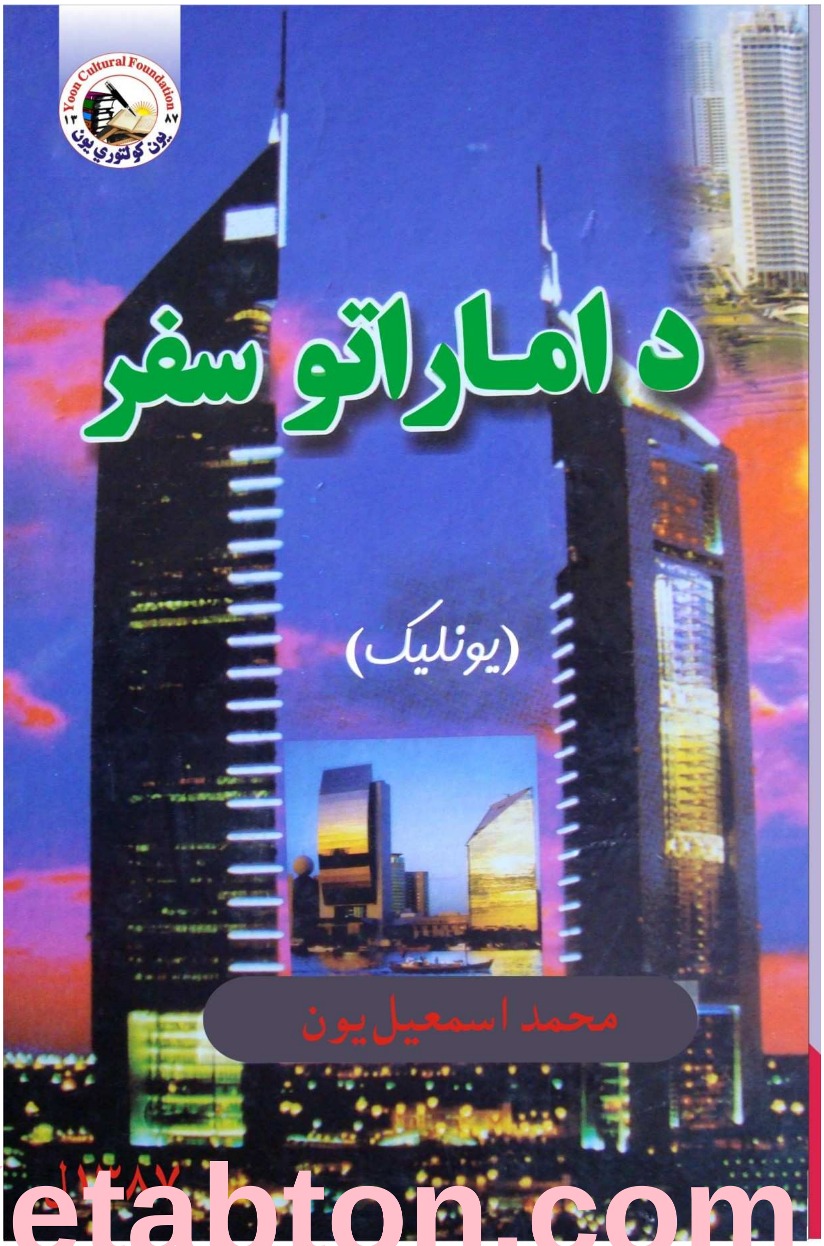

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اماراتو سفر

(یونلیک)

محمداسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د اماراتو سفر
لیکوال:	پوهنمل محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۸۴ل کال
دویم چاپ:	۱۳۸۷ل کال
د لیکوال پرله پسې نومره:	(۱۹)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۱۹)
کمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	ددې اثر پر دویم چاپ څو ټکي	۱
۲	د خپرندوی یادښت	۳
۳	د اماراتو سفر	۵
۴	انځوریزه برخه	۱۳۱
۴	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۱۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اثر پر دويم چاپ څو ټکي

((د اماراتو سفر)) زما لومړنی يونليک دی. د ژوند په اوږدو کې مې ډېر سفرونه کړي، خو په دې نيت مې نه دي کړي، چې زه به يې خاطرې ليکم. دځينوسفرونو حوادث په ليکلو نه ارزي، خو ځينې سفرونه بيا داسې هم وي، چې خاطرې ليکل يې خورا ضرور وي. يونليکنه له

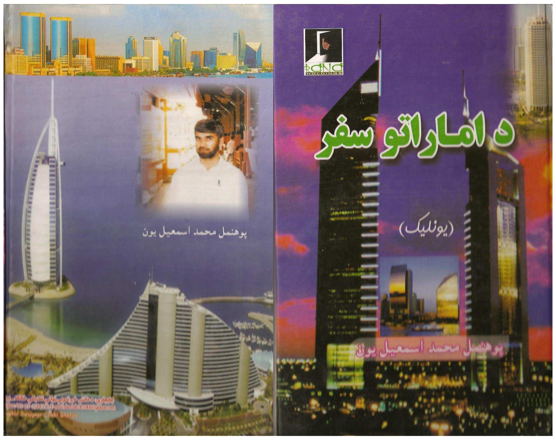

کلونو راهيسې په پښتو ادب کې دود ده. البته د يونليکنې محتويات طبعاً توپير کوي، کېدی شي، يونليک يوازې د ادبياتو په شان يوه واحده موضوع راونغاړي يا بېلابېلې ټولنيزې، سياسي او نورې موضوعګانې. خو مهم ټکی په کې دا دی، چې ليکوال پېښې لکه څنګه چې دي، همغه شان ثبت کړي که بل ډول؟ کوم پيغام په کې پروت دی که نه؟ اوکه نه څه شی چې پرې تېر شوي يوازې د همغو خاطرو يو تصوير يې کاږلی دی؟

ددې يونليک له ليکلو څخه زما هدف دا و، چې دوه بېلابېلې او ان مختلفې ټولنې سره پرتله کړم، يوه داسې ټولنه، چې ډېره ځپل شوې او ډېره شاته پاتې ساتل شوې ده او بله هغه چې ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مختللي او لاهم پر مختلونکي ده. دا چې زه په دې ليکنه کې ځومره بريالی شوی اويا اوو ورځو کې د ځومره ليکنې ظرفيت او څه ممکن وو، دا قضاوت درنو لوستونکو ته پرېږدم. ددې کتاب تر چاپ وروسته هغو خلکو، ځوانانو په تېره بيا هغو کسانو، چې دا ډول سفرونه يې کړي وو او يا د سفر نيت يې درلود او داکتاب يې لوستی و، ماته تليفونونه وکړل او ددې اثر ستاينه يې وکړه، ځينو وويل مونږ ته يې ځکه خوند راکړ، چې مونږ هم د سفر پر وخت له ځينو دا ډول ستونزو اوپېښو سره مخامخ شوي يو. په هر حال د ليکوال دنده د يوه اثر ليکل دي او پاتې کارونه په نورو خلکو پورې اړه لري، دا دی زه دا اثر يو ځل بيا، په داسې حال کې خپروم، چې زما يو بل يونليک هم چاپ ته تيار دی، تر دې يونليکه، زما په دې نوي يونليک کې تجربه يو څه زياته شوې ده، هيله لرم تر چاپ وروسته د لوستونکو خوښ شي، زه له رڼا خپروندی مرکز، په تېره بيا له ښاغلي حاجي صيب ظاهر قدير څخه منندوی يم، چې دا اثر يې د لومړي ځل لپاره چاپ کړ او تر دې دويم چاپ پورې يې مونږ ته راورساوه. له درنو ليکوالو څخه مې هم هيله ده، چې دسفر پر وخت قلم او يادښت کتابچه له ځانه سره ولري، د خپل سفر مهمې خاطرې وليکي، کېدی شي داسې مسايل په کې وي، چې ګټه يې زمونږ ولس او ټول بشر ته ورسېږي.

په همدې هيله

محمد اسمعيل يون

ارګ- دجمهوري رياست ودانۍ

کابل- افغانستان

د ۱۳۸۷ل کال د کب ۴مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپرندوی یادښت

رڼا علمي مرکز دټول هېواد په کچه یو علمي او فرهنګي مرکز دی چې دخپل جوړښت په ډېره لنډه موده کې یې ګڼ شمېر، علمي، فرهنګي او رغونیز کارونه تر سره کړي دي، ددې مرکز په هڅو تراوسه پورې دبیا رغونې تر لسو زیاتې لویې پروژې تکمیل شوي، دکرنې په برخه کې څو نمونه یې فارمونه او باغونه جوړشوي، په لغمان او ننګرهار کې د اوبو څو سربندونه رغول شوي او د بدني روزنې په برخه کې سپورتي کلپونه جوړ شوي او مسابقې تر سره شوي دي، دې مرکز کلتوري چارو ته هم زیاته توجه کړې، رڼا انستیتیوت په نامه یې دننګرهار دښوونې او روزنې په پوهنځي کې یو روزنیز انستیتیوت جوړ کړی چې ژر به پر فعالیت پیل وکړي، دا انستیتیوت په یوه کال کې دیونیم زر زده کوونکو دروزنې ظرفیت لري، په دې انستیتیوت کې به زده کوونکي دکمپیوټر، انګلیسي ژبې او منجمنټ زده کړې کوي، دا زده کړې به زده کوونکو ته وړیا وي.

رڼا مرکز څو علمي غونډې، مشاعرې او سیمینارونه هم جوړ کړي او ځینو علمي او روزنیزو مرکزونو سره یې مرسته هم کړې ده. دغه راز (د دستار سړی) دشهید حاجي عبدالقدیر دشخصیت په باب یو اثر، (علامه عبدالشکور رشاد په ننګرهار کې) د استاد رشاد په اړه دمقالو یوه ټولګه، (پرېوتې څپرې) دحفیظ الله تراب دتلویزیوني ډرامو یو اثر یې هم په مستقل ډول خپاره کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز د دانش خپرندويې ټولنې په ګډه هڅو يې انګليسي ـ پښتو قاموس په (۱۳۱۸) مخونو کې خپور کړی، چې دا د چاپ شويو پښتو کتابونو په تاريخ کې يوه ښه او غوره بېلګه ده.

رڼا مرکز وياړي چې دخپلو خپرنيو هڅو په لړ کې دهېواد دنامتو ليکوال ښاغلي پوهنمل محمد اسمعيل يون (د اماراتو سفر) چې په زړه پورې يونليک دی او دده د سفر خاطرې دي، خپروي. رڼا مرکز ښاغلي يون ته ددې کتاب دچاپ له امله مبارکي وايي او دنورو بريو هيله يې کوي، دغه راز له ټولو افغان ليکوالو سره ژمنه کوي، چې رڼا مرکز به تر خپله وسه هڅه او کوښښ وکړي، چې دنورو ليکوالو علمي، څېړنيز او هنري اثار هم خپاره کړي، هيله من يو، يوبل سره فرهنګي همکاري وکړو او ټول دهېواد فرهنګ ته دخدمت جوګه شو.

په فرهنګي او هېوادني مينه
حاجي عبدالظاهر قدير
د رڼا مرکز عمومي مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اماراتو سفر

د ۲۰۰۲ م کال پر نومبر په جرمني کې د افغانستان په اړه یو علمي سیمینار جوړ شوی و، ددې سیمینار نوم و: " مدني ټولنه او د هغې په جوړښت کې د اساسي قانون رول" زه دیو شمېر نورو افغانانو په جمله کې دې سیمینار ته بلل شوی وم، دا تر افغانستانه بهر، زما لومړی سفر و، چې پر جرمني سربېره ډنمارک، هالنډ او بلجیم هېوادونه مې هم په کې وکتل، البته پاکستان ته ډېر تللی او راغلی یم، کوټه، لاهور، کراچۍ او اسلام اباد ته مې سفرونه کړي او پېښور کې، خو بیا میاشتې او کلونه پاتې شوی یم، خو پاکستان او ایران د اکثرو افغانانو په نظر د خارج په جم کې نه حسابېږي.

کله چې له جرمني څخه بېرته راتلو، نو ویل کېدل، چې د الوتکې یو تمځای په (دوبۍ) کې دی او دوبۍ ډېر ښکلی او زړه راکښونکی ځای دی. دا هم ویل کېدل، چې الوتکه دلته درې څلور ساعته تمېږي او مسافر کولای شي په هوایي ډګر کې له مارکېټ څخه د خپلې خوښې وړ سودا ترلاسه کړي، ما ډېره هیله لرله، چې له دې سفر څخه ګټه پورته کړم او دوبۍ لکه څنګه چې خلک یې ستاینه کوي، وګورم، خو هغه وخت د الوتکې الوتنې تغیر وخوړ، موږ له فرانکفورت نه استانبول، بیا تهران او له تهرانه کابل ته لاړو.

له هغه وخته بیا دوه کاله تېر شول، په دې وخت کې مې هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرله، چې یو ځل دوبۍ ته لاړ شم، خو ټولنیزې، سیاسي او فرهنګي بوختیاوې دومره زیاتې وې، چې هغه د چا خبره سرګرولو ته یې هم نه پرېښودلو. په دې موده کې څو ځله ځینو اندېوالانو په تېره بیا حاجي صیب ظاهر قدیر یادونه وکړه، چې ما سره دوبۍ ته لاړ شه او ښه چکر به درباندې ووهم، خو زه په خپلو کارونو کې دومره مصروف وم، چې یو ځل مې هم ددې چانس ترلاسه نه کړ، کله چې د اساسي قانون لویه جرګه پای ته ورسېده، د جمهوري ریاست ټاکنې هم ترسره شوې او څو میاشتې لا پر دې تېرې شوې، نو یو څه نسبي فرصت پیدا شو، چې ځان سفر ته تیار کړم، یوه ورځ حاجي صیب ظاهر قدیر بیا وویل: یون صیب پاسپورت تیار کړه، چې کله مې درباندې غږ وکړ، نو (نه) به په کې نه وي او ته به تیار یې، ما ویل حاجي صیب پاسپورت تیار دی، خو وېزه وخت غواړي، هغه وویل: د ویزې مېزې کیسه کې مه اوسه د اماراتو وېزه درته زه په دوه ساعتو کې اخلم، څو ورځې لا تېرې نه وې چې بیا یې راته وویل چې سبا دې پاسپورت عاجل د انجنیر صیب اکرام په ادرس کابل ته ولېږه چې یوه ورځ کې حرکت دی.

ما خپل پاسپورت په همغه ورځ د ښاغلي رحمت الله خان په لاس، چې تازه کابل او بیا له کابله ګردېز ته روان و ور ولېږه، رحمت الله خان په ګردېز کې دیوناما ددفتر دسیاسي چارو مرستیال و، رحمت الله خان پاسپورت په کابل کې زما اخښي ډاکټر مروان او هغه بیا اول الرحمن رودوال او رودوال صیب پر همغه ورځ انجنیر صیب اکرام ته ور تسلیم کړ، انجنیرصیب اکرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پر همغه سبا چې د۲۰۰۵ کال د فبرورۍ (۲۱) نېټه کېدله، وېزه اخيستې وه. ما ته يې په ټيلفون کې وويل چې زه دوبۍ ته روان يم تاسې خپل پاسپورت يا زما له دفتر او يا هم له سفارت څخه ترلاسه کولای شئ.

حاجي صيب ظاهر ته مې وويل چې وېزه، خو يې اخيستې اوس نو په تا پورې اړه لري چې څه وخت ځو. هغه وويل ته کابل ته ځان رسوه او زه درپسې درځم، زه کابل ته لاړم لومړی مې د انجنير صيب اکرام دفتر ته مراجعه وکړه، ددفتر ملګرو يې وويل پاسپورت په سفارت کې دی، بيا انجنيرصيب عباس يو شخص موظف کړ او له سفارت نه يې زما پاسپورت راوړ، پاسپورت کې ديوې مياشتې لپاره ياني د فبرورۍ له ۲۱ د مارچ تر ۲۰ نېټې پورې د زيارة (سياحت) وېزه لګېدلې وه. څو ورځې مې په کابل کې تېرې کړې، حاجي صيب ظاهر ته مې ټيلفون وکړ، چې وېزه مې واخيسته، هغه وويل ته منتظر اوسه زه درځم، څو ورځې نور هم پاتې شوم، خو چې د هغه پته ونه لګېده، نو زه هم بېرته ننګرهار ته لاړم، البته په دې وخت کې يې کابل کې يو ځل ماته ټيلفون وکړ چې کېدی شي زه يو څو ورځې نور هم وځنډېږم که تاسو يوازې ځئ، نو ما به هلته ټول سهولتونه برابر کړي وي.

کله چې په کابل کې وم، نو له کرزي صيب سره مې په يوه اوونۍ کې درې ځله ملاقات وشو او پر څو مهمو مسايلو مې ورسره خبرې وکړې، په دې مسايلو کې يو هم د ايران کلتوري يرغل و، چې په کابل کې يې د خپلو لاسپوڅو او د فرهنګي چارو ددولتي چارواکو په واسطه عملي کوي، همدې چارواکو نه يوازې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولتي خپرونو لکه: کابل راډيو ټلويزيون او نورو کې پښتو برخه خواره کړې ان د بنديز تر بريده کوښښ کوي د پښتو ژبې حق ضايع کړي، دغه راز دوی غـواړي لـه بېلابېلـو وسـيلو څخـه کـار واخلي چې نوی پښتو چينل AVT خيبـر هـم پـه کابـل کـې بنـد کړي، د اطلاعاتو او کلتور وزيـر سـيدمخدوم رهـين ټولـو کېبلـي خپرونو ته خبر ورکړی و، چې (خيبر چينل) خپور نه کړي، دغه راز طلوع ټلويزيون هم د خيبر پرضد يو پروګرام جوړ او نشر کـړی و. کرزي صيب ته ما دا ټول مسايل وويل، چې له خيبر ټلويزيون سره ددوی مخالفت په دې نه دی، چې دا ولـې د پاکسـتان لـه خـوا نشرېږي، بلکې د اختلاف ټکی يې دادی چې دا پښتو دی.

کرزي صيب خيبر ټلويزيون ښه چينـل وګڼـه او د هغـوی نـوې خپرونې او سندرې يې وستايلې، فقط دومره يې وويل، چې افغاني موسيقي په ځانګړي ډول زړه افغاني موسيقي لکـه د ګـل زمـان، قديم، استاد اولمير، قمرګلې او نورې سندرې هم بايد نشر کـړي، دې وخت کې يې جاويد لودين ته ټيلفون وکړ او ورته يې وويـل، چې هېڅوک حق نه لري ددې ټلويزيـوني چينـل پرضـد نشـرات وکړي، هرڅوک که غواړي مطرح شـي بايـد د خپلـو پروګرامونـو کيفيت ښه کړي، موږ نه غـواړو د ټلويزيونونـو تـرمنځ جـنګ پيـل شي.

دې وخت کې ما کرزي صيب ته وويل، چې زه خيبـر ټلويزيـون ديوې مرکې لپاره دعوت کړی يم، که تاسو څه پيغام لـرئ زه يـې ور رسولای شم. کرزي صيب وويل فقط سلامونه مې ورتـه ورسـوه او بل افغاني سندرې بايد کېږدي چې هغه زموږ لويه پانګه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کابله بېرته جلال اباد ته لاړم او حاجي صيب ظاهر مې لـه نږدې وکوت، کله چې يې زه وليدم، نـو پـه خنـدا شـو تـر روغبړ وروسته مې سملاسي زموږ ديوه دولتي مشر يوه کيسه ورتـه وکـړه، "هغه داسې چې زموږ يو دولتي مشر خپل يو انډيوال ته ويلـي وو که زه ددولت مشر شوم، نو ته چې هرڅه غواړې هغه بـه درکـړم، ننګرهار ولايت غواړې، کابل ولايـت، هـرات ولايـت کـه وزارت، هغه شخص ددولت له مشر سره له دعاګانو نيولې تر عملـي منـډو ترړو پورې هرڅه وکړل، په پای کې شخص ډېـر انتظـار وويسـت، چې څه نن او سبا به مې وغواړي خو کله چې شپې ډېـرې تېـرې شوې، دسړي حوصله تنګه شوه، په خپله يې پـه ډېـر تکليـف لاره چاره پيدا کړه او ځان يې تر ولسمشر ور ورساوه، هغه سـره ځانتـه په يوه خونه کې کېناسـت، د روغ او رنځـور تـر حـال احـوال او پوښتنې وروسته دې شخص په ډېر احترام عرض وکړ، چې رئـيس صيب که ياد دې وي يو وخت تر ولسمشر کېدو وړاندې هغه يـوه ورځ چې ځانته په يوه موټر کې ناست وو، تاسو وويل چـې کـه زه جمهور رئيس شوم، نو که ته ننګرهار ولايـت او يـا کابـل ولايـت غواړې او که وزارت، نو درکوم يې، اوس خو نـه ولايـت شـو، نـه وزارت، عادي ملازمت هم نه شته دا څنګه چل شو؟ ولسمشر ورتـه په ډېره خوږه‌لهجه وويل قربان دې شم د زړګي سره تاته بـه زمـا يو خواص معلوم نه وي هغه دا چـې مـا سـره چـې څـوک وعـده وکړي هغه مې تر مرګه نه هېرېږي او زه چې چا سره وعده وکـړم هغه مې شپبه پس هېره وي، نو اوس پـوی شـوې، سـر دې پـرې خلاص شو، هه واخله دا يو چاکليټ خوله دې پرې خـوږه کـړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې ځو چې ما ته ډېر خلک منتظر دي."

ما چې کله حاجي صیب ظاهر ته دا خبره وکړه هغه کړس کړس وخندل، یاره بېشکه چې لغمانی یې سخت دنښې منځ دې ووېشت، په یوه غشي دې دوه مرغۍ ښکار کړې، خو خبره چې له ټوکو وباسو والله که مې یوه شېبه هم هېر وې، خو تاته د ننګرهار حالت ښه معلوم دی. دلته هره لحظه یوه ستونزه راولاړېدی شي او زه چې دلته نه یم سخت مشکلات پیدا کېږي. همدا اوس به کابل ته ټیلفون وکړم، چې دوه ټکټه بوک کړي، ما ویل نه زه اوس یو ځل اسلام اباد ته ځم، خیبر ټي وي سره مرکه لرم، کله چې راستون شوم، بیا به ګورو. زه د خیبر ټي وي خبریال نورحمن شېرزاد سره اسلام اباد ته لاړم او له خیبر سره مې ژوندۍ مرکه وکړه، د مارچ پر ۱۳ مه نېټه بېرته راستون شوم، کله چې مې پاسپورت ته وکتل، نو ګورم چې ایله (۷) ورځې په کې پاتې دي. حاجي صیب ظاهر سره مې مشوره وکړه. ما ویل چې ددې ویزې وخت نور په ختمېدو دی، هغه وویل که ته ځې ځه لاړ شه، زه درپسې درځم.

له جلال اباده مې کابل کې د تجارت وزارت مرستیال ښاغلي پوهنمل محمدنبي فراهي ته ټیلفون وکړ، نبي فراهي د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې استاد او زما ډېر نږدې ملګری دی. هغه ویل څه وخت کابل ته راځې، چې سره وګورو، ما ویل همدا نن در روان یم، خو کېدی شي یو ځل لنډ سره وګورو، ځکه زه دوبۍ ته روان یم، فراهي صیب وویل خیر چې دوبۍ ته ځې، نو ټکټ به زه درته بوک کړم او که هلته ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي، نو چې زه درته په هوټل کې د اتاق غم وخورم، زموږ تجارتي اتشه هم روان دی، هغه سره به یو ځای لاړ شې، ما به درته په کام ایر شرکت الوتکه کې ټکټ تیار بوک کړی وي. کله چې مازیگر کابل ته ورسېدم، نو فراهي صیب ته مې ټیلفون وکړ، هغه وویل سبا سهار (۸) بجې زما او ستا وعده ده، سهار به زه تجارتي اتشه هم راوغواړم او ټکټ به یې هم راوړی وي. د شپې زه او زما بل ملگری ډاکټر محمداکرم خپلواک د انجنیر صیب اکرام دفتر ته لاړو، هغه تازه له دوبۍ نه راستون شوی و، هغه ته مې وویل چې تاسو زما پاسپورت وگورئ، چې څومره وخت لري؟ هغه وویل چې ستاسو وېزه کې ډېر کم وخت پاتې، فکر نه کوم چې په دې وخت تاسو هلته داخلېدو ته پرېږدي، ما ویل ټکټ مې هم سبا نه بل سبا یانې د مارچ (۱۸) بوک کړی هغه وویل دا ډېر کم وخت دی، زه نه پوهېږم چې څنگه به شي، تاسو لږ صبر وکړئ زه دوبۍ ته ټیلفون وکړم، چې پوره احوال واخلم. کله چې یې دوبۍ کې کوم شخص ته ټیلفون وکړ هغه وویل چې دی راتللای شي، له همغه تاریخه دده وېزه محاسبه کېږي چې دخول نېټه په کې ووهل شي، خو دی باید د مارچ تر شلمې دمخه ضرور داخل شي، دې کار ما سره تشویش پیدا کړ، هسې نه چې لاړ شم او بېرته مې راستون کړي.

سهار چې (۸) بجې سوداگرۍ وزارت کې د فراهي صیب دفتر ته لاړم، نو تر لږو خبرو اترو وروسته تجارتي اتشه هم راغی، موږ یې یو بل ته معرفي کړو، دهغه نوم (بسمل علوي) و، یو بل ته مو د ټیلفون نومرې ورکړې، بیا مې پاسپورت ور وښوده او د وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمي ستونزه مې ورته بيان کړه، هغه وويل چې تاسو يو ځل پرې داخلېدی شئ خو د مارچ تر شلمې وروسته پرتاسو باندې د ورځې تر (۲) ډالرو زياته جريمه راځي، خير تاسو خو لاړ شئ، هلته به د قونسلګرۍ له لارې کوښښ وکړو، چې وخت تمديد شي. ډېر تشويش ورته مه کوه.

فراهي صيب دتجارتي اتشې د مسئول په باب ماته معلومات هم راکړل، چې دی د پخواني وزير مصطفی کاظمي د تره زوی دی، علوي له څېرې څخه رښتيا هم کاظمي ته پاتې کېده، تر دې دمخه هم ماته پته وه، چې په سوداګرۍ وزارت کې د ښاغلي کاظمي په وخت کې له يوې مخې هزاره ګان مقرر شوي، ماته دا پته هم وه چې د تجارت وزارت په (۲۴) رياستونو کې د (۱۳) رياستونو رئيسان هزاره ګان د (۷) تاجکان وو د (۲)دوو پښتانه او د يو ازبک او د بل هم ترکمن دی.

دغه راز له هېواده بهر د افغانستان په (۲۳) تجارتي اتشو کې يوازې د يوې تجارتي اتشې مسئول پښتون دی، ددې تجارتي اتشو د ټولو کارکوونکو شمېره (۷۳) تنه دی، چې له هغې جملې څخه (۵۳) تنه هزاره ګان، بيا تاجکان او پاتې نور بيا پښتانه او نور قومونه دي، نو فراهي صيب ماته ځکه له کاظمي سره د علوي د خپلوۍ اړيکي په ګوته کړل، هسې نه چې په لاره کې په تجارت وزارت کې د پخواني وزير له خوا د رامنځته شوې نا انډولۍ په باب څه ونه وايم. د مارچ (۱٦) مه د سهار (۹) بجې فراهي صيب خپل سکرتر ته وويل، چې د يون صيب ټکټ نه دی راغلی، هغه وويل" حالا تعقيب اش ميکنم" لږه شيبه وروسته راغی او ويې ويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکټ يې د کام اير د ټکټ پلورنې په غرفه کې دی، څوک نه شته چې را يې وړي که دی خپله هلته ځي، نو ورتسليم به يې کړي.

ما ويل ټيک ده لاړ به شم، فراهي صيب وويل نه ممکنـه نـه ده، خپل سکرتر ته يې بيا وويل ورته ووايه چې همدلتـه يـې راوړي، هغه بيا ټيلفون وکړ هغوی ورته ووېل، چـې سـل فيصـده مطمـين اوسئ ټکټ به در ورسېږي. ما دې وخت کـې فراهـي صـيب تـه وويل، زه به يو ځل پوهنتون ته لاړ شم حاضري به امضاء کـړم او بېرته به راشم، تر هغه به ټکټ راغلی وي، هغه ويـل بېخـي سـمه ده.

پوهنتون ته لاړم حاضري مې لاسليک کړه او بېرته پـوره يـوولس بجې د فراهي صيب دفتر ته راغلـم، د ټکـټ پوښتنـه مـې وکـړه سکرتر وويل تر اوسه نه دی راغلی، مـا ويـل کـه تکليـف نـه وي ټيلفون وکړه، اخوا دېخوا يې ټيلفون وکړ خو ټيلفوني تمـاس يـې ټينګ نه شو. فراهي صيب ته مې وويل چې ټکټ نـه دی راغلـی او تماس هم ټينګ نه شو، زه به ورپسې لاړ شم، هغه بيا ټينګار وکړ، وېل نه تاسو مه ځئ، بيا يې خپل سکرتر راوغوښـت ويـې ويـل ژر يې راورسوه يو څوک ژر ورپسې ولېږه، هغه يو ډريور په ټکټ پسې ولېږه (۱۵) کم يوولس بجې وې، چې ډريور له اخوا ټيلفـون وکـړ، چې د کام اير شرکت پر ضد مظاهره ده او اخـوا ټولـه لاره بنـده ده، د شرکت دفتر ترلې څنګه چل وکړم، د شـرکت خلـک وايـي چې د مارچ په (۱۸) دپنجشنبې ورځې پـرواز د شـنبې ورځـې تـه معطل شو او مساپرين يې ټول رخصت کـړي، زه ډېـر زيـات خپـه شوم، فراهي صيب وويل، خير نو اوس څه وکړو، ما وويل ونه شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به شو ترې، د شنبې تر ورځې زما د وېزې وخت ختمېږي بيا تګ نه کېږي، همدا بحث مو کاوه چې د جمهوري رياست د تشريفاتو د څانګې مرستيال ښاغلي بلال احمدزی چې زما او دفراهي صيب دواړو ملګری و، له خپلو څو تنو ملګرو سره رانهوت، ستړي مشي مو سره وکړل، فراهي صيب لږ خبرو کې مصروف شو، بلال احمدزی زما ترڅنګ کېناست، تر حال احوال وروسته مې ورته وويل، څنګه دي حالات؟ هغه وويل حالات خو به تاته معلوم وي چې پټ پټ ملاقاتونه کوې، ما ورته وويل چې د تشريفاتو مسئول ته يې او معلومات ما سره دي؟ عجيبه ده، همدې خبرو کې وو، چې ده وويل زه والله نن اسلام اباد ته روان يم، ما ويل زه هم اماراتو ته تلم، خو ټکټ پيدا نه شو، شنبې ته معطل شو او شنبه زما وېزه ختمېږي، کام اير خپل سبانی پرواز کنسل کړ او شنبې ته پاتې شو، بلال وويل (اريانا) کې لاړ شه، نن شارجې ته پرواز لري، ما ويل اوس (۱۲) بجې دي کله ممکنه ده، هغه وويل ورور ته دې وو‌ايه دا څه خبره ده، همدا اوس اريانا ته ټيلفون کوم، ژر يې ټيلفون وکړ، تر لږ مصروفيت وروسته ټيلفون رخ شو. د اريانا يوې ښځمنې چارواکې سره يې خبرې وکړې او ورته يې وويل، چې زما يو نږدې دوست دی غواړي اماراتو ته لاړ شي عاجل د شارجې يو ټکټ ورته ورکړئ، له اخوا اواز راته او ويې ويل چې ټکټونه خلاص دي، خو ستاسو په خاطر به دده يوه چاره وکړو را دې شي. دې وخت کې مې بلال احمدزي ته وويل انډيواله که غواړې ټکټ راته واخلې، نو راسره لاړ شه، دا ټکټونه په ټيلفونونو نه کېږي، هغه ويل ځم درسره، خو دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراهي صيب سره مې يو پټ کار دی دلته ډېر خلک دي او دی هم سخت مصروف دی، ما ويل دده کار دې پر ما، همدا اوس يې درته وزګاروم او هلته به په بل اتاق کې ورسره پټ کېنې او خپله خبره به خلاصه کړې، ده وويل فقط لس دقيقې.

ما فراهي صيب ته وويل، دبلال درسره فقط لس دقيقې مخفي کار دی چې ده سره ځان ته وګورې او ستا تر کتنې وروسته يې زه ځان سره بيايم، چې د اريانا ټکټ راته واخلي، هغه وويل اريانا نن پرواز لري؟ بلال وويل هو! زه ورته ټکټ اخلم، دې وخت کې فراهي صيب وويل دا دی مفت ټکټ کې دې نصيب نه و، اوس به دا پيسې درباندې راځي، دې سره يې ټوکې وکړې ويل يې ځه ددې ټکټ قصور به بيا زه په وچه درکړم.

بلال او د هغه ملګرو فراهي صيب سره څو دقيقې وکتل او نور زه، بلال او د هغه نور ملګري د هغه په موټر کې له تجارت وزارت څخه د وزيراکبرخان مېنې په نيت په موټر کې سواره شو.

کله چې د طلايي زنبق څلورلارې ته راورسېدو، نو لاره سخته بنده وه، بلال وويل نن د امريکا د بهرنيو چارو وزيره مېرمن کاندوليزارايس راځي او دا لاره يې د هغې په خاطر بنده کړې ده. له همدې څلور لارې دنوي ښار پر لوري لاړو او بيا د شېرپور په نويو جوړو شويو کورونو کې مو په سختۍ سره ځان د ماشوم روغتيا روغتون ترڅنګ ورسوه، هلته نو لاره سخته بنده وه او بلال له خپلو ملګرو سره خدای پاماني وکړه او د شانديز هوټل مخامخ راډيو ټلويزيون شمالي دروازې ته يې چې په همدې کونج کې د اريانا افغان هوايي شرکت دفتر دی، ځان ور ورساوه، پوره يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بجه وه، د د فتر ور ترېلی و، بلال دروازه ټک ټک کـړه، يـو چـا ور بېرته کړ، دې وخت کې يو شخص چې د اريانا د ټکټ مدير و، د بلال مخې ته راپورته شو او هغه سره يې ښه ګرم روغبړ وکړ، هغـه ورته زه معرفي کړم او ويې ويل چې عاجل ټکټ په کار دی، هغه وويل: لست پوره دی، خو ده ته به يو هوايي ټکټ ورکړم توکـل پر خدای. ډېر ژر يې راته ټکټ وليکه ويې ويل دوه طرفه کـه يـو طرفه ما ويل يو طرفـه؟ سملاسـي يـې تعرفـه راکـړه، چـې پيسـې تحويل کړم، دخزانې شعبې ته چې ورغلم د هغې شعبې مدير تـه يې زه ور معرفي کړم هغه تر ما هم زړه خوړينی و او دترانسـپورت وزارت له وزيرښاغلي قاسمي څخه يې ډېر سر ټکاوه، ويل يـې پـه زړه بين سره پښتون نه پرېږدي او تقاعد شوي هزاره ګان يـې بيـا مقرر کړل، دا زما عرض به کرزي صيب ته ورسوې، د خدای لپاره چور روان دی چور. ما ويل ښه بـه وي چـې تاسـو خپلـه کـرزي صيب سره وګورئ، هغه وويل، کاشکې ما ورته څوک بـوځي چـې زه يې سر خلاص کړم. دې وخت کې بـلال څخـه مـا د ټکـټ د پيسو پوښتنه وکړه مسئول مدير ماته وويل، ډالر يا افغانۍ؟ مـا ويـل ما خو افغانۍ او ډالر کور کې کېښودل، څکه چې ما ويـل نـن بـه ټکټ ونه شي خو اوس راسره جيب کې کلدارې دي، هغـه ويـل کلدارې خو نه اخلو، خو ستاسو پـه خـاطر بـه اوس چـاره وکـړو، حساب يې وکړ ټولې لس زره کلدارې شوې. ټکټ يـې راکـړ، دې وخت کې زه او بلال د هغې مېرمن شعبې ته لاړو چې ده ورته ۱۲ بجې ټليفون کړی و، ښه لوکسـه ښايسـته ښځـه وه، هغـې تـه يـې وويل: چې دادی ټکټ مو واخيسته، هغې ويل ښه شو، دې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ما وویل پرواز څو بجې دی، هغې وویل څه همدا اوس ځان رسوه، بلال وویل پنځه بجې پرواز دی، نو اوس څه کوې؟ هغې ښځې وویل (۲) بجې ځان ورسوه چکن کېږي، بلال نه مې خدای پاماني واخیسته، له همدې ځایه د شش درک پر یوې پلې لار روان شوم، پر لاره مې پیربخش او حاجي صیب ظاهر ته ټلفون وکړ، چې په دوبۍ کې ضروري نمبرونه راکړي، حاجي صیب ظاهر راته وویل چې خپل فلایټ نمبر او وخت راته راکړه، کله چې ځې هلته به میدان کې سړی درته ولاړ وي. پیربخش د خپل ورور حبیب نمبر راکړ او ویې ویل چې تر ټک دمخه یې یو ځل چک کړه.

یوه نیمه بجه مې حبیب ته ټلیفون وکړ، هغه وویل چې ماته حاجي صیب ظاهر ټلیفون کړی و، په خیر راشې موږ درته منتظر یو. نیم ساعت کې مو دریشي، بیک او نور شیان منظم کړل او د سفر خرچه مې بېله کړه، نږدې (۱۵۰۰) ډالر. خپل اخښي مروان ته مې وویل تر هوایي ډګر راسره لاړ شه، کله چې له کوره بهر شو، نو د شش درک څلورلارې کې بیا موټر ولاړ دي او لاره بنده ده، ګومان کېده چې د امریکا د بهرنیو چارو وزیره له دې لارې تېرېده، تر څو دقیقو انتظار وروسته لاره بېرته شوه، یوه ټکسي راغله، چلوونکي ته مې وویل، چې تر هوایي ډګره به په څو لاړ شي؟ هغه وویل پنځوس افغانۍ، موټر ته وختلو تر څو دقیقو څنډه وروسته هوایي ډګر ته ورسېدو، تر لومړۍ چک پوستې تېر شو، خو هوایي ډګر ته لا نه وو رسېدلي، چې بیا پولیسو ودرولو ویل یې اجازه نه شته، ټکسیوان ته مو پیسې ورکړې او هغه مو رخصت کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کله چې مو غوښتل ترمینل ته داخل شو عسکرو وویل پرواز نه شته اجازه نه شته، دې وخت کې دوو کسانو نورو چې غالباً د پکتیا له سیمې به وو، هم ډېر فریاد کاوه او ویل یې، چې وروره موږ ته یې ویل چې دوه بجې راشئ او اوس دوه نیمې بجې دي، ته وایې چې پرواز نه شته، که موږ له پروازه پاتې شو زموږ تاوان څوک راکوي؟

دې وخت کې دې پولیس ته ما وویل صاحبه ته پټکه مه کوه ته اول خبرې ته غوږ کېږده، نن پنځه بجې پرواز دی، دا ټکټ ته وګوره، اوس دوه نیمې بجې دي، څو چې دا خلک ترمینل ته داخلېږي ددوی شیان او اسناد چکېږي پنځه بجې کېږي داسې خو نه دی چې پنځه بجې پرواز دی او دا خلک فکس پنځه بجې حاضر شي، موږ ته یې ۲ بجې وویل اوس لا ان دوه نیمې بجې دي.

دې وخت کې دهوایي ډګر یو بل پولیس راغی او دې نورو پولیسو ته یې وویل: دا پرېږدئ چې ځي هلته خپل مالونه او اسناد چک کوي او کله چې پنځه بجې پرواز وي دوی تیار وي، داسې خو نه کېږي چې د پرواز په وخت کې دوی تاسو پرېږدئ، همدې سره یې اول ماته بیا دې نورو ته اجازه ورکړه، ما له مروان سره خدای پاماني وکړه او خپل موبایل ټلفون مې هم هغه ته ورتسلیم کړ، ۲۵ کم درې بجې ترمینل ته ور داخل شوم، د (جدې) او (شارجې) پرواز مشترک و او بل پرواز اسلام اباد ته و، چې اکثره بهرنیان په دې پرواز کې وو، د جدې او شارجې په لین کې اکثره کاروباري خلک یا هغه کاریګر وو، چې په اماراتو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعودي عربستان کې یې کار کاوه، جامې یې پاکې نه وې، عیناً داسې لکه په افغانستان کې، چې تازه له کوم کارځي څخه راستانه شوي وي، خو د یو نیم په کې پاکې او سپینې جامې په تن وې، یو څو تنو لا په کې احرامونه هم تړلي وو. زه د(جدې) په لین کې ولاړ وم، خو په دې لیکه کې یو چا راڅخه پوښتنه وکړه چې شارجې ته ځې که جدې ته؟ ما ویل شارجې ته، نو ویې ویل هغې بلې غرفې ته لاړ شه، چې فرصت په کې دی، هغه د شارجې غرفه ده، ربښتیا هلته چې لاړم څوک نه وو، ژر یې زما پاسپورت او ټکټ وکتل او د الوتکې دسیټ یو ټکټ یې هم راکړ.
ښي لاس ته یوه بله غرفه هم وه، په هغې کې یوه پاڼه وه، چې تر وتو دمخه باید هغه ډکه شوې وای، په هغې کې نوم، د مېرمن نوم، کورنی نوم، د پاسپورت نومره، د ویزې نومره له کومه ځایه ویزه اخیستل شوې او کوم ځای ته ځې؟ دا فورمه مې ډکه کړه، دې وخت کې یو ږیرور دریشي کړی سړی د همدې غرفې دمېز تر شا ولاړ و، پاڼې یې ډکولې، ما فکر وکړ چې دی رسمي مامور دی، ما ویل مدیر صیب دا زما پاڼه واخله، هغه فکر وکړ، چې زه غواړم په ده پاڼه ډکه کړم په ډېر غرور یې وویل زه وروره مامور نه یم په بل چا یې ډکه کړه، ما ویل پاڼه مې ډکه کړې دا وایه چې چاته یې وسپارم؟ هغه یوې بلې غرفې ته اشاره وکړه دوه تنه په کې ناست وو، د دواړو مخې ته کمپیوټر ایښي و او پولیسي درېشۍ یې اغوستې وې، زما پاسپورت، ټکټ او پاڼه درې واړه یې وغوښتل، پاڼه یې وکتله یوازې دپاسپورت د اخیستو ځای ننګرهار ولایت یې په کې زیات کړ، پاڼه یې راستنه کړه، پاسپورت کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خروجي ټاپه ولګوله، همدې سره دترمنیل بهرني هال ته لاړم، چې ګورم دوه دوه نیم سوه کسان په کې ناست او څه ولاړ دي، همدلته یو کوچنی کانتین هم شته او په یوه وړوکي پارټیشن یې د لرګي په کړکیو جلا کړی، په دري ژبه پرې لیکل شوي چې د انټرنیټ اسانتیا شته، خو دا وخت په واقعیت کې دا اسانتیا نه وه، په دې کانتین کې د شیانو بیه د بازار تر نرخه یو نیم چند زیاته وه، یوه پیاله چای او غیر الکولي مشروبات، وچ چپس، نخود او د خارج لپاره پسته او بادام په کې پیدا کېدل، پر چای د خلکو رش زیات و، نیم ساعت انتظار چې مې وویست، نو لږ تږی شوم، کانتین والا ته مې وویل، چې یو ګیلاس چای به وي، هغه وویل چای خلاص شو، مجبور شوم پیپسي مې واخیسته، دا وخت په کابل کې هوا داسې وه، چې پیپسي چندانې ښه نه لګېده. په زور مې وڅښله، ددې هال سور او اوږدوالی تقریباً مساوي و (۱۵×۱۵) متره به و، تر اوسه چې ما د نورې نړۍ کوم هوایي ډګرونه لیدلي ان د (کویټې) او (ترمز) له هوایي ډګر سره هم د پرتلې وړ نه و، پېښور، اسلام اباد، کراچۍ، تهران، کوپنهاګن، فرانکفورت او نور هوایي ډګرونه خو لا څه کوې.

په دې ترمینل کې ټول (۳۰۰) تنو په شاوخوا کې په ولاړه او ناسته ځایېدی شي. څلور بجې شاخوا به وې چې اسلام اباد ته دملګرو ملتو (UN) د ځانګړي الوتکې د الوتنې وخت راورسېد، اکثره بهرنیان همدې پرواز ته منتظر وو، هغوی په نوبت سره له ترمینله ووتل او په یوه مخصوص ۳۰۲ ته ورته سرویس کې د الوتنې تر ځایه ورسېدل، نیم ساعت به لا تېر نه و، چې په ترمینل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې یو پولیس او یو هم بل البته مسئول شخص اواز وکړ: د شارجې او جدې مساپرین دې تیار شي، اعلان له لوډسپیکر پرته و، اشخاص همداسې ګرځېدل، دې وخت کې زیات خلک په لین کې ودرېدل، خو یو نیم په کې بې نوبتي او وارخطایي هم کوله، یو څو تنه لا پر خپلو څوکیو غلي ناست وو، دې وخت کې ما له یو تن څخه پوښتنه وکړه، چې د الوتکې څوکۍ نومرې نه لري که څنګه چې دا ځینې خلک داسې وارخطا دي؟ پر څوکۍ یو ناست سړي وویل، دا کارونه خو زموږ د افغانانو عادت دی، والله که خو یې اصلاح کړي.

زه هم په لین کې ودرېدم، کله چې له ترمینل نه وتلو، نو زموږ ټکټونه یې چکول، د الوتکې د څوکۍ ټکټ یې په نیمه نیماوه او د نومرې برخه یې مساپر ته ورکوله، سم لاسي یو اوږد ګاډی راغی، څوکۍ په کې کمې وې، خو د ودرېدو لپاره یې ځایونه ښه وو، پاس د لاس د نیولو ځایونه او تسمې په کې وې، تر یوې نیمې دقیقې مزله وروسته د اریانا افغان الوتکې وروستۍ برخې ته ورسېدو، ټول مساپر یې په لین کې ودرول او دوو پولیسو په منظم ډول د اسنادو پر چکولو پیل وکړ، د هر چا ټکټ وېزه او پاسپورت یې چکول او بیا یې الوتکې ته د ختلو اجازه ورکوله، الوتکې ته د ختو همدا یوه لاره وه، نورې لارې بندې وې، پر الوتکه لیکل شوي وو، ۷۲۷ بویئنګ، د الوتکې تخنیکران څو ځله تر الوتکې ګردچاپېره وګرځېدل، د الوتکې وزرونه، ټایرونه او شا یې ټول چک کړل، هر ځای به یې په لاس ډباوه او بیا به یې کاته، له لاندې یې پاس خوا ته ښه ډېر وکتل، ټول په نوبت کې ولاړ وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما نوبت راورسېده، نو تر ما دمخه شخص په وېزه کې لکه چې وخت کم پاتې و، یو تن پولیس ووېل چې ستاسو وېزه ختمه ده، مساپر ووېل درې ورځې پاتې دي، هغه پاسپورت پولیس ته ورکړ، ورته یې ووېل چې زه خو وایم چې وېزه ختمه ده او دی وايي چې پاتې، ته وګوره چې څنګه ده؟ هغه پولیس چې پاسپورت ته وکتل ویې ویل رښتیا ددې وېزه کې وخت شته دا دی ویې ګوره، دې وخت کې دې پولیس هغه بل ته ټوکه وکړه ویې ویل ترڅو به زه درته ژوندی یم او د وېزې چلونه به درښیم، دواړه پولیس پښتانه وو او مساپرین هم تقریباً په سلو کې (۸۰) پښتانه وو، الوتکې ته وختو، په لین کې ودرېدلو به ټول ۱۰ دقیقې وخت نه وي نیولی، کله چې الوتکې ته پورته شو، خپل ټکټ مې ښکاره کړ یو مساپر راته ووېل، مخکې لاړ شه ۱۴ ډېر مخکې دی، زما د ټکټ نومره ۱۴ وه، ښه وړاندې تقریباً د الوتکې له لومړۍ برخې سره نږدې مې د الوتکې دسیټونو له مسئول شخص نه پوښتنه وکړه هغه ووېل دغه دی کېنه. هر لین کې درې څوکۍ وې، یوه د الوتکې د کړکیو بله په منځ کې بله ددهلېز خوا ته، ما ته یې ووېل چې په منځ کې کېنه، هلته بل مساپر و ما ویل چې دلته خو بل څوک دی، هغه چې خپل ټکټ ښکاره کړ هغه هم ۱۴ و، مسئول شخص ووېل هو والله ډېل راغلی، دا خو اوس ټولې څوکۍ غلطېږي، دې وخت کې ما ورته ووېل وروره زه جنجالي سړی نه یم، ددې په خاطر چې ټولو مساپرو ته جنجال پیدا نه شي، همدا اوس ماته بل سیټ پیدا کړه، دا غلطي هم همدا اوس حل کړه چې ټول بېغمه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې يو بل کارکوونکی راغی، هغه ماته وويل خير دی پروا نه کوې، نور به نه غلطېږې همدا يو ټکټ ډبل شوی، هغه بل مساپر ته يې وويل وروره ته ددې شيشې خوا ته سيټ کې کېنه دی به خپل سيټ کې کېني مشکل حلېږي، مور کېناستو زما د ښي لاس سيټ خالي و، تر لږ ځنډ وروسته يو بل ځوان چې يو بيک او په دسمال کې غوټه شوي کالي ورسره وو، همدې مسئول ته راغی او ويې ويل: زما څوکۍ چېرته ده؟ هغه زما ترڅنګ کېناوه، خيرنې او خولو وهلې جامې يې پر تن وې، له روزګاره ډېر ستړی ښکارېده، ستړې مشي يې راکړل، ما ورته وويل بيک او جامې دې پاس کېده او خپله ارام کېنه، کالي يې ځای پر ځای کړل، زما ترڅنګ کېناست، ما ته يې وويل پښتون يې؟ ما ويل هو، د کوم ځای يې؟ د لغمان، چېرته ځې؟ شارجې ته، څه کوې؟ خپل دوستان او انډيوالان ګورم، دولتي يې که شخصي؟ شخصي، ښه ده ډېره ښه ده، ما ويل چې مور غونډې مزدورۍ پسې سرګردان يې که څنګه، دا څنګ ته دې لکه چې پارسيبان دی؟ ما ويل هو دی فارسي وايي.

ما ويل ښه ځوانه اوس ته ځان معرفي کړه، د کوم ځای يې چېرته ځې او څه کار کوې؟ اصل نوم مې سمعيل (اسمعيل) دی، خو په پاسپورت کې مې نوم (نيازمحمد) دی، ان پلار مې هم په نيازمحمد نه پېژني.

دا ځکه چې زه څو کاله مخکې دطالبانو په وخت کې سعودي ته تلم، نو د پاکستان په پاسپورت لاړم، هلته مې نوم بدل وليکه، اوس چې مې پلار نه پوښتنه وکړې چې نيازمحمد پېژنې هغه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران که وپېژني، جدې ته ځم هلته کار کوم، کوهيان وباسم. کوهيانو کې ګټه شته؟ پخوا ښه وه دا سخت کار دی يو کوهی به مو په زر يو نيم زر رياله وېسته، خو اوس برمې راوتي دا دله ګان ټول اوس برمې وهي، خو بيا هم خپل قسمت را رسېږي، ما او نيازمحمد خپلې کيسې کولې، چې دې کې د الوتکې د پيلوټ له خوا انانس ورکړ شو چې الوتکه پرواز ته تياره ده، پوره ۵ کم پنځه بجې پرواز پيل شو، پيلوټ ووېل زه هاشمي ستاسو پيلوټ يم زموږ پرواز پيلېږي تر شارجې پورې به دوه ساعته او پنځوس دقيقې مزل وي، په شارجه کې به لنډ توقف او بيا به له هغه ځايه جدې ته په خير سره پرواز وي، پيلوټ خپل انانس په درېيو ژبو پښتو، دري او انګليسي ورکاوه.

پيلوټ ووېل په الوتکه کې دحرارت درجه په نورمال حالت ساتل کېږي، زموږ پرواز به د بحر تر سطحې څخه (۲۸۰۰) فټه لوړ وي. کله چې الوتکه دکابل له هوايي ډګره والوته، نو پر کابل ښار يې څو دورې وخوړې، نيازمحمد چې کله لاندې کابل ښار ته وکتل ويې ويل های، های کابله بيا به مړيم که ژوندی چې ودې ګورم؟ دې وخت کې يې بيا ووېل کابل ښه ښار دی، ښې ډېرې اوبه لري خو ډېر ناپاکه او له ختو ډک دی. دسعودي ښارونه څومره پاک دي، جده، رياض څومره پاک دي.

ما ويل هغوی خو کار کړی، هغوی خو پيسې لري دلته څه دي جنګونه دي او مرګونه، ده ويل رښتيا وايې والله چې نيازمحمد يو ځل بيا يو سوړ اوسېلی وکښ، خدای خبر چې بيا به خپل وطن ته راشم، اوس مې هم له موره پټ راغلم، ښځه مې هم خبره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، یو وړوکی زوی لرم ډېر راباندې ګران دی، زه چې به چېرته دباندې تلم هغه به هم راسره ته، یوه شېبه يې یوازې نه پرېښودم، دا جامې ګوره دا ولې داسې خېرنې دي؟ له کوره پټ راوتی یم، که مې مور خبره شوې وای، چې په دې نېټه زما د تګ وخت دی نو ډېر به يې ژړلي وای، ما دهغې ژړا نـه شـوه زغملای نـو ځکه پټ راغلم، نور خو په هر ترتیب، پلار او کوچني وروڼه، خـو مور او کوچنی زوی مې ډېر یادېږي. دې وخت کې يې دخپـل کوچني زوی تصویر رااویست نـږدې و، چـې دنیازمحمـد سترګو کې اوښکې راشي، خو ما يې لاس ټینګ کړ او غوښتل مـې خبـره په بله واړوم، ځه ځوانه په ژوند کې دا سختې په هر چا راځي په زوی دې تعلیم وکړه ته اوس پیسې وګټه همدا دې دګټې وخـت دی، دځوانۍ قوت هر وخت نه وي. نیازمحمد بیا خبره واخیسته ګټه مټه نه شته، پس له دریو کلونو کورته راغلی وم، هغه داسې نه چې په خپله خوښه راغلم، په کوهي کې مې کـار کـاوه لـه پاسـه راباندې ډبره راګوزاره شوه، په ورانـه کـې مـې پښـه ماتـه شـوه، همالته سعودي کې يې پښه راته وتړله_ په تیاره کې يـې واچـوله، په خوکۍ کې نه، هلته د تیارې په شا کې په یو ځـای کـې پـروت وم، خوست ته لاړم دا یو کال کور کې وم همـدا اوس چـې مـې پښه ښه شوه دادی بېرته روان یم، ګټه مټه نشته، څـه پیسـې هغـه چاته ورکوم، چې زه يې بیولی یم، څه پیسې هلته عرب ته ورکـوم چې هغه ما تصدیقوي، چې ماسره کار کوي، څه پیسې د اتـاق او ډوډۍ شي، کله اوزګار پاتې شم دتیارې ټکټ (۲۸۰۰۰) روپۍ دی دچا پلار به يي پوره کړي، زړه مې دی، چـې دا ځـل درې کالـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړم او خپل قرضونه ټول خلاص کړم، نور بېرته خپل وطن ته لاړشم، مېرمن دمسافرۍ... مسافري ډېر سخت شی دی، خدای دې جمله مسلمانان ترې وساتي.

دنیازمحمد د نیاز او رازکیسې خورا اورېدې وې، خو په همدې مې ورته تسکین ورکړ، چې خیر دی کار کوه، خو په زوی دې ضرور تعلیم وکړې او ده هم راسره ومنله. نیازمحمد وویل، یاره چې دا یو زوی یې راسره پریښی وای بیا به مې هم دومره زړه نه تنګېده، خو دکافر زامن دي والله که ماشی تېرولای شې. ما او نیازمحمد به دخپلو خبرو په بهیر کې کله کله لاندې ځمکې ته هم کتل، الوتکه یو وخت دلوړو غرو پر سرو روانه وه لاندې، سپینې واورې وې، ما دخپل څنګ ملګري نه پوښتنه وکړه، چې دا کوم ځای دی؟ هغه وویل سالنګ است کوهای هندوکش، ټول غرونه په واورو پوښلي وو او د ښیرازه راتلونکي زېرى يې ورکاوه، نور، نو الوتکه دومره لوړه وه، چې ترې لاندې د ورېځو او ګرد له امله هېڅ نه معلومېدل. یو وخت زما د څنګ بل ملګري وویل به خاک ایران داخل شدیم، تر څو دقیقو مزله وروسته دبحر څنډه معلومه شوه او یو ځای کې درڼا څرک، کله چې الوتکه ټیټېده، نو رڼا ګانې نورې هم زیاتېدلې، څو شیبې وروسته پیلوټ غږ کړ: اوس موږ د ایران بندر عباس ته نږدې کېږو او (۲۰-۲۵) دقیقې وروسته به په خیر سره د شارجې هوايي ډګر ته ورسېږو. ربښتیا هم شل دقیقې به نه وې تېرې شوې، چې دبحر تر غاړې د رڼاګانو څرکونه ولګېدل، هرې خواته رڼاګانې، دبحر تر غاړې په منظم ډول درڼاګانو دومره څراغونه بل وو، چې اټکل يې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده. دا ځراغونه داسې د بحر تر غاړې راتاو لکه د ناوې په غاړه کې چې امېل وي. دبحر ټولې خواوې ځل وبل وې څو شېبې وروسته دشارجې هوايي ډګر ته ورسېدو، پيلوټ غږ کړ، الوتکه دکوزېدو په حال کې ده، لطفاً خپل کمربندونه وتړئ الوتکه په هوايي ډګر کې تر يو ځرګند ټکان وروسته کښته شوه، سملاسي يو موټر د الوتکې تر کښته کېدو وروسته راورسېد، پيلوټ غږ کړ، دشارجې مسافرينو ته ښه راغلاست وايم او د جدې له مسافرينو څخه هيله کوم، چې پر خپلو څوکيو کښېني، الوتکه ديوه ساعت لپاره توقف کوي او بيا له خيره جدې ته پرواز کوي، وخت دماښام ۷ بجې او ۴ دقيقې وې، ماله نيازمحمد او دخپل څنګ ملګري څخه خدای پاماني واخيسته، دې وخت کې بسمل علوي صيب (د افغانستان تجارتي اتشه) راباندې غږ کړ، چې يون صيب يکجا ميرويم، کله چې په کابل کې زه الوتکې ته پورته شوم، نو علوي صېب هم ناست و روغبړ يې راسره وکړ او ويې ويل چې کام اير پرواز کنسل شو، نو ځکه زه هم دلته راغلم او ښه شو، چې سره يو ځای شو، بيا به دکښته کېدو په حالت کې سره وګورو ماويل سمه ده.

زه، علوي او په الوتکې کې دشارجې نور مسافرين ترمينل ته ورداخل شو. دپاسپورت او وېزې چک ځانګې مخې ته په لين کې ودرېدو، دهر چا نوبت چې ورته، نو لومړی يې په يوه مخصوصه کامره کې چې دېوال کې يې نصب کړې وه دښي سترګې عکس اخيستل کېده، په چپه سترګه به دې لاس ايښوده او ښي سترګه به دې دکمرې دايرې ته برابروله، خارجيان او نور مسافرين څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله سهوه شول، خوزه يو ځل سهوه شوم او بيا زما تصوير واخيستل شو.

پاسپورت مې غرفه کې مسئول شخص ته ورکړ. يو ځوان عرب په سپينو جامو کې ناست و، مخې ته يې کمپيوټر ايښی وی، زما پاسپورت يې واخيست، کمپيوټر کې يې څه وليکل، تر لږ ځنډ وروسته يې ټاپه کړ، ياني دخولي يې ووهله او بيا يې راکړ، له ترمينل نه زه او علوي بهر شو، علوي ماته وويل څوک نه دي راغلي، ما وويل کېدی شي راغلي وي، خو هغه زه په څېره نه پېژنم، کېدی، شي تليفون ورته وکړو، علوي خپل تليفون راواخيست ما دحبيب نومره ورکړه هغه لاتر څو نومره دايروله چې زما مخې ته په سپينو جامو کې يو تن صوفي زما نوم (اسمعيل يون) په سپين کاغذ ليکلی او ولاړ دی، ما علوي صيب ته وويل دغه دی ولاړ دی، ما وويل زه اسمعيل يون يم. هغه روغبړ راسره وکړ له علوي صيب نه مې خدای پاماني واخيسته، هغه وويل که څه مشکل وي بيا ته ماته تليفون وکړه، ما ويل نه مننه اوس مې خلک پيدا کړل.

په تليفون کې ماته حبيب وويل، چې يا به دلاجان درته ميدان ته درشي او يا هم تاج ولي، کله چې ټکسي کې کېناستو، نو دلا جان ته مې وويل تاسو خو تاج ولي نه يې؟ هغه وويل نه زه دلاجان يم، تاج ولي او حبيب سخت مصروف وو، نو ځکه زه راغلم. دلاجان سره په خپل راوړي موټر کې کېناستم، کله چې له هوايي ډګره وتلو د ټکس غرفې ته لاړو، کمپيوټر پاڼه ورکړه او ده خپل ټکس تحويل کړ، پاټک جګ شو او روان شو، دلاجان وويل: چې دلته ټکس د وخت له مخې دی څومره چې دلته درېږې همدومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکس به ورکوي، نو له دې لارې دوی ته ډېر عايدات راځـي. دلا جان ته مې وویل چې دې ته کوم ځای وايي؟ هغـه وويـل: چـې دې ته عرب (شارقه) او نور بهرنيان ورته (شارجه) وايي، د متحـده عرب اماراتو يو امارت دی، چې د ابادۍ او اقتصاد لـه مخـې پـه اماراتو کې (څلورمه) درجه کـې راځـي، د اقتصـاد لـه پلـوه اول دوبۍ چې تجارتي مرکز دی بيا ابوظبۍ چې مرکز دی بيـا الايـن بيا شارجه او نور دي ټول اوه امارته دي.

دلاجان چې ښه صوفي او دينـداره مسـلمان شـخص معلومېـده، وویل چې دشارجه د امير يو ښه کار دادی چې دلتـه يـې فحـش ښځي منعه کړي، دلته شريعت چلېږي، شراب خوري، بـداخلاقي او نورو ناوړه کارونو ته اجازه نه شته. ماچې دشارجې ښار ته کتل، نو په رښتيا ډېر ښکلی راته معلـوم شـو، واړه، لـوړ، او منځنـي هـر ډول تعميرونه، دښار څلورلارې، مسجدونه، د اوبو فوارې او نورې ودانۍ رښتيا ډېرې ښکلې وې، سړي چې د اماراتو نور ښارونه نـه وي ليدلي، نو رښتيا هم داسې تصور کـوي، چـې تـردې نـو بـالا زياتې ابادۍ ته ضرورت نه شته او نه امکان لـري، تـر څـو دقيقـو مزله وروسته هغه ځای ته راورسېدو، چې ماتـه ځـانګړی شـوی و. دلاجان وویل يو ځل به ځای وګورې، بيا دې خوښه چې ماسـره ځې ګرځې او که استراحت کوې، وروسته تاج ولي او نور ملګري هم راځي. زه يې الياسين پلازا ته چې تر (۱۰۰۰) زيات پلاټونه يـا اپارټمانونه په کې دي، بـوتلم، لفـت کـې وختلـو، څلـورم منـزل (۶۰۸) نمبر پلاټ، ژر مې د پلازا نوم او د پلاټ نمبر ياداشت کړل، په دې پلاټ کې دوه خوب خونې، يو صـالون، دوه تشـنابه او يـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخلنځی شته، چپرکټ او بستره او نور لوازم یې ټول پوره وو، تلویزیون هم په صالون کې پر مېز ایښی او دکېبل لین ورته راتېر و،دلاجان زما بیک په اتاق کې کېښود، ماته یې وویل: دغه ځای دی خوښه دې استراحت کوې او که ماسره ځې؟ ما وویل: چې استراحت وکړم ښه به وي بیا به سبا سره ګورو، فقط ماته تشناب راوښیه او دا تلویزیون که راته چالان کړې خبرونه مېرونه به واورم، هغه تشناب راوښود، تلویزیون کې یې ګوتې متې ووهلې اخر یې وویل: دده په چلانولو والله نه پوهېږم ما مخ ولاس ومینځه او همداسې په چپرکټ کې پرېوتم، خوب وړی وم یو وخت مې د دروازې زنګ ترغوږو شو، ور مې بېرته کړ، چې ګورم دوه تنه ځوانان راغلل، او روغبړ یې راسره وکړ. یو تن تاج ولي و او بل هم د هغه ملګری، تاج ولي وویل مونږ ته حاجي صاحب ظاهر هم تلیفون کړی و، چې تاسو ته هوټل کې ځای ونیسم، ماځکه دا ځای مناسب وګانه، چې زمونږ خپل ځای دی مونږ هم وخت پر وخت راتلای شو او پوښتنه دې کولای شو هوټل داسې ځای وي چې بل بلدي شخص در سره نه وي، باندې به هم وتلی نه شې او زړه به دې په کې تنګ شي، ما ویل نه دا تر ټولو ښه ځای دی، دې وخت کې هغه په یو دیګي کې چرګ غوښه پخه کړې راوړې وه او هم ډوډۍ او هم یو بوتل پیپسي او اوبه ورسره وې. ډوډۍ یې تیاره کړه، ډوډۍ مو وخوړه، تاج ولي سره مې یوه شېبه ګپ ولګاوه، هغه ویل، زه خپله میدان ته درتلم، خو نن دلته ددې بلاک شاته د کرکټ میدان دی، دلته زمونږ او د نورو ترمنځ دکرکټ مسابقه وه زه هغې ته تللی وم او همدا ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـېبې مخکـې تـرې راخـلاص شـوم، اوس مـې دا تـول وجـود همداسې درد کوي ما ویل دا وواېه چې لوبه چا وګټله؟ ده وویل لوبه والله هغوی وګټله ما ویل اوس، خو به دې وجود ضـرور درد کوي، که تاسو ګټلې وای بیا کېدی شـو درد یـې نـه وای معلـوم شوی، هغه په خندا شو هو همداسې ده.

څو دقیقې تاج ولي او ملګري سره یـې ناسـت وو، هغـه وویـل: دلته دخلکو دکار وختونه فرق کوي دسیل او اسـتراحت وختونـه هم بېل بېل دي، ددې ځای شیخان یوازې یـوولس بجـې خپـل کارځي ته ځي، هلته هم دخپلو نورو کاروباریانو دلیدو پـه خـاطر یوه شېبه چاسره په موبایل خبرې وکـړي او یـا دخـپلې معشـوقې تپوس وکړي، نور بېرته لاړ شي، دماسپښین تر لمانځه وروسته بیا د خوب وخت وي، تر مازیګر وروسته بیـا د چکـر وخـت وي، البتـه هغه عرب چې په رسمي دفتر کې کار کوي هغـوی سهار تـر اتـو بجو دمخه خپلو دفترو ته ځي تر (۲) کـار کـوي، د افغانـانو دکـار ټایمونه هم مختلف دي.

تاج ولي تلویزیون راته چلان کړ او چل یـې هـم راوښـود، ویـې ویل چې دلته تلویزیوني چینلونه هم کنټرولېږي او دولـت نـاوړه چینلونو خپراوي ته اجازه نه ورکـوي، دا کېبـل هغـه تلویزیـوني چینلونه را اخلي چې اخلاقي فساد نه خپروي، تاج ولي وویل: زه درڅخه اوس ځم سبا به انشاء الله چېرته لرې لاړ شـو او چکـر بـه ووهو. ماوویل ټیک ده.

یو څو شېبې تلویزیـون تـه کېناسـتم، اکثـره عربـي چینلونـه وو، دپاکستان تلویزیوني چینلو په مقدار ازادي یې لرلـه، ځیـنې لا تـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو هم تېز وو، څو شېبې مې دهسپانيي او ايټاليي ترمنځ دفوټبال يوه جالبه مسابقه وکتله او بيا ويده شوم، سهار چې له خوبه پاڅېدم، نو تشناب کې مې سر او ځان ووينځه، دريشي مې وکړه، تر يو څه ځنډ وروسته، چې مې ساعت ته وکتلې د افغانستان پر وخت (۸) بجې وې، مافکر کاوه چې اوس به تاج ولي دوی راشي، يو څو شېبې انتظار مې وويست څوک رامعلوم نه شول، له کړکۍ نه مې بهر وکتل، پر سړکونو ګڼه ګونه ډېره کمه وه، تېر ماښام چې ما پر دې سړکونو کومه ګڼه ګونه ليدلې وه دهغې نيمه برخه هم نه وه، وروسته راپه يادشوه، چې نن دجمعې ورځ ده، همدې وخت کې د دروازې زنګ راغی، ور مې ببرته کړ، يو څوک راننوت السلام عليکم، ما ويل، وعليکم السلام، نورې خبرې يې ونه کړې، دوه ترموزه چای او يوه غوړه ډوډۍ يې له کاغذه راخلاصه کړه او پر مېز يې کېښودل، ماته يې ويل "يې هې تمارا چای" زه پوه شوم چې دا کوم اردو ژبی دی او تاج ولي ورته د سهار د چای سپارښتنه کړې ده، ده ماته چای کېښود په پخلنځي کې يې ټک ټوک وکړ او نور لاړ، ما چای وڅښه، څو شېبې وروسته راباندې خوب راغی، همداسې دريشۍ کې پر چپرکټ ويده شوی وم، چې د دروازې زنګ راغی، ګورم چې تاج ولي او درې تنه ورسره نور ملګري دي، ماته يې وويل يون صبب تيار يې چې ځو چکرته، ما ويل: هو، دوی وويل: نن جمعه ده اول به لاړ شو د جمعې مونځ به وکړو بيا به لاړ شو چکرته، ما ويل خير يو څو دقيقې وخت راکړئ چې زه اودس وکړم، اودس مې وکړ، ما ويل ځئ چې ځو، کله چې دهلېز کې له څلورم پوړ ښخه په لفت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښته کېدلو یو تن په دوی کې ماته وویل یـون صیب عمرزیـوال پېژنئ؟ ما ویل عمرزیوال خو ډېر دي کوم یو ښیې؟ یـو خـو هغـه شاعر عمرزیوال دی، دوی ویل: نه هغه نه ښه یم، ما ویـل: هسـې خو زه ډېر پېژنم دلغمان ولایـت پخـوانی مسـتوفي صـېب پـېژنم دهغه ټوله کورنی، دې وخت کې ده وویل هغه زما خپلـوان دی، ما ویل خیر بیا به ساپي صیب هم پېژنې هغه وویل هغـه مـې مامـا دی ما ویل بیا به دزرینـي اسـتاد زوی یـې کـه څنګـه؟ ده وویـل بېشکه دهغه زوی یم ما ویل خېره کې هم استاد زرینـي تـه ورتـه یې، ده وویل زما نوم عبدالحفیظ دی، زه ستا نوم سـره ډېـر اشـنا وم، تا زه نه پېژندلم ، خو ما ته پېژندلې، پرون چې تاج ولي وویـل یون صیب راځي نو زه ډېر خوشاله شـوم، ځکـه زه هـم ورسـره راغلم، عبدالحفیظ نه مې دکور په اړه پوښتنه وکـړه، چـې اسـتاد اوس هم په هالنډ کې دی که بل چېرته تللی؟ هغه وویل: پلار مې په هالنډ کې دی، خو مور او دوه وروڼه مـې پـه پېښـور کـې دي، ساپي صېب او کورنی یې په استرالیا کې دي او زه دلته په اماراتو کې دسپېرپاټو کاروبار کوم زما او د عبدالحفیظ خبرې په موټر کې تر ناستې پورې تمامې نه شوې، په موټر کې زه مخکې سیټ کـې عبدالحفیظ او دوه نور ملګري شاته کېناستو، تاج ولي د موټر جلـو ته کېناست، په موټر کې مـې عبـدالحفیظ تـه وویـل: چـې اسـتاد ماشومان څه وخت بیایې؟ هغه وویل: وخت کـم پـاتې انشـاء الله چې لاړ به شي، خو اوس دهالنډ حکومت مهاجرو ته دتګ شرایط ډېر سخت کړي دي، نو ځکه خو دومره ټال شول، که نه وخته به تللي وو، عبدالحفیظ ته مې وویـل، چـې څنګـه سـتا پښـه خـوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته بنده کړې نه ده هغه وویل: ولې نـه دساپې صیب (لطف الرحمن ساپي) له لور سره مې کوژدن شوې، دې وخـت کـې ما وویل: خېر نو بیا تاسو خو نور هم خپلوان شوې، دې وخـت کـې ټولو وخندل له شارجې نـه د اجمان پـر لـورې بـه مـو (۲۵-۳۰) کیلومتره مزل کړی و، چې تاج ولي موټر یوه مسجد تـه تـاو کـړ، ساعت ته یې وکتل (یوه بجه) او خدای دې وکـړي چـې جمعـه راڅخه تېره شوې نه وي، ټولـو ویـل: خـدای دې وکـړي، چـې جمعه نه وي تېره شوې، چې یې موټر ودراوه، نو له مسجده خلک راووتل، زموږ یو تن ملګري وویل اوه جمعه خلاصه شوه، ډېر بـد کار وشو، خیر ټولو ویل: چې راځئ خپل لمونځ به وکـړو، مسجد ته وختو، ځینو خلکو لا سنت نه و خلاص کـړي، پـه مسجد کـې څلور پنځـه ایرکنډیشـن لګېـدلي وو، ډېـر ښکلـی فـرش پـه کـې غوړېدلی و او دلمانځه لپاره ټول سهولتونه په کې برابر وو.

ما مسافرانه او دوی خپل مقیم لمونځونه وکړل، پـه لمانځـه کـې ګڼ شمېر افغانان، پاکستانیان او هندیان لیدل کېدل، خـال خـال عرب هم په کې وو، دمسجد په برنډه کې کـوم شیخ څـو کارتنـه اوبه راوړې، په پلاستیکي ګیلاسونو کې داسې ایښـودل شـوې او پوښل شوې وې، لکه بازار کې چې څوک دګیلاسونو مکمل سیټ اخلي، همداسې هـر چـا دخپلې خـوښې مطـابق یـو ګـیلاس را اخیسته او اوبه یې څښلې، تاج ولي هم دوه ګیلاسـه راواخیسـتل یو یې ماته راکړ او یو یې هم خپله وڅښه.

بېرته موټر کې سواره شو او د اجمان پر لـورې وخوځېـدو، تـاج ولي وویل اجمان د اماراتو یو بل امارت دی، خو دا دومره پیسـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او پرمختللی نه دی، پرمختللي يو دوبی، ابوظبی، العين دي، دې نه وروسته بيا ام القوين راځي، هغه هم دومره مالدار نه دی، تر هغه وروسته راس الخيمه ده او تر هغه وروسته بيا الفجيره ده.

که نن خدای کول موږ به دا ټول ګورو، رښتيا اجمان نه خو په دې لاره لاره ووتو، دسړک دواړه غاړې ښې ابادې وې، خو بيا هم ډېرې دښتې او ناابادە ځمکې په کې وې، چې تراوسه لا چاورته لاس نه و وروړی، دسړک له دواړو غاړو څخه د شل شل مترو په اندازه دسيمونو محافظوي ديوال راتاو و، چې کوم حيوان سړک ته داخل نه شي او د کومې ناوړه ترافيکي پېښې سبب نه شي. کله چې له ام القوين څخه د راس الخيمې پر لورې روان وو، نو دلارې په دښتو کې مو يو زيات شمېر اوښان او د اوزو رمې تر سترګو شوې، اوښان خو دومره زيات وو، چې د چاخبره رمې يې ګرځېدلې، په دښتو کې يوه نيمه ونه او ځينې بوټي هم تر سترګو کېدل، دسړک ځينې غاړو کې واښه هم راټوکېدلي وو او په ځينو ځايونو کې ګلان غوړېدلي وو ما ويل والله عجيب ګلان دي، دې وخت کې تاج ولي ويل: دا د قيامت علامې دي، پېغمبر صېب ويلي وو، د قيامت يوه علامه دا ده، چې د عربو په صحرا کې به ګلان وغوړېږي، ما ويل دعربو صحرا کوم ځای دی؟ هغه وويل همدا ده که نه ؟ ما ويل بيا خو نو کډې بارکړئ، دا خو نو ګلان غوړيدلي دي، دې وخت کې يو بل ملګري وويل قيامت نور څه ته وايي، دلته په عمر کې باران نه دی شوی او سږکال په کې واوره وريدله امارات وګوره او واوره، همدا دقيامت علامې دي که نه؟ دا ګلان او بوټي چې غوړيدلي دا دهمدې باران له

(c) ketabton.com: The Digital Library

امله دي، که نه پخوا دا ځايونه دومره سپېره وو چې حد نه لري.

په همدې بحث کې راس الخيمې ته ورسېدو، راس الخيمه ښه ښايسته ځای و، البته موږ ته چې دوبۍ، ابوظبۍ او العين مې نه وو ليدلي، ډېر ښايسته ښکارېده، خو زموږ نورو ملګرو ويل: چې راس الخيمه هم ډېر رسېدلی نه دی، ځکه چې دومره تجارتي ارزښت نه لري او ددې ځای شيخان هم دومره تکړه نه دي.

مخکې مې دراتګ پر مهال له دلاجان څخه د اماراتو د داخلي روابطو په هکله پوښتلي وو، چې ددوی ټولې پيسې يوه بانک ته راټولېږي او که نه؟ دوی ګټه او لګښت خپل خپل دي که بېلابېل، هغه ويلي و، چې د هر امارت ګټه خپله ده، يوازې په پوځ، پوليسو، خارجي سفارتونو کې ددوی لګښت مشترک دی، هسې په نامه عربي متحده امارت دي که نه هر يو بېل بېل دي، البته ځينې هغه امارتونه، چې کمه ګټه لري دهغو نورو لکه دوبۍ او ابوظبۍ له خوا چې ډېره ګټه لري، يو څه ناڅه کمک ورسره کېږي.

نوځکه خو ديو امارت نه بل ته د تګ پر وخت تفاوت اوچت معلومېږي، له شارجې نه تر راس الخيمه پورې دسړک دواړه غاړې شنې نه وې او بوټې په کې نه و کرل شوي، ځای ځای دسرې بخنې شکلنې خاورې غونډۍ معلومېدلې، چې باد به ترې ځای نيم ګرد هم پورته کاوه، داسې لکه دلغمان دسرخکانو دسيند هغه غاړه، چې شکې بادېږي او کله کله سړک هم بندوي، البته دوی سړکونه ډېر جګ او اساسي جوړ کړي دي، ټول سړکونه دوه طرفه وو، درې موټر و، يوې خوا او درې بله خوا تګ کولای شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ کې دبرېښنا ستنې او دڅلور پنځو مترو په اندازه حایله سیمه وه، چې تراوسه په کې څه نه و کرل شوي، دموټر ټګ په نورمال ډول (۱۲۰) کیلو متره په ساعت کې وو، تقریباً تر یو ساعت مزله وروسته راس الخیمې ته ورسېدو، ځای نیم کېن لاس دبحر تر څنډو هم تېر شو او یو ځای په کې داسې هم راغی، چې یو نوی هوایي ډګر په کې جوړ شوی و او څو لویې ترانسپورتي الوتکې په کې ولاړې وې، د راس الخیمې مرکز ته لاړو، دستې سنټر یا دښار دمرکز په نامه په کې یوې لویې مغازې ته لاړو، چې یو لوکس هوټل هم په کې وو، لومړی مو موټر پارک کړ، دستې سنټر مخې ته لوکس پارکنګ و، چې په سوونو موټر په کې ودرېدلای شول، بیا ډوډۍ ته لاړو د افغانستان پر وخت څلور څلورنیمې بجې به وې، دغرمې ډوډۍ ته کېناستو، په اماراتو کې خلک خصوصاً عرب دورځې یوولس بجې له خوبه پاځېږي دماسپښین ترلمانځه وروسته ډوډۍ خوري یا ویده کېږي اوبیا ترماښام دمخه کارځي ته ځي او دشپې تر ناوخته ۱۱-۱۲ بجو کار کوي. دعبدالحفیظ خبره عرب د ورځې خوب کوي او د شپې خپلې عیاشۍ، هسې خدای ورکړې ده، نو...

تاج ولي وویل څه خورئ، فرمایش ورکړئ، تاج ولي نو نام خدای په اماراتو کې ښه بلد و عربي، اردو او انګلیسي یې ښې زده وې او کاروبار یې هم ښه دی، ما ویل وروره موږ ددې ځای په غذا نه پوهېږو، څه چې دې زړه غواړي او کله دې خوړلي وي همغه به راوړې، هغه ویل دلته عربان کارکوي، ډېره ښه عربي غذا تیاروي، همدا عربي غذا به ورته ووایو، موږ وویل بېخي ټیک ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غذا تیاره شوه، هوټل ګارسون نه درلود هر چا په خپله ډوډۍ راوړله، عبدالحفیظ او تاج ولي لاړل ډوډۍ یې راوړه، غوښه، چپس او نور ډول ډول شیان په کې وو، چې پښتو کې یې لا تر اوسه نوم نشته او زه پرې نه پوهېږم، له یو یو ګیلاس پیپسي سره، ډوډۍ یې ډېره خوندوره وه په بهر کې د افغاني غذا پوره مینه او تونده پرې ماتېده، تر ډوډۍ خوړو وروسته ماته تاج ولي وویل که سودا مودا کوې، چې همدلته یې واخلو، دلته هر څه پیداکېږي دا سوپر مارکیټ دی، ماویل نه اوس ضرورت نه شته سودا بیا اخره کې کوم. په هوټل کې دننه د اوبو فواره لګېدلې وه او په ښکلي ډول یي اوبه پاشلې، دفوارې ترڅنګ یو نر او یو ښځه پولیس ولاړ وو، ډېر ځنډ یې خپلمنځي خبرې کولې، نارینه پولیس جګ قدی او ښځه پولیس ټیټ قدې، خو ټنډه منډه او نمکي معلومېدله، داچې څه به یې ویل، خو پته نه لګېده، خو دومره، معلومېده، چې خبرو یې یو بل ته خوند ورکاوه، په هوټل کې ځای ځای څوکۍ ایښې وې او خلک به پرې کېناستل، دهوټل کارکوونکي اکثره عربان وو، خو چا چې دلته ډوډۍ خوړله هغه د بېلابېلو هېوادونو او د بېلابېلو نسلونو خلک وو، خو یو نیم به په کې د سپینو جامو ځوان عربان هم ښکاره کېدل، کله چې له هوټل څخه راوتلو، نو عبدالحفیظ یو تورې څوکۍ ته اشاره وکړه ماته یې وویل استاده دا ګورې! ما ویل هو! ترڅنګه یې دسکه انداز په شان یوه ستنه هم ولاړه وه، دوه تنه پرې تاوېدل، ماته یې ویل دې ستنه کې ماتې پیسې (سکې) اچویي، داڅوکۍ سره راټولېږي او سړی چاپي کوي، ښه ما ویل پکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادې لا بله سپکه، اوس نـو دچـاپي کولـو کـار هـم څوکيـو تـه ورسېد، دا ښځې به څه کوي... عبدالحفيظ په خندا شـو هغـه بـه نور کارونه کوي....

له دې ځايه ووتلو، تاج ولي وويل راځـه چـې اوس دربانـدې د اماراتو غرونه هم وګورم، مخکې تر دې چې مونږ د راس الخـيمې مرکز ته راشو له لرې څخه مو په لرې پرتـو سـپېرو غرونـو سـترګې ولګېدې، تاج ولي ويل دا د امـاراتو غرونـه دي، همدلتـه بـه کـه خدای کول ځو، دا غرونه داسې ښکاره کېدل لکـه دتـورخم لـه لويې لارې څخه چې چپ لاس سين نه اغاړه دلالپورې او کامې ترمنځ غرونه ګورې. د اماراتو پلازمېنـه ابوظبـی ده، خـو مرکـزي سـيمې يـې شـارجه او دوبـی دي، راس الخيمـه او ام القـوين د اماراتو شمال ته واقع دي، ابوظبی جنوب او الفجره شمال شـرق ته!

د راس الخيمې له ستې سنټر څخه شمال خواته دغرونو پر لوري وخوځېدو، دسړک دواړو غاړو ته پرېمانه ابادی شـوې وې، ځـای ځای واړه واړه کلي هم راتلل، چې لوکس او نوي جوړ شـوي وو او ځای نيم په کې شنه باغونه هم وو، چې اکثره په کـې همـدا د خرما ونې وې، هر ځای مو اوزې او مېږې ليدلې چې شاوخوا بـه ګرځېدلې، ددې ځای سړکونه هم ښه وو، خو هغومره پلن نه چې مخکې مو يادونه وکړه ددې ځـای عمـومي لارې دوه سـړکه وې يوه خوا او بله خوا منځ کې يې حايله سيمه چې دګروپونـو لپـاره ستنې په کې ودرول شوې وې څومره چې غرو تـه نـږدې کېـدو، سړکونو خپله ښه اړوله يو ځای کې بيا سړک دوه طرفه و، خو د يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو موټر په اندازه او ځای بیا داسې هم راغی چې یوازې یوسړک و او حایل یې نه درلود. دغرونـو منځ کـې مـو کـرې ورېې لارې ووهلې، دسړک دواړو غاړو ته ډېر کورونه ودان وو، چې اکثره یـې نوي ښکارېدل، د هر کور مخې ته دوه درې مـوټر ولاړ وو. ارامـه ارامې او چوپتیا خوره وه تابه ویل، چـې دې کورونـو کـې بنـده کس نه اوسېږي، ما تـاج ولي ځخـه پوښتنـه وکـړه، چـې دا ولـې داسې خاموشي ده؟ هغه وویل، یو خو نن دجمعې ورځ ده، بـل دا ددې شیخانو کلیوالي تفریحي کورونه دي، کله کله یـې چـې زړه وغواړي دسیل لپاره له خپلې کومې ملګرې سره ورتـه راشـي او که نه نور نو کوم مزدور په کې اوسي او بس، دهـر کـور مخـې سیوري ته به اوزې کتار پنډې وې او شخوند به یې واهـه، تـا بـه ویل دکور پهرداران اصلاً دوی دي.

غرونه یې داسې وو چې نه یې کاڼي درلودل، نه خاوره وه هېڅ داسې بل قسم بې ثمره خاوره وه، چـې دهېڅ بـوټي دښېرازۍ امکان په کې نه وو، ما تاج ولي ته وویل چې دا څـه قسـم غرونـه دي، لـه دې غـرو څخـه، خـو هېڅ ګټـه نـه اخیسـتل کېږي، د افغانستان غرونه خو ډېر ګټور دي هم ونې په کې زرغونېږي اوهم بوټي، هغه وویل ته رښتیا وایې دې ته عربان (رمل) وایي. رمل په عربي کې هغې خاورې ته وایي، چې ګټه ترې نه اخیستل کېږي، خدای پاک ته حیران یم، چې دې خاورې سره یې دې خلکو تـه هر څه برابر کړي، اصلاً خبره داده، چې پیغمبر صیب دې عربو ته دعا کړې چې خدای به یې نـه خـواروي، نـو دا دهغـه د دعـاوو برکت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل کاشکې لږ دعا خو یې موږ ته هم کړې وای، چې لږ خو مو له ژوند نه خوند اخیستی وای، هو دځینو ملایانو په وینا پېغمبر صیب ویلي دي، چې زما دین به په ټولو ځایونو کې ختم شي، خو افغانستان کې به نه ختمېږي، هغه خلک به زما دین راټینګوي او بیا به یې ټولې دنیا ته خوروي، دې وخت کې تاج ولي وویل: ریښتیا، چې افغانان په دین کې ډېر ټینګ دي. مزل مو کاوه د وړو وړو غرونو تر منځ ځینې خوړونه هم وو، ما پوښتنه وکړه، چې دلته سیلاب راځي؟ تاج ولي وویل دلته باران ډېر کم کېږي، خو ددې غرونو په خوړونو کې کله چې باران وشي، لږ سیلاب راځي، خو هسې نوم یې دسیلاب وي. همدې خبرو کې وو، چې داسې یو ځای ته ورسېدو، چې نور نو پوخ سړک ختم شو، پنځه سوه متره وړاندې کورونه ښکاره کېدل، خو چې نور په اخوا کلي او کورونه و که نه پته نه لګېده، له همدې ځایه بېرته راستانه شو، بېرته په خپله لاره راغلو په لاره کې مو یوه داسې کلا ولیدله لکه خیبر دره کې لویې کلاګانې له دې خوا مو هم ولیدله، خو بحث مو پرې ونه کړ، دې وخت کې تاج ولي وویل هغه ده دختو کلا ښه ښکاري، چې ورنږدې شو دختو کلا نه وه، ښه پخه کلا وه، خو هسې دختو کاګل یې ورکړی و یوه پوځي چونۍ په کې وه، له هغه ځایه همداسې په شمال شرق د الفجیرې خواته وخوځېدو، عمومي هایوی (لویي لارې) ته ووتلو موټر په (۱۲۰) کې روان و، دا لاره هم نوې جوړه شوې وه او شاوخوا اوس هم ماشینونه لګیا وو کار یې کاوه، دا لاره همداسې ځینې ځایو کې سمندر ته نږدې له ځینو برخو تېرېږي او زموږ دملګرو په وینا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سعودي او د فارس خليج ته رسېږي، له همدې عمومي لارې بيا يوه بله لاره د الفجيرې خواته ځي چې هغه هم لويه او ښکلې لاره ده.

دغرونو منځ کې ځای ځای شنه او اباد کلي چې اکثره پکې دځو وروستيو کلونو ښکاره کېدل، ودان وو، مازيګر شو په لاره کې تاج ولي د يو مسجد ترڅنګ موټر ودراوه، دمسجد دروازې ته چې نږدې شو تاج ولي وويل دا دښځو مسجد دی، دې بلې دروازې باندې ځو، هغې بلې باندې لاړو، دوی اودسونه تازه کړل، دا وړوکی دلارې سر مسجد و خو ډېر ښکلی و د اوداسه لپاره يې ښه پوره ځای او اوبه درلودل ما او زموږ دسفر بل ملګري خان محمد اودس درلود، موږ مسجد ته وردننه شو، ترمسجد دباندې برنډه کې فکر کوم شين ايراني فرش غوړېدلی و، لږ څه تور شوی و، زه ځکه وايم چې ايراني فرش و چې څوکاله مخکې ما همداسې ايراني فرش اخيستی و، يو کال وروسته تور شو او بيا له منځه لاړ او هم مې د تکړه ليکوال عبدالغني هاشمي صيب درخت په دوکان کې همدا ډول فرش ليدلی و، چې خپل رنګ يې له لاسه ورکړی و تور شوی و، خو دننه په مسجد کې بل ډول لوکس فرش چې دهر لمونځ غاړې د ودرېدو، حد په کې معلوم و او د محراب شکل يې درلود، هوار و، دا ډېر پاک و، سره له دې چې اوس هوا دومره ګرمه نه وه، خو بيا هم په هرې کړکۍ کې چې عرض او طول به يې ۸×۱۲ کې و درې نيشنل ايرکنډيشنونه لګېدلي وو او سړي دراحت احساس کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ما لمونځ خلاص کړ، نو باندې په برنډه کې کېناستم، دې کې یو عرب راغی، زه یې چوپ ولیدم، ویې ویل السلام علیکم، ما وویل: وعلیکم السلام ډېر خوند یې وکړ، ما فکر وکړ، چې عرب راسره پښتو خبرې وکړې که څنګه؟

دې وخت کې هغه دپښتون حاجي کیسه رایاندې وشوه، چې حج ته تللی و او بېرته چې کله راستون شو، نو خلک به سترې مشي ته راتلل او ځینو به دبیت الله شریف په هکله پوښتنې کولې او ده به په ځواب کې وویل، چې هلته ټولو خلکو په قران شریف خبرې کولې، یوازې اذان پښتو و او یوازې سپیانو پښتو غپلې او بس.

یوه شېبه مې ځان سره غلی وخندل، دې کې تاج ولي، عبدالحفیظ او عصمت الله هم لمونځ خلاص کړ او وویل ځئ چې ځو په خېر.

په موټر کې چې کېناستو ما تاج ولي ته وویل، دلته دښځو لپاره ځانته مسجدونه دي که څنګه؟ په افغانستان کې خو نه شته یوازې دننګرهار په اډه کې دنجیب زراب په مرسته یو ډېر لوکس مسجد جوړ شو، هغه دښځو لپاره ځانګړی ځای لري، هغه هم یوازې دتراویح لمانځه کې راځي او بس. تاج ولي وویل: دلته اکثره مسجدونه دښځو لپاره ځانګړی ځای لري، خو دلارې دسر مسجدونه، ځکه ښځې او نارینه چې په سفر کې وي، نو دلته موټر ودرېږي نارینه خپلې برخې ته او ښځې خپلې برخې ته ځي، لمونځونه کوي او بیا سفر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر ته مو دوام ورکړ. په لاره کې یو ځای داسې راغی چې ما فکر کاوه تر کمکي خیبر نه پورته د تورخم دلویې لارې چړاهي ده. تاج ولي وویل دا کوم ځای ته ورته دی؟ ما ویل، خیبر نه پورته چړاهي، ده ویل بېشکه ما همدا اوس درته ویل، ما ویل که لږ نور لاړشې کېدی شي (ګردی) هم ترسترګو شي، دې کې تولو وخندل. سفر ته مو دوام ورکړ، دې وخت کې تاج ولي، عصمت او خان محمد ته وویل: هلکانو اسناد مو راخیستي که نه؟ هغوی وویل نه پولیس ملیس نه شته، موږ نه دا څوکاله چا پوښتنه نه ده کړې، تاج ولي وویل هسې نه چې چکر راباندې خراب کړئ، څو کیلو متره مزل به نور وهلی وي چې دې کې یو ځای دپولیسو چک پوست را ورسېد، موږ چې پولیس ولیدل نو تاج ولي ماته وویل یون صیب کمربند وتړه جریمه نه شو ژر دې کمربند وتړه په اماراتو کې دا قانون دی، چې په موټر کې کېني، نو کمربند به تړې او که نه پولیسو ګیر کړې جریمه کېږې.

پولیسو زموږ موټر ته لاس ورکړ اول یې عصمت الله خان محمد نه اسناد وغوښتل، چې هغوی دواړو نه درلودل، بیا تاج ولي او عبدالحفیظ خپل اسناد ورښکاره کړل، مانه یې اسناد نه غوښتل، خو ما خپله جیب ته لاس کړ او پاسپورت مې ورکړ، زما پاسپورت یې وکوت، ماته یې ویل زیارة زیارة (سیاحت) ما ویل هو کې زیارة ماته یې پاسپورت بېرته راکړ، تاج ولي ورکښته شو او پولیسو ته یې خپل کارت وښود، چې زه دلته شرکت لرم او دا کسان ماسره کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي، نن دجمعې ورځ ده، نو ځکه دا خلک په چکر راوتي او اسناد يې دفتر کې دي. عبدالحفيظ دپوليسو په غوښتنه موټر له سرکه لرې په يو ځای کې ودراوه او خپله له موټر کښته شو دپوليسو څنګ ته ورغی، پوليسو خپله دفکس نمبر ورکړ او تاج ولي ته يې وويل، چې په دې نومره دې ستاسو شرکت مور ته فکس وکړي چې، داخلک خوشې کړو، که نه يې خوشې کوو، تاج ولي او عبدالحفيظ ټليفونونه سر کړل او پوليسو ته يې وويل: چې اوس به فکس وکړي، څنګه چې دفتر رخصت او اسناد په الماری کې دي، نو يو بل سړی مو له کوره راوغوښت، چې تاسو ته له دفتره فکس وکړي، دا سړی، چې څو دفتر ته ځي، دې کې وخت لګي، دوی يو څو شيبې انتظار ويست، کله چې پوليس په دې پوه شول، چې دا خلک دروغ نه وايي عبدالحفيظ ته يې لاس وخوځوه او ورته يې وويل ځئ! بېرته ټول موټر کې سواره شو او دالفجيرې پر لورې مو حرکت وکړ، خان محمد دې وخت کې ويل دا پنځه کاله کېږي، زه دلته په اماراتو کې اوسم دجمعې لمونځ هم ما څخه نه دی قضا شوی، نن راڅخه جمعه هم لاړه دا ټول دلمانځه قصور دی.

تاج ولي وويل: څو ځله مو درته ويل، چې اسناد ګرځوئ، دا دغسې کله کله راوځي بيا به يې افغانستان ته استولي ياست بيا نو ګرځئ، خان محمد وويل، په دې لاره له ايران څخه ځينې قاچاقي کسان تېرېږي، ځکه دوی دلته سخته تالاشي کوي که نه نورو ځايونو کې دومره تنګول نه کوي. تر لږ مزله وروسته تاج ولي وويل، دلته به لږ موټر ودروو څه شی به وخورو، پښې به مو هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وغوړېږي، دلارې پر سر دهندوانو دچايو ځـاي و، يـو يـو ګـيلاس چاى مو وڅښه، ښه دمه يې راوسته او بېرته موټر کې سـواره شـو، بيا مو چې يو څه مزل وکـړ لاره کـې دتـازه مېـوو دخرڅولـو يـو پلورنځى راغى، تاج ولي وويل، دلته به تـازه مېـوه وخـورو، ټولـو وويل اشتياه نه شته ، تاج ولي وويل يون صيب زه او ته بـه جـوار وخورو، دکټوې وخورو که په اور سور کـړې؟ مـا ويـل څـه دکټـو سهي دي، دوه دکټـوي جـوار دانـه درې درهمـه شـول، جـوار پخوونکی هندو و ماته يې ښه ډېره مالګه او ده ته يې ښه ډېر مرچ واچول او په کاغذ کې تاو کړل، ما چې خولې ته کړ، نـو دخامـې ورېم په کې و، خوند يې رانه کړ غلی مې کاغذ کې تاو کړ، خو تاج ولي، چې لږ وخوړ نو دمرچو سرې اوبه يې پـر کـاليو وڅڅېـدې، هغه هم ژر بس کړ، دواړو په پلاستيک کې واچول او خان محمـد ته مو وويل: چې کله موټر چېرته څنډې ته شـو، نـو لـه لـرې يـې ګوزار کړه، موټر الفجيرې ته ورسېد، الفجـيره دلارې پـر سـر پرتـه وه، دشارجې پـه شـان ښکلـې نـه وه او نـه دومـره لويـه وه، خـو شاوخوا يې شينوالى زيات و داسې شينوالى نه لکه د جـلال ابـاد پشان بلکې تر ام القيـوين او راس الخيمې نـه لـږ زياتـه شـنه وه، ماښام ماښام شارجې ته ورسېدو.

اول مو د تاج ولي د شرکت دفتر وکوت، چې نږدې يـو جريـب ځمکه يې نيولې وه او ټول دموټرو لـه سـپرپاټ سـامانه ډک و، پـه يوه اوږده کانتينر ورته ځاى کې يې دفتر او همداسـې يـوه اوږده کوټه کې يې دناستې لپاره ځاى جـوړ کـړى و. زه او عبـدالحفيظ ترې جلا شو. تاج ولي، خان محمد او عصمت الله همدلتـه پـاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، عبدالحفیظ لومړی ماته خپل دوکان، چې هغه هم دسپرپاټو و د تاج ولي دې دفتر سره نږدې و، وښود او بیا دواړه په همغه موټر کې دشارجې دښار د مرکز پر لورې رهي شو.

دا ځای (روله) نومېږي، په لسګونو زره پاکستانیان، هندیان او په درېیمه درجه کې افغانان به هلته وګورې، دښار په پارکونو کې دومره هندیان او پاکستانیان دي، چې سړی فکر کوي دپېښور په جناح پارک یا هم دلاهور او یا ډهلي په کوم پارک کې ګرځې خصوصاً دجمعې ورځ چې درخصتۍ ورځ وي، دوی پارکونو ته راوځي او ځینې یې شپه هم دلته تېروي اکثره په ونو مصروف وي، ځکه چې دجمعې پر ورځ په کې په سلو کې دېرش فیصده تخفیف وي، عبدالحفیظ راته وویل: چې دلته ټول تجارت ازاد دی، خو دمواصلاتو یانې شبکه د دولت په لاس کې ده، چې هېڅ کمپنۍ ته په کې د ګډون حق نه ورکوي. په همدې وجه دلته په کې درغلي ناممکنه ده، دشارجې دښار د منځ (رولې) ترافیکي نظام پاکستان ته ورته وو، چې چا د اشارې ډېر خیال نه ساته، ارنډونه هم ډېر زیات وو او خلک هم چې اکثره د نورو ملکونو وو د اشارې خیال نه ساته او همداسې له موټره مخکې کېدل، عبدالحفیظ وویل چې دلته په اماراتو کې دلیسنس اخیستل ډېر سخت دي، دسړي زړه خولې ته راولي، دنورو ملکونو لکه افغانستان، ایران، پاکستان او نورو لیسنس دلته نه منل کېږي، خو چې دوی خپله درنه امتحان وانه خلي او مطمئین نه شي، رشوت مشوت هم دلته کار نه ورکوي، ترافیک او پولیس درسره کېني او ټول ښار کې دې ګرځوي، په پای کې دا یو وایي ښه و بد نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

کامیاب دې شي هغه بل بیا ځان په قهر کړي نور کار هم غـواړي خام دی لنډه دا چې زړه به درته شین کړي.

بله خبره دا ده چې که دلته چا څوک په موټر وواهه او مړ شو که دا شخص مړی (مقتول) مسلمان وي (۱۵۰۰۰۰) زره درهمه جریمه به ورکوي او که نا مسلمان وي نـو (۸۰۰۰۰)، البتـه دا قـانون پـه شارجه کې دی، په دوبۍ کې بیا داسې نـه دي، پـه دوبـۍ کـې دمسلمان او نامسلمان مړي ترمنځ تفاوت ډېر کم دی، ما ویل دې نه معلومېږي چې پـه شـارجه کـې اسـلامي شـریعت قـوي دی، عبدالحفیظ وویل هو که نه، شـارجه کـې څـوک شـراب نـه شـي څښلای که مسلمان یې وڅښي (۲۰۰) ورځې قید دی او څـو دُرې یې وهي او که کافر یې وڅښي دهغـه قیـد لـږ څـه کـم دی خـو شریعت پر ټولو تطبیقېږي، دغه راز په شارجه کې زنا کاري او نـور بد فعلونه ټول منع دي. دلته په ټوله شارجه کې یـو بوتـل شـراب هم نه خرڅېږي، خو هلته چې موږ او تاسې اجمان ولیـده، هلتـه یې کارخانې دي او تولیدېږي ما ویل، دا څنګه یو امـارت دی او بېل بېل قوانین؟ ده وویل دا نو دهر امـارت پـه شـیخ پـورې اړه لري، چې هغه څنګه قانون تطبیقوي، پاتې شـوه دوبـۍ هغـې تـه فري زون وایي، چې هلته هر څه ازاد دي، فحاشـي بـداخلاقي، شراب خوري اونور... د دوبۍ له شیخ نه چا پوښتنـه وکـړه، چـې ستاسو په اسلامي امارت کې ولې دومره فحاشا ده؟ هغـه ورتـه پـه ځواب کې ویل: " په دوبۍ کې یو نیم میلیون مجـردان اوسـېږي، چې له بېلو بېلو هېوادونو څخه راغلي او دلته کـار کـوي داټـول ځوانان دي او ښه مکلفـه غـذا خـوري، کـه دوی تـه کومـه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه پرېښودلای شي، نو دا خو به ټول زموږ دعربو پر ښځو راودانګي واله که خو یوه هم ترې روغه وګورې، نو دوی ته هم باید یوه لاره وي دوی پوهېږي او بهرنیان، دې مسلې ته باید په عادي نظر ونه کتل شي.

ما او عبدالحفیظ د شارجې دښار زیاتې برخې وکتلې بیا ما هغه ته وویل دلته که چېرې صرافي وي ماسره یو څه ډالر دي هغه به درهم کړو، عبدالحفیظ وویل په شارجه کې دکانداران ډالر نه اخلي، بند دي یو درهم چلېږي مګر دوبۍ کې درهم او ډالر دواړه چلېږي ځکه هغه فري زون دی او اکثره پکې خارجیان دي او کاروباري مرکز دی یو ځای کې مو موټر پارک کړ، یوې صرافۍ ته داخل شو عبدالحفیظ وویل دلته صرافي او د سرو زرو نرخ فکس دی، دلته که درهم د ډالر په مقابل کې څه پورته کېږي هغه هم په میاشتو کلونو کې یو ځل دی هغه هم دکومې پیسې په اندازه چې موږ ورته پول وایو، صراف اردو ژبې و، عبدالحفیظ سره یې پېژندل موږ سره یې ښه روغبړ وکړ داصرافي فدرال صرافي نومېده، څلور سوه ډالر مې ورکړل، یو ډالر (۳،٦٦۸۰۰) درهم په مقابل کې تبادله شو، ټولې ۱۴٦٧۰۰ درهمه شول، له صرافۍ نه راووتلو ما عبدالحفیظ ته وویل کله چې اوزګار شو لږه سودا به هم وکړو. هغه وویل اوس چکر ووهه سودا به په اخر کې وکړې او ښه شو پلار ته به مې هم وکړم او ستا احوال به هم ورکړم، هالنډ کې یې زریني صیب ته وکړ او ویې ویل یون صیب هم راسره دی هغه ویل هله هغه ته تلیفون ورکړه ما استاد زریني سره روغ او بړ وکړ دواړه ډېر خوشاله شو، هغه ویل له بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بي سي او نورو راډيو ګانو سره دې مرکې اورم ډېر زيات خوشحالېږم، له دوستانو سره دې هر وخت په غورو او مجالسو کې يادوم پر ټولو ډېر ګران يې، خو ګوره چې ځان سره به ډېر احتياط کوې، چې دا خلک (مقصديې شمال ټلواله و) دسړي زامن نه دي، چې خداى مه کړه، رانه ژوبل دې نه کړي، ډېر احتياط به کوې، ګوره هالنډ ته هم راغلى وې او زموږ پوښتنه دې ونه کړه، ما ويل د شپې تللى يم او ټکور صيب سره مې شپه کړې، سهار وختي بېرته راغلى يم، هسې نوم مې دهالنډ شو نور مې ليدلى هم نه دى، هغه په خندا شو او ويل ګوره دا ځل چې راغلې ضرور به ماکره راځې، ښه لوى حويلى مې نيولې ساعت به دې ښه تېر شي ګوره عبدالحفيظ دې ګرځوي که نه، ما ويل، هو دې بېچاره راسره له کاره وتى استاد ويل: لکه عسکر غونډې به امر پرې کوې هو.

استاد نه مې خداى پاماني واخيسته، هغه بيا عبدالحفيظ سره خبرې وکړې او فکر کوم زما په اړه يې پرې ډېر تاکيد وکړ، له استاد زريني نه چې له خبرو راخلاص شو عبدالحفيظ وويل: ودرېږه، چې ساپي صيب ته ټلېفون وکړو، ډېر کوښښ يې وکړ خو رخ نه شو، بيا مو خپل چکر ته دوام ورکړ ما يادونه وکړه دوبۍ له شارجې نه ډېره لرې ده که څنګه؟ عبدالحفيظ وويل نه بابا له دې ځايه ايله ۲۵ دقيقې لاره ده. سهار کې ګڼه ګوڼه وي موټر لږ په ځنډ رسېږي، خو ماښام کې دومره ګڼه ګوڼه نه وي. بل د دوبۍ ترافيکي نظام لکه دشارجې هغسې نه دى، هلته ټول ترافيکي قوانينو سره سم حرکت کوي، څنګه زړه دې نه دى، چې لاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا که وخت پیدا شو بیا به لاړ شو او که نه اوس ښه فرصت دی، چې لاړ شو، ما ویل که ته ستړی نه یې لاړ به شو هغه ویل نه بابا ځه چې ځو موټر ته یې پښه ورکړه، عبدالحفیظ وویل د دوبۍ او شارجې ترمنځ سرحد مرحد نه شته کله چې شارجه ختمه شي پوه به هم نه شې په دوبۍ به ورداخل یې، رښتیا هم تر شل پنځه ویشت دقیقو وروسته بلې نړۍ ته ورسېدو پراخ پراخ سړکونه چې دموټرو پنځه لینه په یوه خوا او پنځه په بله خوا لکه د جوجو ماجوجو په شان روان دي او په لسګونو رڼا ګانې سره تېر وبېر کېږي، یوه بله نړۍ وه، چې زما په تصور کې هم نه ګرځېده یو تعمیر تر بله لوړ او یو تربله ښکلی، عقل کار نه کوي چې څنګه او څه ډول انجنیرانو دا نقش او نګار کړی، ژوند په دومره چټکۍ سره روان دی چې دسترګو په رپ کې پناه کېږي، دشپې او ورځې هېڅ تفاوت نه کېږي او که ریښتیا وویل شي شپه یې تر ورځې ډېره ښایسته ده.

عبدالحفیظ وویل دوبۍ خو ټوله د کتو ده بیا به یې په فرصت کې وګورو، خو اوس به یو څو مشهور ځایونه وګورو، چې په هغو کې یو هم د دوبۍ برج نومېږي چې دننه په بحر کې اباد شوی دی او ددنیا تر ټولو قیمتي هوټل همدلته دی.

د دوبۍ برج ته لاړو ترهغه ځایه چې موټر یې دسیل د تلو اجازه وه هلته لږه شېبه تم شو، عبدالحفیظ وویل هغه دتعمیر له څوکې نه راکښته کاسه ګورې ما ویل هو، ده ویل دلته هیلوکاپتر کېناستلی شي او دنړۍ ډېر خاص خاص مېلمانه چې راځي هغه په هیلوکاپتر کې دلته راځي ما ویل څنګه دلته هیلو کاپتر کېني

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه ده؟ ده ویل دا لوی ځای دی دجلکې چمن او ګلان په کې دي له دې ځایه ورګوی ښکاري، عبدالحفیظ وویل د دنیا قیمتي هوټل همدلته دی، په یوه شپه کې یې دیوه اتاق کرایه له ۶۰۰۰ - ۱۲۰۰۰ ډالرو پورې ده. ما ویل ولې دومره قیمته؟ ده ویل د دنیا څه نعمتونه چې شته او څه شی چې غواړې هغه دلته شته، ما ویل څنګه نعمتونه؟ هغه ویل نور خپله پوه شه نو...

عبدالحفیظ وویل زموږ او ستاسې د بهرنیو چارو وزیر ډاکټر عبدالله هم همدلته راغلی و او شپه یې تېره کړې ما ویل نه به وي هغه ویل نه رښتیا ده ما ویل نه شي کېدی له دې هوټل څخه د شپې اسناد او ښل ترګوتو کړې نور یې بیا ماته پرېږده چې زه له دې اسنادو څه جوړوم؟ هغه ویل والله مشکله ده ددې هوټل اکثره شیان سکریټ (مخفي) دي دنړۍ اکثره مشران دلته راځي فکر نه کوم دوی دې د چا اسناد چاته ورکړي. عبدالحفیظ ماته په لاره کې ویل ددوبۍ برج نقشه یو عیسوي انجنیر جوړه کړې وه او له داسې مهارت نه یې په کې کار اخیستی، چې د وچې له خوا ګورې دتعمیر نقشه ده، خو چې دبحر له خوا ورباندې راشې په داسې حال کې چې هم تعمیر دی، خو دصلیب بڼه هم لري او صلیب ترې جوړېږي، دې انجنیر بیا چیرته ویلي، چې زما ارمان پوره شو او عیسویانو ته یې ویلي و، چې تاسې غم مه کوئ، ما د اسلام په زړه کې ستاسو صلیب ودرولی دی، د عبدالحفیظ دا خبرې ډېرې جالبې وې، ما غوښتل هغه خپلې خبرې نورې هم وغځوي، هغه وویل: کله چې مسلمانان په دې خبر شول، نو دسعودي شیخانو او پیسه دارو د دوبۍ امیر ته وویل، چې داتعمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپه کړه، موږ د ددې ټول لګښت درکوو او له سره بل نوی جـوړ کړه خو د دوبۍ امیر ونه منله او وې ویل چې دا مهمه ده، چې د دنیا ډېر قیمتي او لوکس هوټل د دوی په سیمه کې دی.

کله چې مو د دوبۍ برج کاته نو ښي لاس ته یوه بله لویه کلا ته ورته ودانۍ وه، چې دغرنیو ډبرو څه غونډۍ هم پـه کـې جـوړې شوې وې، عبدالحفیظ وویل دلته یو ډېر لـوی حـوض دی، نـر او ښځې په کې په ګډه لامبي څه بندیز نه شته سل درهمه یې ټکټ دی او ښه د سیل ځای دی.

له هغه ځایه راووتو پرسړک چې تلـو نـو ښـي لاس تـه یـو ځـای راغی جګ او ښکلی دېوال ترې تاو و اوږد والی یـې نـږدې دوه کیلو مترو ته رسېده، عبدالحفیظ وویل، چې دا د دوبۍ د امیر کور دی. دومره لوی او دومره لوکس دی، چې په نړۍ کې یې ساری نه شته، څوک ورتـه نـه پرېـږدي ددوی ښځـې او کورنـۍ ډېـرې سترې وي. عبدالحفیظ زیاته کړه زموږ او تاسې (حبیب) ماته ویل، چې زه د دوبۍ امیر کور ته دیوه کار له خاطره ورغلی وم، داسـې یو ډول ابادي په کې ده او داسې شیان پـه کـې ویـنې، چـې د سړي د سر ویښتان ورته له حیرته پورته کېږي، خپـل سفر تـه مـو دوام ورکړ، په لاره کې دبرېښنا پر ستنو ډول ډول اعلانونه ځوړند و، په یوه اعـلان کـې یـو ډېـر لـوی او لـوړ سـپین تعمـیر چـې د انګلستان لوړو تعمیرونو ته ورته ځوړند و، ما ویل دا څه شـی دی، عبدالحفیظ وویل یوه (زړه دوبۍ) ده یوه (بره دوبۍ) او یـوه هـم اوس نوې جوړېږي هغې ته نیو دوبۍ (نوې دوبۍ) وایـي همـدا اوس پرې کار روان دی دغه اعلانونه چې ته ګورې دا ټول ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې دوبۍ دې ډېر ژر به دا جوړه شي، ځينې برخې يې په بحر کې جوړېږي، ځينې په وړو وړو ټاپوګانو او ځينې هم لر څه وړاندې دښته کې فقط يو څو کاله مخکې دغه (بره دوبۍ هم وچه دښته وه او شګې په کې بادېدلې اوس ګوره دا ښه يې خپله کړه بيا چې له خيره سره راځې، نو نوې دوبۍ به ګورې دلته چې يوه جمعه راشې يو تعمير په نښه کړې، بله جمعه بيا هغه نه شې پيداکولای، بل يې ځنګ ته جوړ شوی وي، دا نوی تعمير د دوبۍ برج نومېږي، چې دا به په دنيا کې تر ټولو لوړ، لوی او لوکس تعمير وي او س په ماليزيا کې د دنيا تر ټولو لوی تعمير دی، خو دا به تر هغه هم لوړ وي، ددې تعمير بله خاصه داده چې دنور لوړوالي قابليت هم لري يانې دا به دنيا کې ريکارډ وي که بل چا تر دې لوړ جوړ کړ، نو دا به تر هغه نور هم لوړېږي انجنيرېي نقشه داسې جوړه کړې، چې هر وخت وغواړي نور يې هم لوړولای شي يانې دا تعمير تر ځانه پورته تعمير نه مني.

په لاره کې د ډېرو نورو تعميرونو او ټاونونو نقشې ځرېدلې وې چې هر يو مو کاته، تا ويل چې تخيل کې يې ګورم، ماچې به کله دا حالت له افغانستان سره پرتله کړ، نو له ډېر تعجب او حيرته به خندا راغله، هغه د حميد بابا خبره هسې مالره له غمه خندا راغله، د دوبۍ د ښار بېلابېلې سيمې مو وکتلې د شپې يوولس بجې به وې، په ښار کې دښځو دومره ازادي وه، چې جرمنې، هالنډ او ډنمارک کې مې هم نه وه ليدلې، افريقايانې، اروپايانې، هنديانې د دنيا د هر نسل ښځې په هر ډول جامه کې چې يې غوښتل ګرځېدلې، مجرد او بې حوصلې سړی که له داسې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالت سره مخ شي، نو وار او پار تـرې خطا کېږي، عبـدالحفیظ وویل موټر به پارک کړو لاړ به شو ډوډۍ ته، ما ویل ټیک ده، مـوټر یې تر یو تعمیر لاندې ځمکنې پوړ کې پارک کړ او دواړه د لفت په ذریعه له تعمیره ووتو، ما ویل کوم افغان هوټل به نه وي، ده ویـل په ټوله دوبۍ کې دوه افغاني هوټله دي. یو یې دلتـه نـږدې دی هغـه تـه بـه لاړ شـو، هلتـه لاړو دا هوټـل (افغـان کبـاب هـاوس) نومېږي، چې د ښار په منځ کې د الغازي مسجد مخـامخ موقعیـت لري، پر افغانانو سربېره د نورو هېوادونو ګڼ شمېر اتباع هم ورتـه راځي او عرب هم ورته راځي، هوټل وړوکـی دی خـو کـش یـې زیات دی، دویم پوړ ته پورته شو، هوټل همدا دوه پوړه لري.

عبدالحفیظ ورسره فارسي وویله، د هوټل شاګرد پښتو وویله دا په داسې یوه لوی ښار کې لومړی ځل و، چې ما دهوټل داسـې یـو شاګرد ولید، چې له فارسي نه یي پښتو ته ترجیح ورکړه، سړی ښه شډل پښتون معلومېده، موږ ته یې دوه خوراکه کباب او یو خوراک وریجې راوړې ډوډۍ خصوصاً کباب یې ډېر خوندور و. ډوډۍ مو په خوند خوند وخوړه، فکر کوم ټولې پیسې څه کم شپېته درهمـه شول او مخ په شارجې مو حرکت وکړ، دشپې دولس دولس نـیمې بجې خپل ځای ته ورسېدو، عبـدالحفیظ زه دخپـل استوګنځي مخې ته کوز کړم او دی روان شو، خو تر روانېدو دمخه یـې راتـه وویل سبا زه ځینې کارونه لرم که دې زړه وي ماسره لاړ شـې زه به خپل کارونه وکړم او ته به ځایونه وګورې ستا خو مقصد هسـې هم د ځایونو کتل دي، ما ویل سهي ده، سبا ته درځـم، ده ویـل دیوولسو بجو شاوخوا ته راځه ما ویل سهي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مارچ (۱۹) دشنبې ورځ وه زه او عبدالحفیظ بیا د شارجې مرکز (رولې) ته لاړو، ده غوښتل افریقایي هېوادونو ته له تاج ولي سره یو ځای سفر وکړي، دجنوبي افریقا دهېواد (یوګانادا) د ویزې د اخیستلو لپاره په کار وه، چې د اماراتو بهرنیو چارو وزارت دسندونو ځانګه دلته دده دکاروبار اسناد تصدیق کړي، هغې شعبې ته لاړو ټولو ځوانو عربانو په کې کار کاوه ډېره لوکس او لوړ پوړه ودانۍ ده اول پوړ کې یې د تصدیقونو ځانګه وه، عرب مامور ورته وویل د ویزې او د پاسپورټ فوټو کاپي راوړه، ده یوتعمیر ته اشاره وکړه، هلته چې لاړو فوټو کاپي ماشین ایښی وه، پرې خپل اسناد فوټو کاپي کړل او بېرته راغلو، دې ځانګې باندې ډېره ګڼه ګوڼه وه، اکثره کسان هندوان وو، چې خپل کاروباري اسناد یې تصدیقول، نیم ساعت انتظار به مو کړی وي، چې د عبدالحفیظ اسناد ټاپه شول او پنځوس درهمه یې ورځینې واخیستل، په تصدیق کې د ویزې دپاڼې پر شا لیکل شوي وو: صرف دشرکت دمالک امضا تصدیق شوه او نور مسئولیت نه لرو.

په اماراتو کې هر څوک چې شرکت پرانیزي باید له یو عرب سره ملګری شي جواز د عرب په نامه اخیستل کېږي او هېڅ بهرنی حق نه لري، چې خپله په خپل نامه جواز تر لاسه کړي، خارجي اتباع بیا عربو امتیاز والو ته هره میاشت معینه اندازه پیسې ورکوي او کله لا دټول کال پیسې یو ځای ورکوي، عبدالحفیظ خپله ویل چې موږ هم کال کې څو زره درهمه یو عرب ته ورکوو، د جواز بل مشکل دادی چې کال پر کال به یې نوی کوې او اکثره عربان چې دویم ځل ستا کار تصدیقوي په دې کې هم پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياتوي، لنډه دا چې سخت جنجال دی.

له هغه ځايه د اماراتو دبانک پر لوري راغلو، موټر مو پارک کړ، بانک ته ننوتو، دوه ورځې ورځې پېغلې چې غالباً له فلپين يا چين څخه به وې کمپيوټر ته ناستې وې، عبدالحفيظ نه يې پوښتنه وکړه، چې څه غواړې؟ هغه وويل په دوه تېرو مياشتو کې دخپل حساب ريکارډ غواړم او همدارنګه څه پيسې مې چې ايستلي دهغو راته يو فارم راکړه! دې وخت کې يې ماته وويل يون صيب ته راته تر څو د نوبت ټکټ را واخله، زه دوه ګامه وړاندې شوم، يو سرې د ماشين ترڅنګ ولاړ دی، د چاچې نومره په کار شي نومره ورکوي ما ورته په انګليسي وويل نمبر غواړم، هغه له ماشينه نمبر راوويست (۳۳۸) عبدالحفيظ ته مې ورکړ، هغه وويل څه وخت شته تر څو به دخپل حساب تېر دوه مياشتنی ريکارډ معلوم کړم فورمه يې ډکه کړه هغوی ته ورکړه، هغو ورته دتېرو دوه مياشتو ريکارډ راوويست او (۹۰) درهمه يې پرې چارج کړل، عبدالحفيظ وويل دا ډېرې زياتې دي، هغوی ورته دوه درې پاڼې ورکړې ورته يې وويل، دا ډکې کړه تردې وروسته يې په انټرنيټ غواړه، موږ به يې درلېږو چارج به پرې نه راځي.

د پيسو اخيستلو نوبت کې څلور پنځه غرفې شمارې لرې، دهرې شمارې لپاره يو تن ناست و، بره په دېوال کې يوه سره اشاره لګېدلې وه، چې کمپيوټر به دشخص نومره او د غرفې نمره ښودله، شل ۲۲۲-۳ يانې ۲۲۲ دې (۳) غرفې ته مراجعه وکړي، همداسې دهر شخص نمبر يوې مشخصې غرفې ته راجع کېده په دې ډول ډېر ژر کار خلاصېده، په نيم ساعت کې عبدالحفيظ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې پیسې تر لاسه کړې او له بانکه بهر شو، عبدالحفیظ وویل افغانستان کې به بانکي سیستم څه وخت دې حالت ته ورسېږي؟ ما ویل فکر نه کوم، موږ یوازې سلو کالو کې دې سلیقې او پاکۍ ته نه شو رسېدلای، پاتې خو لا دې کار ته! کله چې موږ بانک ته ننوتو نو دیوه مېز تر شا یوه ځوانه ښځه ناسته وه، تورې جامې یې پر تن وې یوازې دمخ کاسه یې ښکارېدله، مخې ته یې کمپیوټر ایښی و خوله یې له خندا ډکه وه، ګوتې یې په کمپیوټر ډېرې چټکې خوځېدلې دومره ښایست خدای ورکړی و، چې هغه د چاخبره په یو ځل کتو یې سړی چپه کاوه، شاعرانو همېشه دښکلو نجونو سترګې د هوسۍ له سترګو سره تشبه کړي دي، ما ویل دابه هسې ګپ وي، خو کله چې مې ددې پېغلې سترګې ولیدې دهوسۍ ورته هم کمې وې، همغسې یې ډکې ډکې تورې کړې هم وې، په تور لباس کې ډک سپین مخ او تورې سترګې دښکلا یوه عجیبه طبعي نندارە وه، یانې چې پیرمحمدکاروان غوندې نازک مزاجه شاعر وای، همدلته یې ورته په شعر لیکلو پیل کاوه، له بانک نه د وتو پر وخت یوه پښتون موږ ته د راوتو بله لاره وښوده او ویې ویل، چې هغه لاره د ډوډۍ درخصت له امله بنده شوه، ماته یې ډېر خوند ځکه راکړ، چې یو پښتون هم دې حد ته ځان رسولی، چې د اماراتو په بانک کې کار کوي. له بانک نه د راوتو پر مهال تاج ولي وکړ، چې ډوډۍ ته دفتر ته راشئ، دفتر ته ورغلو، شاوخوا په زرګونو سرپرپات سامان پروت و، سړي ته یې د تورخم بازار یاداوه، عصمت، خان، تاج ولي، دلاجان، عبدالحفیظ او دحاجي صیب پیرمحمد یو زوی په ګډه ډوډۍ وخوړه، تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ لږ شیبه وروسته تاج ولي وویل یون صیب ځئ، چې ځو د لمانځه وخت دی، ما ویل درځه، کله چې له سړکه پورې وتلو یو تور بینز موټر ودرېد، دحاجي صیب دین محمد کشری زوی (خلیل) له خپلو څو تنو نورو ملګرو چې دحاجي صیب عبدالحق مشر زوی (عبدلمجید) هم په کې و، راکښته شول، ټول ښه لوکس سمارت ځوانان وو، ما سره یې سترې مه شي وکړل، نور نو تاج ولي سره وپخېدل، تاج ولي خبرې هغوی سره کولې او ماته یې هم کتلې، بالاخره تاج ولي راغی ماته یې وویل ځه چې ځو مانځه ته ناوخته کېږي، له سړکه پورې وتو، ما ویل دا د حاجي صیب دین محمد زوی نه و؟ تاج ولي وویل ولې نه کشری زوی یې دی، ما ویل څه یې ویل، ده ویل څه یې ویل بیا یې چا سره جنګ کړی او ماته وایي راسره لاړ شه دا یې راته وویل چې یون صیب ته ونه وایې، ځکه هغه مې د پلار انډیوال دی، چې بیا ورته ونه وایې مسجد ته لاړو، ما اودس وکړ او بیا پر جمع ودرېدو، دهر ملک خلک په جومات کې و، په جومات کې ایرکنډیشنونه لګېدلي او د مسجد داخل هوا یې ښه کړې وه، مخکې تر دې چې مسجد ته داخل شو، تاج ولي وویل بوټان دې ځان سره واخله داخل کې ځای شته، خو ما راوانه خیستل، ماتصور وکړ، چې دلته دبوټانو غلا نه شته، زما داخیال دی هر کله چې په اسلامي ټولنه کې دمسجد ترمخه دبوټانو غلا ورکه شوه، هغه ټولنه د اصلاح پر لورې روانه ده او اصلاح شوې، په افغانستان کې په مسجد کې د بوټانو غلا له سوونو کلونو راهیسې روانه ده، په افغانستان کې داکثرو لمونځغاړو فکر د خدای د ذکر پر ځای خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوټانو ته وي، چې ترلمانځه وروسته به پر کوم برخلیک اخته کېږي؟ ښه مې په یاد دي د استاد رباني دحکومت پر وخت په داسې حال کې چې کابل هره ورځ د دواړو لوریو له خوا په سوونو څه چې په زرګونو توغندي خوړل، خو بیا هم چې کله ورځ نیمه وقفه وه او یا به توغندي لږ کم وو، نو استاد به د اسلامي دولت دقیام تمثیل کاوه، په همدې وخت کې یې یوه ورځ د ایران او بنګله دیش سفیران هم مېلمانه وو، دلمانځه د اداکولو لپاره د وزیر اکبرخان مسجد ته لاړل بوټان یې له معمول سره سم دمسجد دروازې مخې ته وایستل، کله چې له لمانځه څخه خلاص شول چې بېرته راوتل د بنګله دیش او د ایران د سفیر بوټونه چا غلا کړي و، ځکه چې دا لږ قیمتي او تر نورو ښکلي و، بیا یې ژر دواړو ته خپل غم وخوړ او دهغوی بوټان بیا ترننه پورې چا ونه لیدل.

نو ما هم دا تجربه کوله، چې دلته بوټان ورکېږي که نه؟ دبوټانو د ورکېدو داستان عام دی. نواب امیرزی د خوست ولایت د اتاقونو رئیس او په بېړنۍ لویه جرګه کې دخوست دخلکو وکیل و، دعجیب منطق خاوند دی.

هغه د افغانستان دجمهوري ریاست لپاره په انتخاباتو کې دکرزي صیب په ګټه کمپاین کاوه، په خوست کې که څه هم مطلق اکثریت دکرزي صیب پلویان وو، خو دملایانو له جملې څخه به یو نیم پر کرزي صیب انتقاد کاوه چې په دې تېرو دوه نیمو دریو کلونو کې یې څه وکړل، غل غدوی توپکسالار یو هم ورک نه شول، نو بیا چې انتخاب شي څه به وکړي؟ نواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیرزی یو ورځ ستېج ته وخوت او خپل کمپاین یې شروع کړ: عزیزانو! ملایان پر ما ډېر ګران دي، دوی واقعاً ددین ستنې او دپیغمبر صیب وارثان دي که ملا نه وي نکاح به څوک تړي او دجنازې مونځ به څوک اداکوي؟ دیني علما زموږ دسر سترګې او ډېر قدردان خلک دي، ددوی ځینې کله کله په خپلو خبرو کې وايي چې کرزي نو په دې تېرو درې کلونو کې څه وکړل؟ چې لا وروسته به يي وکړي، نه يې غل ورک کړ نه غدوی؟ اوس هم همغه غله دي هر ځای کې واکمن دي زه خو وایم چې دملا صاحبانو خبره دې په ګل بدله وي، خو زه دوی نه هم یو تپوس کوم څوارلس سوه کاله کېږي، چې ملا دمسجد پر ممبر واعظ او نصیحت کوي دوی تراوسه دمسجد دخپلو غل ورک نه کړ، نو کرزی صیب به څنګه په دې څو کلونو کې دا غټ غټ غله ورک کړي، تراوسه پورې دمسجد فضا دځپلیو دغلو له لاسه دلمانځه لپاره ارامه او مساعده نه ده، دغسې کرزي صیب ته هم وخت په کار دی چې دا غله ورک کړي دا دیوې ورځې کار نه دی.

مسجد کې لمونځ ډېر خوند وکړ، کله چې له مسجد نه راووتلو بوټان مو پرخپل ځای وو، چا نه وو وړي، نو هله ماته پته ولګېده، چې دلته دفقر مخه نیول شوې او لږ تر لږه دلمانځه لپاره ارامه فضا برابره شوې ده.

بېرته د تاج ولي د دفتر پر لوري لاړو، کله چې دفتر ته لاړو دحاجي صیب دین محمد زوی سره له خپلو ملګرو تاج ولي ته منتظر وو، یو پکې پاکستانی پنجابی عیسوي هم و، غاړه کې یې دصلیب علامت پروت و، ټولو ځانونه د سپورتمینانو په توګه ښکاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، تاج ولي ورته وويل جنګ ونه کړئ، چې ټول به له اماراتو نه وباسي، تحصیل به هم درنه پاتې شي او په غضب به ککړ شئ، موږ به هم ځان سره درپه در کړئ، ددې ځای قانون بدماشي نه مني، خو هغوی ډېر ټینګکار کاوه چې موږ سره لاړ شه، بیا تاج ولي ورته وویل، چې زه به پولیس ته تلیفون وکړم یو پولیس زما اشنا دی، خو دوی نه منل نه موږ جنګ نه کوو هسې خپل ځان هغوی ته ښیو، تاج ولي ورسره لاړ نه شو، خو عبدالحفیظ ورسره لاړ، یو څو دقیقې وروسته عبدالحفیظ بېرته راغی پوښتنه مو ترې وکړه، چې څنګه چل و، هغه ویل هغه پنجابیان وو، وچ ډنګر سوي سکاره او په بدلعنت، کله چې یې موږ ولیدو په زاریو یې شروع وکړه، چې موږ خو هېڅکله جنګ نه کاوه، معافي غواړو موږ هم ترې بېرته راغلو، موږ ویل څه ښه شو چې جنګ ونه شو.

عبدالحفیظ وویل اوس اوزګار شوم، څه چې ځو، تاج ولي وویل چېرته ځو، موږ ویل یوازې العین او ابو ظبی پاتې، که دواړه مو ونه شو کتلای، نو یو خو به وګورو، هغه ویل والله ډېر تکړه یاستئ په درې ورځو کې مو ټول مملکت وکوت، زه هم درسره تلم خو زه لږ مصروف یم، کله چې دتاج ولي له دفتره راوتلو، نو عبدالحفیظ خپل دوکان ته وکړ (ژوندون) په دوکان کې یې؟ هغه وویل، هو، جامې دې پاکې دي؟ هو! ځان تیار کړه، چې چېرته ځو، ژوندون له عبدالحفیظ سره په دوکان کې کار کوي ددوی خپلوان دی او له لغمان څخه دی، درې کاله کېږي اماراتو ته راغلی، عبدالحفیظ وویل احمدشاه به دوکان کې کېني موږ دوکان ته راځو، ته ځان تیار کړه، ژوندون مو ځان سره پورته کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موټر کې مې ورته وویل ژوندونه څنګه دی ژوندون دې؟ هغه ویل ښه دی بد نه دی، ما ویل پوښتنه مې ځکه درځخه وکړه چې اکثره نومونه او تخلصونه په عمل کې هسې نه دي، بلکې سرچپه دي تخلص به یې ګړندی وي خپله به سست وي نوم به یې دانش وي خپله به بې علمه وي، تخلص به یې یون وي او خپله به ولاړ وي، په دا ډول تخلصونو باندې رفیع صاحب یوه لیکنه هم کړې، نو ځکه مې درځخه پوښتنه وکړه چې په ژوندون کې دې ژوندون شته که نه؟ هغه ویل هو بد نه دی، ښه دی.

دشنبې ورځ دمارچ ۱۹ نېټه د افغانستان پر وخت دمازیګر (٦) بجې له شارجې څخه د العین پر لوري روان شو، موټر لویې لارې (های وی) ته شو.

هر شل دېرش متره بعد دسړک په حایله سیمه کې درنا ستنې لګېدلې، او دسړک دواړو لوریو ته یې رڼا ورکوله های وې (لویه لار) داسې وه، چې پر یوه وخت په کې څلور موټر یوه خوا او څلور بله خوا تللی شول، یانې د اسلام اباد غونډې جوړې شوې های وې په شان، خو ترهغې هم یو څه پراخه او لوکس.

دسړک په منځ حایله سیمه کې، چې درې څلور متره پلنوالی یې درلود او د سړک دواړو غاړو ته رنګارنګ بوټي، ګلان ونې کرل شوې وې، چې خرما بوټي په کې د معمول په شان تر بل هر هغه ډېر وو، دسړک دواړه لوري یې زرغون کړي وو او دسړک دواړو خواو ته چې کله کله لرې او نږدې کلي او ودانۍ راتلل نو شینوالی به هم ورسره مل و.

کله چې موږ له راس الخیمې څخه الفجرې ته تللو، نو په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مو له تاج ولي څخه وپوښتل چې دلته اوبه په څو مترو کې وځي، هغه وویل: په دوه درې مترو کې، ما ویل چې په دومره لنډه فاصله کې اوبه وځي، نو دا خلک ولې کوهیان نه باسي او ولې په دې دښتو کې باغونه نه جوړوي؟ تاج ولي وویل: اوبه خو لنډې وځي، خو دا اوبه تروې دي دبحر اوبه مالګه لري او سختې تروې دي حتی کله چې په کې خلک لامبي پوټکی يې سوځوي، دبحر غاړو ته چې کله خلک ولامبي بیا ځانونه غوړوي تر هغه وروسته هملته تشنابونه دي په پاکو تصفیه شویو اوبو ځان وینځي، دا شنه بوټي او ونې چې اوس يې ګورې دا ټولې دنل په واسطه شنې دي، که نلونه نه وي دا څو ورځو کې وچېږي، دلته يې د اوبو نلونه تېر کړي بیا يې هرې ونې او بوټي ته جلا پلاستکي نل تېر کړی او هغه کې د هرې ونې لپاره د هغې په اندازه اوبه راځي، وګوره هغه د ونو بیخو ته چې د برق د لېنونو په شان تور تور څه ښکاري دا ټول نلونه دي.

له شارجې نه د العین په ټوله (۱۵۰) کیلو متره لاره کې د سړک دواړه غاړو او حایلې سیمې کې همدا تور تور نلونه غځېدلي وو، دسړک دواړه لوري يې ان دشلو مترو په اندازه شنه کړي وو او هرې ونې یا بوټي ته به دې، چې کتل تربیخ يې د تور نل یو سر ښکاره کېده.

له شارجې نه تر العین پورې یوازې د رڼا ستنې تر زرګونو اوښتې، چې یوه هم ویجاړه نه ښکارېده او یوه ونه هم بې نله نه معلومېده، ما چې کله د اوبو د نلونو دا حال وکوت بیا مې نو جلال اباد او کابل ښار را په یاد شو، څنګه ښه د اوبو سیستم لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

که سړی یې پرتله کړي، نو تر زرګونو ځله هم زیات تفاوت دی، کابل او جلال اباد کې لا اوبه تصفیې ته ضرورت نه لري که ددې په شان یې اوبه مالګینې وای نو څه حال به وو؟

عجیبه یو حالت دلته و، نو ته تصفیه کړې اوبه رسېږي، خو هلته انسانانو ته عادي نا تصفیه کړې اوبه نه رسېږي. پر لاره دسړک په حایله سیمه او ځینو ځایو کې په دواړو خواو کې په خاصو ځایونو کې کمرې لګېدلې وې، چې د موټر سرعت یې کنترولاوه، موټر ته اجازه نه وه، چې په یو ساعت کې تر (۱۲۰-۱۲۵) کیلو مترو زیات مزل وکړي، هر کله چې به دې سرعت اوچت شو، کمرې به اوتومات دموټر عکس اخیست، داعکسونه دومره دقیق وي، چې دموټر نمبر او ان دموټر وان عکس او د سورلۍ عکسونه هم دقیقاً په کې معلومېږي بیا نو دا عکسونه د ترافیکو دفتر ته ځي او هغو په متخلف موټر پسې جریمه رالېږي، چې تر یو عکس تر دوو سوو درهمو کمه نه وي.

عبدالحفیظ وویل چې داکمرې ډېرې په ګټه کې روانې دي، هم د موټر سرعت کموي او هم ګټه کوي، ځکه چې په یوه عکس د دوی ډېر کم لګښت راځي، عبدالحفیظ ته دځینو کمرو د ایښودلو ځای معلوم و، نبه به یې سرعت زیات کړ، چې هلته به ورسېده سرعت به یې (۱۲۰) ته راکم کړ، خو بیا هم دوه ځله دده عکس واخیستل شو، اول کې خو عبدالحفیظ وویل ورک که ورو ورو به ځو چې جریمه نه شو هغه پیسې چې په جریمه کې ورکوو، هغه به بل څه پرې واخلو، څه زموږ عجله خو نه شته، ما ویل: زموږ هدف دځایونو لیدل دي څومره چې ورو تللی شې لاړ شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالحفیظ لا دا هم وویل چې ځینې کمرې دشاله خـوا عکـس اخلي، ځکه اکثره بلدي موټروانـانو تـه د کمـرې ځایونـه معلـوم دي، ترهغې به چې تېر شول نو سرعت به یې بېرته زیات کړ نو بیا یې داسې کمرې ورته ورولګولې چې کله موټر تېر شي او سـرعت یې زیات وي عکس یې اخلي، ما ویل چې داسې ده نو بیـا خـو هېڅ چل ورسره نه کېږي ښه ده چې د قانون مطـابق ورسـره لاړ شې. دې وخت کې عبدالحفیظ خپل تلیفون راواخیست، ویل یـو ښه وخت دی چې ساپي صیب سره خبرې وکړو، استرالیا تـه یـې تلیفون وکړ، استاد ساپی له خپلې کورنۍ سره لرې یو چېرته د یـو افغان فاتحې ته روان و، مېرمن یې وویل، هغه اوس موټر ته ناست دی او تلیفون کې خبرې نه شي کولای، لږ وروسته تلیفون وکړئ، عبدالحفیظ ورته وویل، چې استاد اسمعیل یـون راسـره دی هغـه غواړي خبرې ورسره وکړي، هغې وویل نیم ساعت وروسته که بیـا تلیفون وکړئ موږ به ځای تـه رسـېدلي یـو، نـیم سـاعت وروسـته عبدالحفیظ بیا تلیفون وکړ، استاد ساپی د استاد شاپور احمدزي د ورور په فاتحه کې ناست و، استاد شاه پور دکابل پوهنتـون اسـتاد و، ماهم ورسره پېژندل، استاد ساپي سره تـر روغبـړ وروسـته هغـه وویل، دغه دی تلیفون استاد شاپور ته ورکـوم، دتلیفـون لـه لارې یې فاتحه واخله او تسلیت ورته ووایه، استاد شاه پور احمدزي تـه مې دتلیفون له لارې د ورور دعا وکړه او تسلیت مـې ورتـه ووایـه، استاد شاه پور ډېر خوشاله شو او ویې ویل پر موږ ټولو ډېـر ګـران یې هر وخت دې په مجلسو کې یادوو او ټول وایو، چې هم دا یو سړی دی، چې ځان یې دې حالاتو ته ټینګ کړی دی، موږ ته که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته څه خدمت وي امر وکړئ، ما ویل، نه استاد ډېره مننه دعاګانې کوم، خدای دې مرحوم ته جنتونه ورکړي، که کابل، ننګرهار او مجموعاً افغانستان کې څه خدمت وي، پر موږ امر کولای شئ ما ویل اوس درڅخه خدای پاماني اخلم، ځکه چې تاسو ته به فاتحه کې خلک ناست وي، هغه ویل ډېره مننه ټولو دوستانو هېوادمل صیب او نورو ته مې سلامونه ورسوه، تلیفون بېرته استاد ساپي واخیست هغه ویل ښه دا وایه چې دوبۍ ته د څه لپاره راغلی یې؟ ما ویل وېزه مې لرله وخت یې تېرېده، ما ویل څه دوستان به هم وګورم او سیاحت به هم وکړم، هغه ویل ښه ما ویل، چې کوم رسمي سیاسي سفر دی، ځکه چې ته خو په دې تور او سپین کې ډېرې ګوتې وهې ما ویل، چې هغوی رالېږلی یې، ما ویل نه استاده شخصي سفر دی، استاد ساپي ویل ګوره موږ دې مرکې اورو او افتخار درباندې کوو، خو ګوره چې دا خلک دې رانه ژوبل نه کړي، دا ډېر کچه خلک دي، د استاد ساپي مقصد هم لکه د استاد زریني په شان شمال ټلواله و. ما ویل نه اوس یې دومره وخت پاتې نه دی کمزوري کېږي، انشاء الله ورځ په ورځ، استاد زما دټول ژوندانه او ماشومانو پوښتنه وکړه، دخېر او خیریت دعا مې ورکړ، دغه راز استاد ته مې ویل، که افغانستان ته راځې، زه به هېوادمل صیب سره خبرې وکړم، چې د دولت له لارې رسمي راشې، هغه ویل بیا به په دې باب فکر وکړو، استاد وویل ښنکه دې عبدالحفیظ دې ګرځوي که نه؟ ما ویل هو ګرځوي مې ده وویل که نه وي، چې غوږونه یې پرې تاو کړم، ما ویل ټوله ورځ راسره همدی ګرځي، ما استاد سره خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاماني وکړه او تليفون مې عبدالحفيظ ته ورکړ، هغه تر لنډو خبرو وروسته خدای پاماني وکړه.

خپل مزل ته مو دوام ورکړ، په لاره کې عبدالحفيظ دلارې يو دوکان څخه چې (مسترحه) څه پرې ليکل شوي وو، خوراک لپاره چپس او پيپسي راواخيستل، هر څو کيلو متره وروسته يو (مسترحه) وه، چې دعمومي سړک پر سر به يې لوحه لګېدلې وه او (۵۰۰) متره مزل به چې دې وکړ، نو بيا به دسړک ترڅنګ يو سړک ورڅخه بېل شوی او هلته به ښه پوره لوی دوکان و او دضرورت وړ ټول شيان به په کې پيدا کېدل، ماښام د العين ښار مرکز ته ورننوتو شوو، عبدالحفيظ ديو لوی مسجد ترڅنګ موټر پارک کړ، ژوندون او عبدالحفيظ د اودسونو ځای ته لاړل او زه مسجد ته ورداخل شوم، جمع ولاړه وه، يو رکعت راڅخه تېر شوی و کله چې مو لمونځ خلاص کړ ،نو عبدالحفيظ او ژوندون هم مسجد ته راننوتل هغوی پر لمانځه ودرېدل او زه دمسجد په ننداره شوم، ښه لوی مسجد و، دکابل تر پلخشتي مسجد نه لوی او دننګرهار د اډې صيب له نوي جوړ شوی مسجد سره به برابر و نږدې اته نهه زره لمونځاړي په کې ځايدلای شول، ښه لويه برنډه او د مسجد مخې ته يې دموټړ ښه لوی او منظم پارکنګ درلود، ترڅنګ يې دلوبو يو سټډيوم هم و، چې دبرېښنا په دنګو دنګو ستنو يې د سټډيوم ټوله خواوشا رڼا کړې وه، دموټرو پارکنګ کې ښې ډېرې ځوانې خرما ونې ولاړې وې، ټول پارکنګ ښه صفا و هغه د چا خبره چې مږی دې په کې تولې کړې وای، نه سپېره کېدله، مسجد که څه هم ښه لوی و، خو دا وخت په کې ايله ټول (۱۵-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰) کسه په جمع ولاړ وو، کله چې عبدالحفیظ او ژوندون له لمانځه راخلاص شول، ما ویل، څنګه چل دی، دومره لوی مسجد او دومره کم خلک، داسې ښکلی جومات، چې په افغانستان یا پاکستان کې وای دلمونځ غاړو به په کې ځای نه و، څنګه چل دی دا خلک دلمانځه شوق نه لري که څنګه؟ عبدالحفیظ وویل نه داسې نه ده په العین کې شریعت نافذ دی او خلک یې ډېر لمونځ ګوزار دي اصلاً دا مسجد چې دی دلارې پر سر او خاصتاً ددغه ستهوډیوم لپاره جوړ شوی دی، کله چې دلته کومه لوبه یا مسابقه وي، نو بیا په دې مسجد کې ډېر بیروبار وي. په لاره کې چې موږ څومره د العین خواته نږدې کېدلو، نو شینوالی زیاتېده، خپله د العین ښار زیاتې برخې شنې وې، له لرې مو د العین دخلیفه، د شیخ زاید، شیخ خلیفه کور هم ولید، چې ګڼو ونو او رڼاګانو پوښلی و، له بهره چې دومره ښکلی و، نو دننه به څه حال و!!.

عبدالحفیظ وویل العین کې تر څلورو پوړو لوړ تعمیرونه نه شته، کله چې موږ له شارجې نه اجمان، راس الخیمې او الفجرې ته تلو، نو هر هر ځای مو د شیخ زاید بن سلطان پر لویو او وړو تصویرونو سترګې لګېدلې، چې اکثره په څلور لارو، هوټلونو او د تجمع په مرکزونو کې په ډېر اساسي او ښکلي شکل جوړ شوي او لګېدلي وو، شیخ زاید بن سلطان همدا څو میاشتې دمخه د (۷۴) کالو په عمر وفات شو او د جنازې په مراسمو کې یې د افغانستان د ولسمشر حامدکرزي په ګډون د نړۍ ګڼو مشرانو په تېره بیا د اسلامي هېوادونو مشرانو برخه اخیستې وه، عبدالحفیظ وویل ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري د دولت له خوا پر لوړ پوړو تعمیرونو بندیز دی، ما ویل کېدی شي داکار یې دښار د پراخوالي په نیت کړی وي.

په لاره کې ماته عبدالحفیظ وویل چې په العین کې د سیل ځایونه ډېر زیات دي، خو (جبل خفیت) دلته ډېر مشهور ځای دی دا یو لوی جګ غر دی، چې د اماراتو شیخ ورته په ډېر زیات لګښت سړک ور پورته کړی او هلته یې یو لوی تخت جوړ کړی دی، دغه راز د اماراتو شیخ د خپل ځان لپاره دغره په منځ کې یو ډېر خصوصي کور هم جوړ کړی، چې ان خپلې مېرمنې ورته هم نه راولي دا دده د ساعت تېرۍ ځای دی او کله چې یې زړه وغواړي دلته (ویرجن) (باکرې) پېغلې له خارج څخه په الوتکه کې راوړي، کله چې تلو بیا به دا ځای هم ووینو او هلته نور هوټلونه هم شته.

دالعین مرکز ته ورسېدو، عبدالحفیظ له خپل یو ملګري څخه چې پښتون و او دا شل پنځه ویشت کاله په العین کې اوسېده د تلیفون له لارې پوښتنه وکړه، هغه ویل زه به هم درسره تللی وم، خو زه اوس په ډیوټۍ یم، عبدالحفیظ هم په تلیفون خبرې کولې او هم یې دلارې پر سر لارښوونو ته کتل، عبدالحفیظ غوندې یو تکړه بلدي شخص چې هم دلته ښه بلد و، هم په ژبه پوهېده او هم یې ترافیکي لیسنس اماراتو کې اخیستی و، بل شخص ته په دومره ګڼ ښار کې هغه هم د شپې له خوا دلارې پیداکول څه اسان کار نه و، سره له دې چې هلته شپه او ورځ یو شان ښکارېده خو بیا هم شپه شپه وي او ورځ ورځ، له څو ګڼو سختو لارو څخه لارو، درې لارو او دوه لارو تېر شو او ځان مو د جبل خفیت دغره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوري ته برابر کړ، ما عبدالحفيظ ته وويل دلته څه ټکس مکس اخلي او څه ممانعت شته او که نه؟ هغه ويل دلته داخبرې نه شته، نه پوليس شته او نه دا ټکټونه، دغره بېخ ته ورسېدو، دسړک دواړه غاړې په ګروپونو رڼا شوې وې، عبدالحفيظ وويل لاره له دې ځايه بېلېږي، ښه لوی او پراخه سړک چې د دوه موټرو دتګ راتګ لپاره په کې خطونه اچول شوي وو، خو دهر خط ترڅنګ دومره نور سړک هم و چې يو بل موټر په کې ودرېدلی وای، يانې داچې څلور موټره پر يو وخت په کې چلېدلای شول، يانې دسړک ټول متن به د (۱۲) مترو په شاوخوا کې و، خو په تېز رفتار کې يوازې دوه موټرو ته چې ليکې ورته شخصي شوې وې اجازه وه.

هغه نورې برخې اکثره دموټرو خرابېدو په حالت کې دپارکنګ او ودرېدو لپاره وې. ټول سړک مخ پر ځوړ و او مارپېچ بڼه يې درلوده، لکه دملکنډ دسړک په شان همداسې مخ پورته به روان وې، ډېر مزل مو ووهه، هغه ځای ته ورسېدو، چې داماراتو امير په کې ځانګړی کور جوړ کړی و، عبدالحفيظ راته وويل دغه ځای دی ما چې درته ويل، دسړک ښي لاس ته دغره په منځ کې دکور ځينې برخې ښکارېدې، چې دځانګړي ښکلا استازي يې کوله، په لږې مسافي سره ترې چپ لاس ته دغره پر سر يو هوټل و، چې دا هم دمعتبرينو لپاره و، ما عبدالحفيظ ته وويل دا خلک ملامت نه دي، دومره پيسې چې هندو سره هم وي عياش کېږي، پاتې خو لا عربو سره. څو کيلو متره مزل مو نور هم وکړ چې دغره اخري حد يانې تخت ته ورسېدو په لاره کې ماته عبدالحفيظ ويل، کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ او تاسې غره ته راوختلو، نو هلته ښې لاس ته يوه بله لاره ده، هلته دغره له منځه يوه ژرنده اوبه راوځي او دومره ګرمې دي، چې سړی په کې ودرېږي پښې يې سوځي، عربان دې چينې ته دمتبرکې چينې په سترګه ګوري، اوړی او ژمی ددې چينې اوبه ګرمې او جاري وي هېڅ کمی په کې نه راځي، ماخپله دې اوبو کې لامبلي لږ شان تروې دي، خو دبحر د اوبو په شان تروې نه دي، کمې تروې دي، بيا به هلته هم لاړ شو، ما ويل ټيک ده.

کله چې دغره تخت ته وختلو ربښتيا هم ښه دسيل ځای و، ټول العين ترې ښکارېده، العين او عمان سره نږدې پراته دي له دې، ځايه دعمان مرکز(مسقط) هم له ورايه ښکارېده، چې ګڼو او منظمو رڼاګانو ښار ته يوه عجيبه منظره ورکړې وه سړی چې کله نه وي راغلی، نو داسې فکر نه شي کولای چې په اسلامي نړۍ کې دې هم د رڼاګانو دومره ښکلي ښارونه وي. دغره پر سر تخت د (۷۰) مترو مربع په شاوخوا کې مساحت درلود يانې تقريباً د کابل دحضوري چمن نيمايي به و، دموټرو د پارکنګ لپاره يې منظم ځايونه په نښه کړي وو، دتخت متن په داسې خښتو يا ډبرو پوښل شوی و، چې منظمو ليکو يې يوه برخه له بلې جلا کوله دتخت ګرد چاپېره دسړي قد په اندازه د اوسپنې يوه کټاره راتاوه شوې وه او دوه درې متره لرې ترې لاندې ژور ګړنګونه معلومېدل، عبدالحفيظ وويل چې داکټاره مخکې نه وه، خوکله چې دلته يو ماشوم له ګړنګه ولوېده نو بيا د العين شيخ امر وکړ، چې کټارې ترې راتاوکړئ، ځکه دلته دسيل لپاره زياتې کورنۍ هم راځي، چې ماشومان هم ورسره وي، ما ويل والله د العين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاروالي خو ښه ده، د کټارې پيسې خو لري ماته په جلال اباد کې يو فلز کار وويل، چې د جلال اباد ښاروالۍ د يوه پارک د محافظت لپاره د (۵۰) مترو کټارۍ فرمايش راکړ، شل متره مې جوړه کړه او لا لګولې مې نه وه، چې ښاروال ځواب راولېږه، نورې کټارۍ مه جوړوه، چې پيسې خلاصې شوې، دې وخت کې عبدالحفيظ او ژوندون ښه په کړس کړس وخندل، عبدالحفيظ وويل استاده دې خلکو سره دومره پيسې دي، چې حيران دي په څه يې مصرف کړي.

عبدالحفيظ زياته کړه، استاده العين کې ډېر زيات پښتانه اوسېږي، وزير، مسيد، اپريدي، پکتياوال خوستيان او نور کله چې اختر شي تر لمانځه وروسته همدلته هغه غټ غټ ځونډې داره ډولونه راوړي او په دې تخت کې اتڼ کوي او عالم د خدای پرې راټول وي، داټوله سيمه خوځوي. يو څو شېبې هلته ودرېدو، عبدالحفيظ ته مې وويل، چې يوه کمره والا به پيدا نه شي چې عکس واخلو، هغه وويل ته صبر وکړه، چې هغه کانتين ته لاړ شم وګورم چې شته که نه؟ دلته هغه کمرې هم کله وي چې يوځل استعمالېږي او بس. کانتين د تخت په برنۍ برخه کې دغره دڅوکې تر څنګ و، کله چې يې پوښتنه وکړه، کمره نه وه، د تخت په کونجونو کې ګرځند کنارابونه هم ودرول شوي وي، چې مسافرو دضرورت پر وخت ترې ګټه پورته کولای شوه، څو شېبې دلته وګرځېدو او نور مې عبدالحفيظ ته ويل ځوبه په خير له هغه ځايه مو حرکت وکړ د چينې پر لوري. عبدالحفيظ ته مې د تخت پر سر وويل: څو کيلو متر دی؟ قيد يې کړه، چې د غره تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېخ پورې څومره لاره ده؟ هغه کیلومتر قید کړ، کله چې دغره ښېخ ته راورسېدو، نو عبدالحفیظ کیلومتر چک کړ ویې ویل (۷) میله ، دغره تخت ته ختل ټول مخ پر لوړه و خو په نامستقیم ډول لوړه، حتی ډېر نوي او قوي موټر هم په لاره کې پاتې کېږي او یو څنګ ته ولاړ وي.

له هغه ځایه دچینې پر لوري وخوځېدو، دغره له ښېخه به مو تر (۱۵-۲۰) کیلومتره مزل کړی وي، یو ځای کې د غره له سره لکه دماهیپر دبر سر داوبو په شان اوبه راتوېږي، ما عبدالحفیظ ته وویل دا څه دي؟ ده ویل دا همغه چینه ده، چې فکر کوم دوی یې اوبه دې حد ته رسولي. خو چینه خپله لرې ده. دغرونو منځ ته لاړو ډېر لوړ دنګ غرونه نه وو عادي غرونه وو ټول غرونه په څراغونو روښانه وو، ګورو چې دغرونو لمنې شنو کبلو نیولې، ما عبدالحفیظ ته وویل دا کبلې نه دي هغه وویل: ولې نه، دوی اوس غواړي داغرونه او دغرو لمنې ټولې شنې کړي دلته یې دتفریح لپاره ډېر لوکس ځایونه، حوزونه، فوارې او هوټل جوړ کړي دي. لږ چې نور وړاندې لاړو په اصطلاح د څو غرونو منځ دی نسبتاً یو (۱۵-۲۰) جریبه اواره ځمکه هم شته خو نورې وړې وړې غونډۍ دي، دټولو پر سر څراغونه لګېدلي، داسې نلونه یې تېر کړي چې څو ثانیې بعد پر جلګې باندې اوبه پاشي او چې کله ورنږدې شو، نو دغرو لمنو ته هغه چې خاوره یې دبوټي د راشنه کولو وس لري، لکه دلاس دګوتو په شان تور پلاستیکي نلونه غځولي البته دغر پر سر دلویو لویو نلونو او د اوبو د ډیګیو څرک هم لګېده، چې کېدی شي له همغو څخه راجلا شوي وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليدل کېدل، مين مين سوري په کې وو او کله چې به يې اوبه پرې راخوشې کړې نو له دې سوريو څخه به دباران دڅاڅکو په شان اوبه هرې خواته غورځېدلې، دلته هر رنګ واړه بوټي او ګلان هم وو چې ټولو ته نلونه راتېر وو. عبدالحفيظ وويل چې دې ټولو بوټو ته تصفيه کړې اوبه راځي چې دمالګې څرک په کې نه وي، لږه شيبه وروسته عبدالحفيظ خپل بوټان او جرابې وايستل او په يوه لښتي کې چې دواړه غاړې يې پخې شوې وې او نږدې يوه ژرنده اوبه په کې روانې وې ودرېد، ما او ژوندون ته يې غږ کړ استاده راځئ، هغه چينه داده، راشه وګورئ چې څومره ګرمه ده، سړی په کې نه شي ودرېدلای، موږ هم ورکښته شو، رښتيا هم ډېرې ګرمې اوبه وې، دسړي پښې يې سوځولې، خو تر لږ طاقت وروسته سړی ورسره عادي کېده بيا تودې نه لګېدې، ما لږ اوبه خولې ته کړې لږ تروې وې عبدالحفيظ ته مو ويل تروې دي، لږ تروې دي خو دبحر په شان نه، ما ويل داخو لښتی دی، خپله چينه چېرته ده چې اوبه ورڅخه راوځي؟ هغه ويل هغه بره دغرو ترمنځ ده، پلان داسې دی، چې داغرونه به ټول شنه کوي، شيخ زايد بن سلطان النهيان د اماراتو امير ما همدلته ليدلی و، موږ تصادفاً سيل ته راغلي وو او موږ چې کله ورغلو نوره نو بيا لاره بنده شوې وه او خلک يې نه پرېښودل، هغه همدلته ګرځېده، چې موږ وليد، هغه دتفريح داځای شروع کړی و او اوس يې زوی تعقيبوي ما ويل ددې چينې له اوبو څخه دبوټو په شنه کولو کې ګټه نه اخلي که څنګه دا خو هم ډېرې اوبه دي، عبدالحفيظ وويل نه دا دوی ته د مقدسو اوبو حيثيت لري، دبوټو او جلګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره خو هغه دغره پر سر ګوره دوی له کومه کومه ځایه په لکونو ډالرو اوبه راتېرې کړي، تصفیه کړي اوبه دي لـه هغـو څخـه کـار اخلي، هغه وړاندې تعمیر ګورې؟ یو سل متره وړاندې یو تعمیر و منځ کې یې ګڼې ونې ولاړې وې، ده ویل: دا چینه یې هغه ځای ته سیخه کړې، هلته یې یو حوض په کې جوړ کـړی خـو یـوازې دښځو لپاره دی او نارینه و ته په کې حق نه شته. دعربـو ښځـې دلته راځي دې غونډیو کې شپې هم تېروي سیل هم کوي او بیـا ددې چینې د اوبو په حوض کې لامبي.

ددې ساحې شاوخوا کې ګڼ شمېر تعمیرونه جوړ شـوي وو، هـر ځای وړې وړې کېږدۍ هم ولاړې وې ما عبـدالحفیظ تـه وویـل چې دا خېمې دڅه لپاره دي، ده ویل دلته چې خلـک دتفریح لپاره راشي فامیلي وي او که غـیر فـامیلي، دشـپې دا کېـږدۍ پـه کرایه نیسي او شپه په کې تېروي، په خیمه کې ژوند عربو تـه ډېـر خوند ورکوي او ددوی تېر ژوند ورته ور په یادوي.

ربښتیا هم چې مو وکتل څو فامیله وو، چې موټر یې تـر خیمـو لـږ لـرې ودرولي وو او ماشـومان یـې دخېمـې مخـې تـه ولاړ وو، لـږ وړاندې یوځګه مصنوعي غونډۍ وه، چې خاورې یې هم لـه بـل ځای نه ورته راوړې وې، شاوخوا یې ټوله شنه وه او منځ کې یـې د اوبـو یـوه لویـه فـواره لګېـدلې وه. لـه دې ځایـه ډېرځایونـه ښکارېدل، دغرونو او غونډیو ډډې ټولې شـنې معلومېـدلې، درښـا څراغونه یې دغونډو سینو ته داسې مخامخ برابـر کـړي وو، چـې جلګه په کې دشپې له خوا هم شنه معلومېدله او سړي فکر کـاوه، چې رڼا ورځ ده، ما عبدالحفیظ ته وویل: زما داټکـل لـه مخـې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تار جلګه دوی ته په څو ډالـره تمامېـږي او همدارنګـه ديـوې ونې کلنۍ لګښت ديو افغان تر کلني عايد څخه زيات برېښي، هغه ويل ښېشکه چې همداسې ده.

عبدالحفيظ وويل: استاده اوس، خو راغلي يو راځه چې ابوظبۍ ته هم لاړ شو، ځکه موږ کېدی شـي دوه ورځـې وروسـته سـويلي افريقا ته لاړ شو، بيا به داسې څوک نه وي چې تاسو وګرځوي، مـا ويل که ستړی نه يې، نو ځو او که ستړی يې نو بېرته ځو شـارجې ته، ځکه ډېريوري سخت کار دی سړی له حده بـاده باسـي، هغـه وويل نه ستړی نه يم، ددې ځای ډريـوري چـې اصـول دي زده وي نوره سخته نه ده، ما ويل ځئ چې ځو نو.

څومره لار به وي؟ ده وويل: له العين نه يوه لويه لاره ابـو ظبـۍ ته تللې چې نږدې (۱۵۰) کيلـومتره کېـږي، خـو ښـه لاره ده، لـه العين نه د ابو ظبۍ پر لوري چې د اماراتو مرکز دی، روان شو، پر لاره تر يوې معمولي تېروتنې وروسته عمومي لارې ته برابر شو....

لکه څنګه چـې دمخـه مـو ويـل؛ العيـن دشـارجې، ام القـوين، الفجرې په تناسب ډېر شين و، دغسې دالعـين او ابوظبـۍ تـرمنځ هاي وی (لويه لاره) نا اټکلـه ښکلـې وه، دسـړک دواړه غـاړې او دمنځ حايله برخه په ونو پوښل شوې وه، دشارجې او العين ترمنځ له لويې لارې سره يې تفاوت دا و، چې دهغه سړک ونـې او بـوټي ښکاره کېدل، چې نوي کرل شوي او ساحه يې هم محـدوده وه، شاوخوا يې باغونه نه و، خـو د العيـن او ابوظبـۍ تـرمنځ د سـړک شاوخوا ګڼې ونې او بوټي وو او پاخـه بـوټي او ونـې معلومېـدل. دغه راز دسړک دواړو غاړو ته بې شمېره باغونه وو، چې خرما ونـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې تر هر څه زیاتې وې، تقریباً هر (۱۰) کیلو متره بعد یـوه لاره سړک مزرع(باغ) ته بېله شوې وه او پـرې لیکلـي و چـې دبـاغ یـا مزرع لاره ده، عرب باغ ته (مزرع) وایي ان تر ابوظبی پورې چې نـږدې (۱۴۰) کیلـومتره لاره ده، همـدې حالـت دوام پیـداکړ، عبدالحفیظ وویل چې د اماراتو ډېره اباده او شنه سیمه همدا ده چې بې شمېره باغونه په کې دي، سربېره پر دې دمیـوو د تصـفیه کولو ډېرې زیاتې فابریکې هم همدلته دي او دخرما وو ډېر زیات باغونه همدلته دي، خرما همدلته پاکېـږي، دهمـدې فـابریکو پـه واسطه تصفیه کېږي او په کارتونو کې اچـول کېـږي، ددې ځـای پرباغونو سربېره له نورو هېوادونو څخه و چې میوې راځـي، هغـه هم دلته په فابریکو کې صـفاکېږي او تـازه میـوو څخـه ډول ډول مرباګانې او نورشیان جوړوي.

له العین څخه بیا تر ابو ظبی پورې دسړک په حایلـه برخـه کـې چې په ستنو کې کوم لوی لوی څراغونه نصب وو او دسړک دواړو لوریو ته، چې هره خلا کې پر یوه وخت تقریباً څلور موټرو حرکت کولای شو، رڼـا ورکولـه، دتېلـو شـمېر لسـګونو زرو تـه رسـېده او همدارنګه دښي او چپ لاس سړکونو دواړو غاړو ته نور په لسګونو زره فرعي او واړه ګروپونه بل وو، زه ډېر زیات متوجه شـوم، چـې کوم داسې ګروپ وګورم چې دنورو ترمنځ ویجاړ یا خـراب وي او رڼا نه کوي خو تر ډېر تعقیب پورې ما پیدا نه کړای شو.

ماسختن لس بجې به وې، چې عبدالحفیظ ښي لاس د تېلـو یـو ټانک ته موټر ودروه، ویل یې تېل به هم واچوو او ډوډی بـه هـم وخورو، دتېلو دا سټیشـن او سـوپر مـارکیټ د (ادنـوک) پـه نامـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادېده او ډېر ښکلی او لوکس جوړ شوی و. ادنوک یوه ډېره پانګوره او پرمختللې کمپنۍ ده چې په ټول اماراتو کې یې په یوه شکل او یوه ډیزاین پمپ ستیشنونه او ترڅنګ سوپر مارکیټونه جوړ کړي دي. په سوپر مارکیټ کې لوکس هوټل او د انټرنیټ سهولت وي او د ضرورت وړ ټول شیان په ثابت نرخ په کې پیداکېږي، د ډوډۍ فرمایش مو ورکړ، همبرګر چې دچرګ له غوښې نه په کې کار اخیستل شوی، یو ګیلاس پیپسي او چپس یې راوړل، تر څو چې ډوډۍ تیارېده ما عبدالحفیظ ته ووېل تلیفون دې راکړه چې حاجي صیب ظاهر ته زنګ ووهم، حاجي صیب ظاهر سره مې تلیفون کې خبرې وکړې ما ویل د العین نه اوس ابو ظبۍ ته ځو، عبدالحفیظ او تاج ولي جنوبي افریقا ته ځي، زه هم درځم، که پرواز مې له دوبۍ څخه وي نو مجبور یم، چې شپه نیمه هلته وکړم، حاجي صیب وویل زه تاج ولي ته تلیفون کوم چې تاسو ته ټکټ بوک کړي او هم درته په دوبۍ کې په یوه هوټل کې ځای ونیسي تر څو چې دې پرواز وي هملته اوسه، حاجي صیب ویل کله چې دوبۍ ته راغلې، کورته او ملګرو ته به دې هم همدلته سودا وکړې، زه به تاج ولي ته ووایم چې تاسو ته اته سوه ډالره د سودا لپاره درکړي، ما ویل نه دسودا پیسې راسره شته که زه همداسې روان یم، نو پیسي مې کفایت کوي، فقط خبره دا وه چې ما له اخوا یو طرفه ټکټ اخیستی دټکټ اخیستل ماته ځکه سخت دي، چې نابلد یم او دغه راز د هوټل ریزرف، هغه ویل هغه نه بېغمه اوسه دا کار به وشي. تر ډوډۍ وروسته عبدالحفیظ وویل چې ته ودرېږه چې عبیدالرحمن سیلاب ته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون وکړم، هغه سره هم خبرې وکړه اکثره وخت دې یادوي، عبیدالرحمن سیلاب دلغمان دپخواني مستوفي عبدالرحمن ساپي زوی او د پلوشې ساپی ورور دی، دکابل په خدایداد لیسه کې زه او سیلاب یو کال همصنفیان وو، سیلاب دعبدالحفیظ دترور زوی او اخښی هم دی، دعبدالحفیظ خور (صفا) سیلاب ته ناسته ده، صفا دکابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي، پښتو څانګه کې مور سره همدوره او د ملوک رغون دې ټولګیواله وه، ښه تکړه پښتنه او دجرئت خاونده وه.

سیلاب بیا پیلوټ شو او د ډاکترنجیب دنظام تر سقوط وروسته په ډېره سختی او زړه چاودی ناروې ته لاړ او څو کاله بعد یې خپل مېرمن(صفا) دوه زامن او یو لور یانې ټول فامیل هم بوته، عبیدالرحمن سیلاب د ډېر ساده زړه خاوند او ډېر صادقه انسان و، کله چې عبدالحفیظ په تلیفون کې ورته زما وویل ډېر زیات خوشاله شو او ویل لږ صبر وکړه، زه خپله درته تلیفون کوم، له اخوایې تلیفون وکړ او ډېر زیات خوشاله شو، چې پس له کلونو درسره خبرې کوم، له راډیو ګانو دې اواز اورم په همغه مو تسلي کېږي، که رښتیا درته ووایم دلته ډېر زیات خفه شوی یم، خپل وطن مې ډېر یادېږي، دلته مور داسې کارونه کوو، چې که افغانستان کې یې چاته ووایې درپورې وبه خاندي، ډېر زیات خوشاله شوم، چې اواز مې دې واورېده دغه دی صفا هم غواړي خبرې درسره وکړي، صفا خور تر روغبړ وروسته زما دمېرمن(ارین) تپوس وکړ او دماشومانو احوال یې واخیست وې ویل د ارین د تلیفون نمبر او ایمیل ادرس راکړه، چې زه ورته بیا تلیفون کوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتليفون نمبر مو ورکړ او خدای پاماني مو وکړه، بيا يي خپل ورور عبدالحفيظ او دماما زوی ژوندون سره هم خبرې وکړې، او په دې کې مو ډ دلارې ډېره فاصله هم لنډه کړې وه.

په لاره کې مو څو ځله کوښښ وکړ چې په ابوظبی کې د افغانستان سفير فريد ذکريا ته هم تليفون وکړو او که چېرې هغه پرځای وي، چې ورسره وګورو. فريد ذکريا دلغمان دی، پښتون دی خو پښتو يې چندان زده نه ده. نور ښه دکار سړی دی په بېړنۍ لويه جرګه او د حاجي ظاهر په کور کې مې ليدلی، دحاجي ظاهر ښه نږدې ملګری دی او ماسره هم ښه پېژني ما ويل، چې اوس اماراتو ته راغلی يم، نو دهغه کتل هم ضروري دي، عبدالحفيظ ډېر زيات تليفونونه وکړل، خو تليفون ځواب ورنه کړ، بيا يې خپل يو انډيوال ته تليفون وکړ، چې د سفير بله نومره ترې واخلي او ياېې پته ولګوي خوهغه عبدالحفيظ ته وويل، چې سفير اوس افغانستان ته تللی دی.

نو دې سره دهغه دليدو تمه بېخي قطع شوه، خپل سفر ته مو دوام ورکړ، په لاره کې چې عبدالحفيظ دوه درې ځله له خپل عادي ټاکلي سرعت څخه ورواوښت، نو کمرو يې عکسونه واخيستل ما ويل دومره خلاف ورزي دې وکړه، چې دسفر تر لګښت څخه به د جريمې پيسې زياتې شي، عبدالحفيظ وويل کله کله دې کمرو کې هم مشکل وي، کله فلش ووهي، خو فلم په کې خلاص وي يا کله يې عکس سم نه وي اخيستی، خو په هر ترتيب موټروانان يې سخت کنترول کړي دي.

دشپې يوولس بجې به وې، چې د ابو ظبی ښار ته ورداخل شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښار دومره ښکلی وو، دومره پاک او دنګ تعمیرونه په کې وو، چې تابه ویل یا په نیویارک او یا هم په هانک کانک کې ګرځم، یو تعمیر نه و چې لوړ و، په لسګونو وو او سوونو.. څو لوړ منزلو شیشي تعمیرونو ته، چې دې کتل هغه دچاخبره دسړي خولې ورته له سره غورځېدله، له حیرته به دې ورته خندا راغله، د څو تعمیرونو ښکلا چې ما وکتله ما عبدالحفیظ ته دهغه ساده کلیوال خبره وریاده کړه، چې کابل ښار ته راغلی و او چې سینما پامیر یې لیدلی و، نو له بېخ او سره یې شمېرلای و، څوارلس، څوارلس منزله یې پوره کړي وو، بیا یې نو ویلي وو چې یاره یولک افغانۍ به یې پرې لګولې وي، ما عبدالحفیظ ته وویل څنګه پر دې به یې هم یو لک افغانۍ لګولې وي او که کمې به لګېدلې وي، هغه سخت وخندل یو لک افغانۍ، هه یو لک افغانۍ، بیا مې ورته د یو بل افغاني کیسه وکړه، چې نوی پخوانی شوروي اتحاد لیننګراد ښار ته تللی و دلینګراد ښار یو زیات شمېر تعمیرونه څوارلس، پنځه لس شل (۲۱) یوویشت منزله دي، نو ده چې ورته کتلي وو، ویلي یې اوه اوه دلته څومره ډېر سینما پامیرونه دي، اوس نو ابوظبۍ هم ټول سینما پامیرونه دي، عبدالحفیظ او ژوندون سخت وخندل او ویې ویل استاده سخت مثالونه ورکوې.

ابو ظبۍ رښتیا هم ډېره ښکلې وه او ډېره رسېدلې او پاکه، د اماراتو دنورو ټولو ښارونو په پرتله یې ښکلا زیاته وه، سره له دې چې دوبۍ دتجارت له پلوه ډېره مشهوره ده او ورځ پر ورځ پراخېږي او ښکلې کېږي، خو ابو ظبۍ د اماراتو د مرکز په توګه لازیاته ښکلا او ځلا لري، ترافیکي سیستم، دښار لوی او واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټونه به ډېر ماډرن او منظم ډول جوړ شوي او دګرد څـرک هـم په کې نه شته دښار سړکونه دومره پاک او صفا دي لکه د غوا بچی چې غوا نوی څټلی وي، عبدالحفیظ وویل په ابو ظبۍ کې، چـې هر څومره ګرځو ټول همدغه شی دی، چې ګورې یې خو ښه بـه وي، چې دښار مرکز ته یې لاړ شو او همدغه یو ځای وګورو دښـار منځ (کرنش) نومېږي. کله چې دې ځای ته رسېدو، نو دښـار پـه یوه څلور لارې کې مو د شیخ زاید بن السلطان النهیان یـو ډېـر ښکلی تصویر ولید، چې په خورا زیات لګښت جـوړ شـوی او لـوړ والی به یې اټکل ٦×١٠ مترو کې و، ښـي لاس تـه پـر یـوې بلـې څلور لارې وګرځېدو، چې هلته هم د زاید بن السلطان عکـس و، چې شاوخوا یې ترې نور ځوانان چې شمېر به یې ١٥-١٨ تنـو تـه رسېده ولاړ وو، ما ویل دانور څوک دي؟ چې دشیخ زاید شاته ولاړ دي، هغه وویل دایې ټول زامن دي، ما ویل دا څه کوې دا خـو یې خوشال بابا نه هم اړولي، عبدالحفیظ وویل چې دې کې خـو یې ټول نه دي راغلي نور هم شته. مـا ویـل، چـې دومـره زامـن څوک ولري او دومـره پیسـي والله کـه د چـا پـلار تـرې پاچـاهي ونیسي.

لږ نور مزل چې مو وکړ، نو دبحر یوې ټراټګې ته ورسېدو، چې د ښار منځ ته راننوتې او شاوخوا یې په سوونو لـوړ پـوړي تعمیرونـه ولاړ او په رڼاګانو پوښلي وو، دتعمیرونو رڼاګـانې او تصـویرونه پـه اوبو کې سرچپه معلومېږي او که تصویر یې له پورته واخیستل شي، نو د اوبو له منځه هم دښار راسته تصویرونه ترلاسـه کېـدی شـي، همدلته یې دتفریح او سیل لپاره ځای او دموټر پارکنګ هم جـوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی او موټر ښه وړاندې ځای ته ور رسېدلی شي، تر اوبو لـړ پـه ځکه ارتفاع د پلي مزله لپاره سړک دی چې لاندې دبحر غاړه يې په غټو خښتو او ډبرو چې غالباً له بـل ځايـه راوړل شـوي، پوښـل شوې، دلته دناستې لپاره څوکۍ ايښودل شوي، پر اکثـرو څوکيـو نارينه او ښځې جوړه جوړه سره ناست وو، دې ځای ته اکثره هغه خلک راځي چې د راز او نياز مشترکې شېبې ولري، همداسـې يـو حالت دلته روان و، څو شېبې مو دلته تېرې کـړې او نـور تـرې را روان شو لړ چې راغلو عبدالحفيظ وويـل، چـې اسـتاده دا د ابـو ظبۍ ستې سنټر دی دا د اماراتو دهر امارت په مرکز کې يـو وي، چې هر څه په کې پيداکېږي، که څه سودا کوې چې ورکښته شو ما ويل نه سودا وروسته کوو، دا غير له هغه نه هسې هـم ټـول پـه يوه نقشه دي، يو چې دې وليد لکه ټول چې دې وليدل.

له هغـه ځايـه مـخ پـر شـارجې راروان شـو، دښـار دواړه غـاړې تعميرونه مو له نظره تېر کړل، يو تربل ښکلی زيات شمېر شيشه يي تعميرونه هم په کې وو، چې اوس نـوي پـه کابـل کـې هـم رواج شوي دي، له ښاره ووتـو او مـوټر وې تـه شـولو، دا لاره راسـاً لـه ابوظبۍ نه شارجې ته راغلې، چې دنـورو لويـو لارو پـه شـان ښـه پوره، کره او عصري لاره ده، شل دېرش کيلو متره مزل مو لانـه و کړی، چې عبدالحفيظ وويل استاده ښـي لاس تـه هغـه خـړبخن مسجد ګورې؟ ما ويل هو ګورم يـې ده ويـل دا هغـه مسـجد دی چې شيخ زايد يې په خپله د جوړولو امر کړی و او وخت پر وخت به ورته راته، خو دامسجد لاتکميل شوی نه و، چې دی وفات شـو اوس يې په همدې مسجد کې ښخ کړی دی، کـرزی صيب هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدلته جنازې ته راغلی و. له ابو ظبۍ نه تر شارجې پورې نږدې دوه نیم سوه کیلو متره لاره مو په زیاتو کم دوو ساعتونو کې ووهله او څه کم یوه بجه به وه، چې دشارجې یاسمین پلازا کې خپل پلاټ ته ستانه شو، عبدالحفیظ او ژوندون راڅخه رخصت واخیست او زه پلاټ ته پورته شوم.

عبدالحفیظ وویل سبا زه ۱۲-۱ بجې راځم بیا به لاړ شو دوبۍ ته، زه چې دیکشنبې ورځې سهار دمارچ (۲۰) له خوبه پاڅېدم، نو دیادښت کتابچه مې راواخیستله او دیونلیک پر لیکلو مې پیل وکړ، هغه یادښتونه چې مې د دوو ورځو او شپو په بهیر کې اخیستي وو له هغو څخه مې ګټه پورته کړه او نږدې شل مخه یونلیک مې ولیکه، یوه بجه عبدالحفیظ راغی او دواړه دتاج ولي دفتر ته لاړو، عبدالحفیظ ماته په لاره کې وویل، چې سبا شپه ۳ بجې زما او د تاج ولي پرواز دی، نور نو موږ درڅخه ځو، ما ویل داسې پروګرام به جوړ کړو، چې زما هم دلته شپې زیاتې نه شي، نن شپه چې زه دوبۍ ته لاړ شم، سبا به سودا وکړم، نو بل سبا به زه هم لاړ شم، په دې وجه به زما کارونه هم خلاص شي، ده ویل ښخې درسته ده، زه ودی د تاج ولي دفتر ته لاړو، هلته مو د غرمې ډوډۍ وخوړه، اماراتو کې خلک دغرمې ډوډۍ ډېره وروسته خوري، ځکه چې اکثره خلک ایله (۱۱) بجې له خوبه پاڅېږي.

د ډوډۍ پر وخت تاج ولي عبدالحفیظ ته وویل، چې ته یون صیب سره دوبۍ ته لاړ شه او په هوټل کې ورته اتاق ونیسه او دلاجان استاد به ورته دسبا نه بل سبا یانې د سه شنبې ورځې لپاره ټکټ جوړ کړي، زه او عبدالحفیظ د ددوبۍ پر لوري را

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهي شو، ماښام به و، چې دوبۍ ته راغلو، لاره کې مو حبيب ته تليفون وکړ، هغه وويل، اول دلته دفتر ته راشئ بيا هغه نه وروسته هوټل کې اتاق ونيسئ. موټر مو يو ځای کې پارکنګ کړ او د حبيب د شرکت پر لوري وخوځېدو، حبيب تجارتي شرکت خپله دحبيب په نامه دی او د دوبۍ ښار منځ کې په يو تعمير کې چې لوحه يې له عمومي سړک څخه ښکاري موقعيت لري، دفتر په لومړي او دويم پوړ کې دی. دحبيب څنګ ته چې لاړو هغه ډېر مصروف و، خو مورِ سره کېناست مورِ ته يې ويل څه شی، چای، مېوه او که د ميوې جوس؟ مورِ ويلې هېڅ مو زړه ته نه کېږي، بيا يې دخپل دفتر يو چا باندې غږ وکړ دمېوې جوس راوړئ. هغه لاړ دمېوې جوس يې راوړ، حبيب سره مو د افغانستان، ننګرهار او په تېره بيا د ګردي غوث په اړه ښه بحث وکړ، حبيب ته مې ويلې چې ګردي غوث کې خو بيا څه مشکل پيدا شوی داڅنګه معامله ده چې هېڅ خلاصی نه لري، دا لګښت خو والله که پر دې ځای ارزي چې کله مو کوچيانو سره پرې جنجال وي او اوس په کې دشينوارو خبره هم پيدا شوه، هغه ويل والله چې زه هم حيران يم په دوبۍ، امريکا او ناروې يې ګټو او پر ګردي غوث لګوو که دا پيسې مورِ پر بل ځای لګولې وای اوس به پرې څلور پنځه ګردي شوي وای. حبيب زياته کړه چې څو ځله مې حاجي صيب (خپل پلار پير محمد حاجي)ته وويل، چې تېر شه ترې، هغه ويل، چې مورِ خو ترې تېر يو، خو خلک مو نه پرېږدي، کله يو غاړه کې راچوي او کله بل. ما لا ورته دګردي د ارزښت په اړه يو کيسه هم وکړه چې ويل کېږي، دګردي يوې مخورې ښځې يو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کابل کې خپل يو انډيوال ته دګردي غوث ډېره ستاينه وکړه، چې دا داسې ځای د غرونو لمن کې پروت دی لاندې ترې عمومي سړک او بيا لاندې ترې دکابل کونړ عمومي سيند بهيږي، مقصد يې دا و، چې خپل ملګری تشويق کړي، چې دده ست او مېلمستيا ومني او ده سره ګردي ته لاړ شي، له ورځو نه يوه ورځ د ده ملګری ګردي ته راغی او دده مېلمه شو کله چې مېلمه ګردی وکوت، نو خپل ملګري ته يې مخ راواړوه، چې ((مدير صيب دلته خپله راغلي ياست که دولت اچولي ياست)).

مېلمه فکر وکړ، چې داخلک يې جزايي دولت دلته راوړي دي، ځکه په داسې سخت او وچ ځای کې خو ځوک په خپله خوښه نه اوسېږي، حبيب هم ډېر وخندلې، حبيب بيا عبدالحفيظ ته مخ راواړوه چې يون صيب ته کوم هوټل کې ځای نيسې؟ فايو ستار، فور ستار کوم يو، ما ويل موږ (ستار والا) نه يو مقصد داسې يو ځای وي، چې نن شپه او سبا شپه په کې تېره شي او بېرته ترې ووځو، حبيب په خندا کې وويل، وه يون صيب دلته ګوره هوټلونه ډېر خطرناک دي چې راځخه خراب دې نه کړي، سم روغ جوړ پاک ستره سړی يي چې دوبۍ کې رانه خراب نه شې ما ويل والله شارجه کې ښه پاک ستره پلاټ کې اوسېدم خو دا ځوانان روان دي او سخت مصروف دي نور يې له کاره نه باسم، حبيب ووېل دوی ته خو ما وظيفه ورکړې چې يون صيب سره به ګرځئ که نه دا دومره دتورې نه دي که نه وخته به يې پرې ايښې وای، ما ورته ووېل چې زه په دې ځو ورځو کې سخت بند يم نو تاسې بايد يون صيب وګرځوئ حبيب ووېل زما نن شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستان ته پرواز دی، د معدې تکلیف راته پیداشوی او سخت په تکلیف یم، کله چې څوکۍ کې کښنم نو معده مې جوش وکړي، چاراته وویل، چې په لاهور کې دمعدې یو ډېر ښه ډاکټردی، هلته لاړ شه، نو اوس فقط دهمدې مرض لپاره ځم، ما ویل وایي چې طب کې هندوستان ډېر مخکې دی هلته نه ځې؟ هغه وویل زموږ څو نور ملګري چې دمیدې تکلیف یې درلود همدې ډاکټر ته ورغلي وو او اوس ښه شوي دي دغسې لږ تجربه شوی غونډې ډاکټر دی نو توکل په خدای نو بیا یې عبدالحفیظ ته وویل چې سم ځای کې اوسم هوټل کې ورته اتاق ونیسه، چې بازار ته نږدې وي او وخت پر وخت راووځي، هوټل کې هم متواتر د خلکو زړه تنګېږي. زه او عبدالحفیظ ووتلو څو هوټلونه مو وکتل سخته ګڼه ګوڼه، کړنګ او کړونګ په کې و، هغه ته مې وویل دې کې به دچا پلار خوب وکړي، ځینو هوټلونو سنګل بېډ نه درلود او د ډبل بیډ یې په شپه کې څلور سوه درهمه اخیستل، ما عبدالحفیظ ته وویل دا خو سخته قیمتي ده، ما فکر وکړ، چې څلور سوه ډالر یادوي، خو وروسته راته هغه وویل، چې نه درهم یادوي، بیا دریو هوټلونو نورو ته لاړو چې په سینګل بیډ یې دوه سوه او یونیم سل درهمه اخیستل، دهغوی اتاقونه مو چک کړل ښه و بد نه و، خو په څو وم منزل کې وو، ما ویل، موږ څو د لفت سیستم او نورو ضروریاتو سره بلدېږو زړه به یې راچولی وي، هر هوټل له استثنا پرته نایټ کلب او ډسکو کلب درلود او اوازونه ترې پورته کېدل، عبدالحفیظ هغوی ته دنه او هو خبره ونه کړه او ویې ویل چې بېرته راځو اخر په لاره کې یو بل هوټل ته ورغلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بهر څخه ډېر لوکس معلومېده، څو منزله و، کليفورنيا هوټل نومېده، عربان هوټل نه فندق وايي په عربي نوشته و .(فندق کليفورنيا) او په انګرېزي (CALIFORNIA HOTEL) نوشته و.

ريسپشن ته نتوتو، ښه پاک معلومېده ريسپشنستان يې اکثره هنديان وو انګرېزي اردو ميکس خبرې يې کولې، عبدالحفيظ وويل څه دوی سره خبرې اسانې دي، که انګرېزي کې بندېږم اردو وايم که اردو کې بندېږم انګرېزي ورسره وايم.

هغوی نه يې دسينګل بېډ پوښتنه وکړه چې شته که نه؟ هغوی وويل هو شته، په څو په شپه کې؟ دوه سوه درهمه، عبدالحفيظ وويل ليدی يې شو؟ هغوی وويل هو، يو تن يې راسره کړ، کله چې په لفت کې ودرېدو نو د اول منزل تکمه يې ووهله په لفت کې خوشبويي لګېدلې وه، کله چې مو دلفت ولاړو غاړو ته وکتلې، نو دهندي او ايراني ډسکو ګانو عکسونه په کې لګېدلي وو، عبدالحفيظ ته مو وويل له دې شيانو لکه چې خلاصی نه شته، اعلان خويې ان په لفت کې لګېدلی دی، هغه ويل دلته په هوټلونو کې دا وي، خو ته ودرېږه چې اتاق يې وګورو چې سم دی او که نه اوازونه ورته راځي چې بيا به دې د شپې خوب ته نه پرېږدي، اتاق ته چې لاړو يو چپرکټ، تلويزيون، څو څوکۍ، مېزونه، الماری او يخچال په کې و، اتاق يې هم ښه پاک او ستره و، عبدالحفيظ وويل استاده تردې نور پاک نه شو پيداکولی، که دې خوښه وي، همدا به بوک کړو او بيک به ورته راوړو، بيا به زه او ته ووځو، که سوداکوې او ډوډۍ به هم وخورو، دلته دې هوټل کې څوک ډوډۍ نه خوري. ما ويل سهي ده ريسپشن ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو د دوو شپو لپاره مو اتاق ونیو او عبدالحفیظ څلور سوه درهمه تحویل کړل.

بیک مې په اتاق کې کېښود، چې بېرته وتلو دهوټل په چپ لاس کې سره او شنه ګروپونه بلېږي، عبدالحفیظ وویل تـه درځـه چـې سر وردننه کړو چې څه حال دی، هغه چې سر وردننـه کـړه ویـل درځه پرېږده یي چې لاړ شو خپل کارونه خلاص کړو، عبدالحفیظ بېرته راووت، ماته یې وویل د ایران ډسکو وه او ایرانـۍ سـندرې یې په کې ویلې، ما په لاره کې ورته ویـل چـې دا سـندرې مفـتې وایي او که پیسي اخلي؟ ده ویل نه سندرې مفتې دي، خو څوک چې هلته کېني، هغوی پیپسي څښي، یاالکولي مشـروبات څښـي اوخوراک خوري هغه پرې دومره لوړ حسابوي چې دټولو قصور په کې وځي.

تر هغه وروسته زه او عبدالحفیظ ښار ته لاړو، د دوبۍ د طلا بازار صفت مو ډېر اورېدلی و او خلکو به ویل چې دلته پـه طـلاو کـې هېڅ تقلب نه وي، ما عبدالحفیظ ته وویل چې کېدی شي یو دوه ګوتمۍ واخلو، هغه وویل د دوبۍ هسې نوم دی، کـه نـه دې نـه سره زر افغانستان او پاکستان کې ښه تمامېږي، دا صحیح ده، چې دلته په سرو زرو کې درغلي نه وي، خو دوی داسـې نـورې لارې راوباسي دمیکنګ چـارج (دجوړولـو لګښـت) پـه نامـه اونـورې، څرنګه چې دلته دمزدور معاش لوړ دی، نـو چـې داپـرې حسـاب کړي ډېر قیمته کېږي، بله خبـره داده چـې دلتـه اکثـره بهرنیـان راځي، پر هغـوی بانـدې چـې دوی هـر څـومره میکـنګ چـارج کېښود تېرباسي یې، لاړ به شو بازار به وګورو که دې خوښ شـول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وابه يې خلې او که نه زمانې چې په کابل او پېښور کې يې واخلې ښه به وي، هلته يې شيپونه هم ښه وي، دلته اکثره داسې شيپونه دي چې غربيان يې خوښوي، خو بيا هم لاړ به شو وګورو که څه دې خوښ شول وابه يې خلو، د دوبۍ طلا بازار دنړۍ دسرو زرو له لويو بازارونو څخه يو دی، چې په سلګونو لوی او واړه دکانونه لري او هر دکان په رڼا او طلا باندې لکه دلمر شغلې داسې ځل وبل کوي، څو دکانونو ته ورپورته شو هر دوکان کې دومره ګڼه ګوڼه وه چې سړي په اسانۍ نه شو کولای په دوکان کې تول اېښودل شوي سمپلونه او شيپونه دقيقاً له نظره تېر کړي، په ډېرو ګڼو شيپونو کې سړي نه دخپلې خوښې نښه هم ورکه شي، څو دکانونه مو همداسې له نظره تېر کړل، يو بل دکان ته هم پورته شو يوه خوا له سپينو زرو جوړ شوي شيان اېښودل شوي وو، څنګ ته يې يو تک تور او وچ هندو ولاړ و.

ما له عبدالحفيظ څخه پوښتنه وکړه دلته دسپينو زرو کاربار هم کېږي؟ هغه وويل: دلته تر سرو زرو سپين زر ډېر قيمته دي، ما ويل په افغانستان کې خو سپين زر ډېر ارزانه دي دلته ولې دومر قيمته دي، هغه وويل ميکنګ چارج قيمت ډېر ګران کړی دی، دې وخت کې هندو په سپوره‌لهجه عبدالحفيظ ته وويل: دا مه بېرته کوئ تاسې يې هسې هم اخيستلای نه شئ، هسې يې ګورئ دلته تاسې غوندې ډېر راغلي او تللي، څوک چې دا شيان اخلي هغه له ورايه معلومېږي، عبدالحفيظ وربرګ شو په اردو ژبه يې ورته وويل: څنګه يې نه شو اخيستلای؟ ته په دې قواره دلته ولاړ يې او دکانداري کوې او زه يې نه شم اخيستلای، هندو بيا په (سوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تبسم) ډول وویل دا الماس دي الماس دي، عبدالحفیظ وویل الماس دي که سره دي که سپین که د چا خوښ شول ضرور به یې اخلي، چې خوښ یې نه شول، هغه هېڅ ارزښت نه لري، هندو بیا خپلې خبرې ته زور ورکړ، نه یې شې اخیستلای، عبدالحفیظ بیا ورتاو شو، قوارې ته دې وګوره اخلاقو ته دې وګوره ته غواړې په دې شکل یو ځوک په غیرت کې راولې او خپل مال پرې خرڅ کړې، عبدالحفیظ زیاته کړه زه هم دوکان لرم، خو په تاغوندې بدو اخلاقیو په چا څه نه خرڅوم، زه پوهېږم چې په دې دوکان کې پردی مزدور یې او د څو روپیو په مقابل کې دلته په دوو پښو ولاړ یې، اول د دوکانداری اخلاق زده کړه بیا دوکان وکړه پوه شوې که نه؟ عبدالحفیظ نور هم وربرګ شو او غوښتل یې هندو ښه بې عزته کړي، ما ورته وویل راځه څه یې کړې همدا به یې اخلاق وي، ده ویل نه دا اخلاق زه ورته ورښیم، عبدالحفیظ مې په زوره له دوکانه راوویست، څو دوکانونه مو نور هم وکتل، خو دتېر هندو په شان وضع بیا چا تکرار نه کړه، خو بالاخره موږ ته د خپلې خوښې غوږ والی، غاړکی او ګوتمی په نظر رانغلې له هغه ځایه راووتلو، عبدالحفیظ وویل راځه چې لاړ شو د عطرو دوکان ته څو دوکانو کې مو عطر بیه کړل، دیو دکان بیه تر بلې ډېره کښته او پورته وه، ما ویل ولې دلته په دوکانونو کې دومره تفاوت شته، عبدالحفیظ وویل دلته یوازې په سوپر مارکېټونو کې قیمتونه فکس دي، نور نو دهر دکاندار زړه وي، چې خپله سودا په څو خرڅوي، دلته اکثره بهرنیان راځي او هغوی خپلو کورونو ته تحفې وروړي قیمتونه ورته معلوم نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې پرې هر څه په هر څو خرڅ کړل دا ددوی خپله خوښه ده، مسافرینو سره وخت هم کم وي او ځینې یې په ژبه هم سم نه پوهېږي، نو ځکه دا دوکانداران ډېره ګټه کوي، بیا دعطرو څو مخصوصو دوکانونو ته لاړو، هلته قیمتونه تر نورو نسبتاً ارزانه وو، ما ویل دوی به نور قیمتونه نه راټیټوي خو عبدالحفیظ به دکابل له دکاندارانو سره چې جګړه کوي دومره جنجال ورسره وکړ نو قیمت به یې ان په سلو کې (۳۰) فیصده راټیټ کړ، همدلته مو دوه درجنه عطر په ښه بیه ترلاسه کړل تقریباً یو متوسط بوتل ښه عطر په (۱۵) درهمه چې تردې دمخه دوکانو کې همدا په (۳۰) درهمه خرڅېدل، واخیستل، تر هغه وروسته عبدالحفیظ وویل، نوره څه سودا کوې، ما ویل سبا به څه سودا وکړم، هغه ویل خیر نو چې داسې ده څه چې څو همغه افغاني هوټل ته هغه هوټل ته لس یوولس دقیقې پلې لاره وه، هلته لاړو، په افغان کباب هاوس کې مو کباب وخوړ، د افغانانو تر څنګ دنورو هېوادونو ګڼ شمېر اتباع هم دلته د ډوډۍ لپاره راغلي وو چې عرب شیخان هم په کې وو. دشپې یوولس بجې به وې چې بېرته هوټل ته لاړم، عبدالحفیظ رانه خدای پاماني واخیسته او ویل یې چې سبا یوولس بجې به دې لیدو ته درشم، سبا شپه زما پرواز دی او مازیګر به زه درنه خدای پاماني واخلم.

د دوشنبې ورځ (د مارچ ۲۱)مه نېټه عبدالحفیظ سهار (۱۱) بجې هوټل ته راغی، موټر کې سواره شو او سودا پسې لاړو، ماغوښتل دکور لپاره ځینې شیان واخلم، څو دکانونو ته لاړو، غوښتل مو د عکاسۍ یوه کمره، دماشومانو دخوښې سامان، دثبت یا یادښت یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین او ځینې نور شیان واخلو. څرنګه چې عبدالحفیظ خپله دوکاندار و، نو د بازار او دوکان په ژبه ډېر ښه پوهېده، په نرخونو کې یې دومره سختي کوله چې دلته په کابل کې یې هم څوک له کوم دوکاندار سره نه کوي، دښار زیات شمېر دوکانداران هندیان او پاکستانیان وو، دعبدالحفیظ اردو هم ښه زده وه، بلاخره په یوه دکان کې مو یوه دعکاسۍ ډیجیټل کامره خوښه شوه، یوولس سوه درهمه یې بیه کړه، خو د عبدالحفیظ د زیات ټینګار او جنجال له امله مو په (۷۰۰) درهمه واخستله، دیادښت دثبت ماشین مو په درې سوه درهمه او ځینې نوره وړه غټه سودا مو هم وکړه، بیا مو یو لوی سفري بکس او دوه نور واړه لاسي بکسونه واخیستل، سودا مو په کې واچوله او موټر کې مو کېښوده، بیا عبدالحفیظ وویل: راځه چې دبحر غاړې ته لاړ شو، لږ وخت شته، هلته به وګرځو، لږ نور ځایونه به هم وګورې، نیم ساعت زیات وکم مزل به مو کړی و، چې د بحر غاړې ته ورسېدو، موټر مو د سړک غاړې پارکینګ کې ودراوه، دا داسې مهال دی، چې نوې ګرمي لګېدلې او خلک دبحر غاړې ته دلمبلو لپاره راتلل، عبدالحفیظ نوې کامره چې همدا اوس مو اخیستې وه له موټره راواخیسته او ویې ویل راځه چې دلته یې ټیسټ هم کړو، دبحر غاړې ته ورڅېرمه د سل مترو لرې په واټن تشنابونه وو چې ځینو خلکو په کې جامې بدلولې او ځینو په کې پر ځان اوبه تېرولې، ما له عبدالحفیظ څخه پوښتنه وکړه، چې هلته بحر کې لامبي نو بیا دې تشنابونو کې ولې پر ځان اوبه تېروي؟ هغه وویل دبحر اوبه تروې دي، کله چې سړی په کې ولامبي او پرځان پاکې تصفیه شوې اوبه تېرې نه کړي، نو وجود یې سوخت کوي او پوستکي ته یې سخت زیان رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ددې تشنابونو اوبه چې دي تصفیه شوي دي، په همدې وجه څوک چې هلته بحر کې ولامبي، نو دلته یو ځل بیا پر ځان اوبه تېروي چې جلد یې له خطره بچ شي.

دبحر تر غاړې تفریح ځای کې خرما ونې کرل شوې وې، خو اوس هم کارګران لګیا وو ګڼې خرما ونې یې نهالولې، دا داسې خرما ونې وې، چې بل ځای کې کرل شوې وې او ثمر ته نږدې وې، اوس په عربو کې دا دود چې په خپلو کورونو او باغونو کې خرما نهالګي کري او کله چې ثمر ته ورنږدې شي، نو دولت ترې هغه اخلي او بیا هغه د ښار په واټونو او تفریح ځایونو کې کري چې ژر ورسېږي. دلته یې هم داسې په لسګونو نوې خرما ونې راوړې وې او کرل کېدې.

لږ څه وړاندې پر هغې بلې لارې وخوځېدو چې شاوخوا په غټو ډبرینو تیږو پوښل شوي وه، داسې ښکارېده چې دا تیږې یې له کوم لرې غره څخه راوړې وي، پخه لاره تقریباً دسلو مترو په اوږدوالي دبحر تر سینې پورې ورغځېدلې وه.

پر همدې لاره تر پایه پورې لاړو، څو قطعې عکسونه مو واخیستل بیا کېن لاس ته دبحر ترغاړې پلې روان شو، ځینې نارینه له خپلو مېرمنو سره په شګه کې ناست او ملاست ښکارېدل، ځینو له خپلو مېرمنو او ماشومانو سره په بحر کې لامبل، د ژغورنې عمله هم ځای ځای تر سترګو کېده، په بحر کې د لامبلو دمصونیت (خوندیتوب) برید معلوم و، تر هغه اخوا یې دخطر علامې ایښې وې، هغه چا ته دا ډول صحنې ډېرې جالبې وې چې یا یې بحر نه وي لیدلی او یا بهر ته کله نه وي تللی، تر څو دقیقو مزله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بېرته راغلو او موټر کې سواره شو، عبدالحفیظ وویل چې داسې به لاړ شو څو نوې کالونۍ به وګورو چې دحکومت له خوا نوې جوړ شوې دي او خپلو خلکو ته یې په قسط ورکوي، یوه کالونۍ مو وکتله، ټولې ودانۍ یې په یوه ډیزاین جوړ شوې وې، ټولې دوه پوړیزه وې، له ډېرې ښې معمارۍ څخه په کې کار اخیستل شوی و، زما یې ډیزاین او رنګ ډېر خوښ شول، ماعبدالحفیظ ته وویل دا رنګ یې ډېر ښایسته او سنګینه نه دی؟ هغه وویل دلته خو ډیکوریشن ته زیات ارزښت ورکوي، دکور د بهرني اړخ ځانته متخصصین دي چې هغه دکور تر ترمیم وروسته رنګ ورته غوره کوي، دا خلک دومره رسېدلي چې هر څه ته یې پام دی، بل پیسې لرې ډېرې زیاتې، ټول کار په پیسو کېږي، لږ چې وړاندې لاړو هلته هم یوه بله کالونۍ وه چې لسګونو بلاکونه په کې ودان شوي وو دا هم اکثره دوه پوړیزه وو، خو ډیزاین او ډیکوریشن یې ترهغې بلې کالونۍ بشپړ تفاوت درلود، خو دومره ښکلې وه، چې دچا خبره نندارہ یې کېدله نندارہ، له هغه ځایه راغلو یو سوپرمارکیټ ته، غوښتل مو دغاښو برس، کریم، صابون او ځینې نورشیان واخلو، ځینې سوپرمارکیټونه داسې دي چې قیمتونه په کې فکس وي، څوک یې په قیمت کې بحث نه کوي، کله چې مارکیټ ته ورننوتو، ښکلي لاسګاډي او پلاستیکي کڅوړې دا ټول په کې وو، دا کڅوړې او لاسګاډي داسې دي، چې شیان په کې راټولوي بیا یې په پای کې د کمپیوټر ترڅنګ وروړي، پر شیانو باندې خپل خپل قیمتونه لیکل شوي، مسئول مامور، هغه قیمتونه له ماشینه تېروي او کمپیوټر درته په پای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل درکوي، ما نا دا چې هېڅ ډول درغلي په کې نـه کېـږي، کـه احياناً څوک غواړي کوم مال چې د قيمـت مـارک پـرې لګېـدلی وي، همداسې له ځان سره يوسي، نو هلته کمپيوټر اواز کـوي، د دوبۍ په ټولو سوپرمارکيټونو کې دا سيستم فعال نـه دی، خـو پـه ځينو کې شته، دلته مو سودا وکړه تقريباً د (۴۰۰) درهمو بـل يـې راکړ، تر دې سوپرمارکيټ چې راووتو، نو عبدالحفيظ وويل راځـه چې نن دربانديې سياره ډوډۍ وخورم، ما ويل سهي ده، موټر يې داسې يو ځای ته ودرواوه چې تا فکر کـاوه د تېلـو ټانـک دی، د تېلو ټانک نه و، خو هغه ته ورته و! چپ لاس ته تعمير و، څو تنه له يوې کړکۍ څخه ښکاره کېدل، هغـوی عبـدالحفيظ تـه دخـپلې غوښتنې په اړه وويل، هغوی خپل بل ورکړ او پيسـې يـې تحويـل کړې، اشاره يې وکړه چې هغه بلې غرفې ته لاړ شئ، يـو اوه اتـه متره په فاصله موټر هغه بلې غرفې ته لاړ، هلته يـې زمـوږ غـوښتي شيان تيار کړي وو، بل مو ورکړ او هغه شيان يې تيار پـه پلاسـتيک کې تاو کړي وو، راته رايې کړل، همبرګر، چپس او پيپسي او څـه نور شيان په کې وو، موږ چې ډېـر وږي شـوي وو، نـو ژر مـو پـه خوراک پيل وکړ، موټر ورو ورو دحرکت په حال کـې و ډوډۍ مـو په خوند خوند وخوړه او د هوټل پر لوري رهي شو، په لاره کـې موټر يو ځای کې ځمکتلي يا زير زميني کـې ننـوت، اټکـل پنځـه سوه متره مزل به يې کړی و عبدالحفيظ ماته وويـل چـې دا بحـر لاندې لاره ده او بيا يې د داسې يوه پله يادونـه هـم وکـړه چـې ويل يې د بحر له پاسه تېر شوی کله چې ضرورت وي د پله دواړه غاړې سره وصلېږي او پل تر جوړېږي موټر پرې ځي، خو کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښتۍ له دې ځایه تېرېږي پل سره بېرته جلا شي او لاره کښتۍ ته اواره شي.

مازیګر نږدې و، چې خپل مقیم هوټل تـه ورسـېدو، عبـدالحفیظ راسره سودا تر اتاقه پورې ورسـوله، زه ورسـره راکښتـه شـوم او د هوټل رسپشن (هرکلیوال) ته یې وویـل چـې کـه څـه ضرورت و مرسته ورسره وکړه، عبدالحفیظ له ما څخه خدای پاماني واخیسته او زه بېرته هوټل ته لاړم. کله چې هوټل ته لاړم دلاجان تلیفـون وکړ چې سبا سه شنبه ستا پرواز معطل شو ټکټ نه شته (اریانا) خـو بېخي بله اونۍ پرواز لري خو (کـام ایـر) کـې دجمعـې پـر ورځ امکان شته، نو که خوښه دې وي چې هغه ټکټ بک کړم. ما ویل بل امکان نه شته هغه وویل نه، ما ویل، نو مجبـور یـو دکـام ایـر ټکټ بک کړه، هغه همداسې وکړل. دټکټ په معطلۍ ډېـر خفـه شوم.

په همدې چرت کې وم چې خوب راغی او ویده شوم، یو وخت چې بیدار شوم، ساعت ته مې وکتل، د افغانستان پر وخت دشـپې یوولس بجې وې، تشناب تـه ننـوتلم، مـخ و لاس مـې ومینځـل د موسیقۍ اوازونه مې تر غوږو شول، کړنګهار شبېه په شـېبه زیاتېـده او توندېده، کمره مې ځان سره واخیسـته او لانـدې رسپشـن تـه کوز شوم، هغوی نه مې د خپل پاسپورټ د اخیستلو هیلـه وکـړه، هغوی وویل پاسپورت خو اصولاً مور سره وي، خو ماته یې د خپل هوټل بزنس کارتونه راکړل چې ادرس او تلیفون هر څه پـه کـې وو، ما ویل پولیس به پرابلم پیـداکړي، هغـوی وویـل چـې هېـڅ خبره نه شته دا کارت خپله سند دی، هرڅه مشکل چې پیـدا شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې نومره موږ ته تلیفون کولای شې، هغه کارتونه مې په جیب کې کېښودل او تر هوټله په دې نیت بهر شوم چې که کوم افغاني، پاکستانی او یا هم ایرانی رستورانت پیداکړم، افغان هاوس خو مې لیدلی و، خو ډېر لرې و او زما په شان دیوه نابلده شخص لپاره یې پیدا کول هم څه اسانه کار نه و.

په همدې وجه له هوټل څخه ښي لاس مخ بره وګرځېدم، پر یوه پاکستاني هوټل مې سترګې ولګېدلې، نو زړه مې وغوړېده کله چې ځوک بهر؛ مقصد لرې اروپايي هېواد ته لاړ شي، نو پاکستانی، هندی او ایرانی هم ورته ډېر قریب او عزیز معلومېږي، هوټل ته پورته شوم، همغه دلاهور فضا خوره وه، خو دومره وه چې دلته غذا او فضا دواړه پاک وو.

دچرګ یوه ټوټه او یوه پیپسي مې راوغوښتل، ډوډۍ مې ښه په مړه خېټه وخوړه، دهوټل خزانه دار ته مې وویل څو روپۍ شوې؟ هغه وویل (۷) درهمه، هغه مې ورکړل او بېرته دهوټل پر لوري روان شوم، کله چې دسړک پر غاړه روان وم، نو هم دخلکو ګڼه ګونه او هم د موټرو ټګ راټګ ډېر زیات و، دلته ماته هغه دخپل ملګري خبره رایاده شوه، چې عرب د ورځې خوب کوي او د شپې عیاشي، نو ډېر شیخان مې له ښځو سره ولیدل چې ګرځېدل خو بیا هم تر کورنیو عربو بهرني خلک، ښځې او نر زیات ګرځېدل، خصوصاً په تور لباس کې سپینې ایرانۍ مېرمنې، کله چې هوټل ته لاړم، نو یو ځل بیا مې دلاجان ته له ریسپشن څخه تلیفون وکړ او دټکټ پوښتنه مې وکړه، هغه وویل د جمعې ورځ امکان لري سبا به درته ټکټ راوړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ریسپشن څخه تلیفون ډېر قیمته و، تقریباً یو تلیفون پنځه درهمه تمامېده ما څو تلیفونونه وکړل په همدې وجه بلاخره ریسپشن راته وویل چې تلیفون کارت واخله او له خپل اتاق څخه یې ډایل (دایر) کړه داسې ارزانه تمامېږي، بیا مې همداسې وکړل د شلو درهمو کارت مې واخیست او ښایسته کار یې راکړ.

څو دقیقې دهوټل په ریسپشن کې ناست وم او چرت وړی وم، په دې وخت کې راپه یاد شول چې سبا ته خو دهوټل وخت هم پوره کېږي، نو بایده دي چې ددریو شپو لپاره نور هم اتاق بک کړم، ریسپشن ته مې وویل چې زه درې شپې نور هم پاتې شوم، هغه زما کارت راوویست او درې شپې یې نورې هم په کې زیاتې کړې او شپږ سوه درهمه بل مې تحویل کړ، دې وخت کې بېرته پر څوکۍ کېناستم، تر لږ ځنډ وروسته دمو سیقۍ بېلابېلو اوازونو ته متوجه شوم، ښي لاس د ایراني موسیقۍ او سندرغاړو اوازونه وو او چپ لاس دهندي، پردې وخت دهندي ډسکو خونې ور چابېرته کړ ډېر خلک ناست وو، له خونې شاوخوا د سګرتو لوګي له ورایه ښکارېدل پر مېزونو ښځې او نر ناست ښکارېدل، ما چې دسګرتو دا حال ولید نو ان له لرې مې ترې بد راغلل، الکولي څښاک، څکاک او نشه کوونکي څښاک سره زما له ډېرې پخوا ورانه ده، دخدای(ج) فضل دی د هېڅ ډول نشه کوونکي څښاک او څکاک عادت او عمل نه لرم، له شرابو او نورو نشه کوونکو توکو سره خو مې ځکه ورانه ده، چې د انسان دفکر دثقل مرکز له منځه وړي او له نورمال حالته یې باسي، زه غواړم چې په فکري ثبات دخپلې ټولنې ناخوالې له منځه یوسم او اسلام هم چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیان حرام کړي دي د انسان د دې او هغې نړۍ دواړه ګټې یې تضمین کړي دي.

له سګرټو سره مې له پخوا ورانه وه، خو هغه وخت مې ورسره حساسیت لا زیات شو، چې په (هیله) مجله کې مې دسګرټو او له هغو څخه د راولاړېدونکو ناروغیو په باب دښاغلي پوهندوی ډاکټر بشیر نورمل څو پرله پسې مقالې خپرې کړې. ښاغلي بشیر نورمل په یوه مقاله کې دیوه لوی او پرمختللي هېواد په باب لیکلي وو، چې په کال کې د اتو ملیاردو ډالرو په ارزښت سګرټ څکوي او تر دې زیاتې پیسې بیا له هغو څخه دراولاړو شویو ناروغیو دتداوۍ لپاره لګوي، داپیسې چې ماټولې محاسبه کړې، د افغانستان تقریباً دپنځوسو کالو بودجه جوړوي، ماته دا تصور پیدا شو چې زموږ دمملکت دپنځوسو کلونو د بودجې په اندازه یو بل هېواد په کال کې په سګرټودوړه کوي، کله چې مې ښي لاس ته وکتل، دلته د ایرانۍ سندرو غږ راته، دا هغه ځای و چې عبدالحفیظ ورته پر اوله ورځ سر ورداخل،کړ خو بېرته ترې راووته.

ما ویل راځه دې سندرو ته خو به کېنو چې څه وایي که دخوراک یا څښاک ست یې وکړ، نو ورته به ووایم چې د چرګ یوه ټوټه او یوه پیپسي راوړئ او بس. کله چې دې ځای ته ورداخل شوم، نو په دروازه کې هرکلیوال ماته ښه راغلاست ووایه، هال ته یې د ورتګ بلنه راکړه، هال ته ورداخل شوم، یو څو ایرانۍ جونې دهال په اخره برخه او یو دوه شیخان دهال په بله برخه کې ناست وو، ګڼه ګوڼه ډېره نه وه، خو ورو ورو د ښځو او نارینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو تعداد زیاتېده، وخت تقریباً دشپې دولس نیمې بجې وې، دستیج پر سر یو ځوان ایراني هلک په فارسي ژبه سندرې ویلې او نورو دموسیقۍ الې لکه جاز او نور غږول، اوازونه دومره تېز وو چې دڅنګ سړي خبره دې هم نه شوه اورېدلای، زه تر ټولو لرې د یوه تش مېز خواته کېناستم، له ناستې سره سمې دوه چینې جونې (ګارسونې) چې په قد ټیټې او خورا بدرنګې وې زما څنګ ته راغلې، دیوې لاس کې قلم او کاغذ او د بلې لاس کې مینو وه، سره له دې چې زه ښه موړ وم، خو چې هوټل کې کېنې او مفته موسیقي اورې، نو ضرور به یو څه خورې او څښې، ماته یې ځان رانږدې کړ دومره پوه شوم چې وایي څه غواړې اوڅه څښې، ماخپلو غوږو ته لاس ونیو او بیا مو ستیج ته چې څه نه اورم اوازونه ډېر لوړ دي، مانا دا چې مینو کېږده چې زه یې خپله په کې خوښ کړم، مینو یې کېښوده، چکن پیس او یوه پیپسي مې ورته فرمایش ورکړ، هغوی هغه مینو ځان سره یوړه لومړی یې راته پیپسي او یوه قاب کې دجوارو پولۍ راوړې، ما چې دې دواړو چیني نجونو ته وکتل، ما ویل زموږ شاعرانو هم موږ ډېر غولولي یو، موږ ته یې د چین دختن دښاپېریو څومره صفتونه کړي دي که دا دهغه ځای ښاپېرۍ وي، نو له ښاپېرو نه به هم دخلکو زړه تور شي.

د استاد الفت هغه خبره هم راپه یاد شوه، چې د پښتنو شاعرانو په باب یې کړې وه او ویلې وو، دوی پښتانه غولولي دي، چې تاسې ډېر غیرتي، توریالي او جنګیالي یاستئ، علم و معرفت ته یې نه دي تشویق کړي، جنګ او جګړې ته یې هڅولي دي، مقصد

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې شاعران هم له (نه) شي څخه یو شی جوړولای شي.

دېولی یوه یوه دانه مې خوړله او موسیقی ته غوږ وم، څو دقیقې وروسته یې د چرګ یوه سره کړې ټوټه او لږ وچه ډوډۍ هم راوړه، لږ لږ ډوډۍ مې هم خوړله او موسیقی تـه هـم متوجـه وم د(ګـل مریم) سندره یې هم وغږوله، خو چندان په زړه پورې سندرې نـه وې یا یې ماته خوند نه راکاوه، څو شېبې لا نـه وې تېـرې شـوې چې یو شیخ راننووت، سپینې جامې پر تـن او چلتـار پـر سـر، ښـه چاغ او ودان سړی ښکارېده، ښه پـوره نشـه و، کلـه چـې ایرانیـو نجونو هغه ولید، نو دهال له وروستی برخې ورته راپورته شوې او مخې ته ورته راغلې، له لاسه یې ونیو، شیخ یـوه جلـی لـه لاسـه ونیوه او د سټېج لاندینی برخه کې یې له ځان سره تاوه کړه، ټولو وخندل بیا شیخ له هغې جلی سره هلتـه لـرې دیـوه مېـز تـر شا کېناستل، موسیقي چالان وه، دې وخت کې زمـا زړه نـور راتـنګ شو، خپلې کمرې ته مې پام شو، ما ویل راځه یو عکس خو واخلـه او نور به ځم، زړه کې مې دا هم وګرځېدل هسې نه چـې عکـس منع نه وي. خو زړه مې وکړ کمره مې دمېز پر سر عیـاره کـړه او د سټېج پر سر چې کوم ایراني سندره ویله دهغه او سټېج عکس مې واخیست، دکمرې فلش دومره تېز و چې ټول هال یـې خبـر کـړ، دې وخت کې یو دم دا چیني جینی راغله او په ډېره تونده‌لهجه یې وویل ډونټ ټیک پیکچر! (تصویر مه اخله!) ما ویل ولې؟ دا بیـا په قهر شوه، دې سره د سـټېج پـر سـر موسـیقي هـم غلـې شـوه، سندرغاړی زما څنګ ته راغی او رانږدې شو وې ویـل، اغـا اهـل کجایي؟ ما ویل، افغانم، چرا تصویر ګرفتي، مـا ویـل چـرا تصـویر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ممنوع است؟ ده ویل چرانی ممنوع یه، ماته یې وویل تصویر دې له کمرې لرې کړه، ما چې کوښښ وکړ، تصویر مې ډیلیټ (لرې) نه کړای شو، ما ورته وویل وروره دا کمره نوې ده زه یې هم دتصویر په صفا کولو نه پوهېږم، که ته پوهېږې، مهرباني وکړه نو زما نور تصویرونه به نه خرابوې خپل تصویر دې لرې کړه، هغه کمره واخیسته ګوتې یې په کې ووهلې خو خپل تصویر یې ډیلیټ نه کړای شو، بیا یې کمره واخیسته بل چا ته یې یوړه، خو بالاخره تصویر یې ترې لرې کړ او کمره یې بېرته ماته راوړه او راته یې وویل وګوره خپل مخکې تصویر دې په کې شته.

یو څو شېبې نور هم کېناستم، موسیقي ورو ورو بېرته چالان شوه، دخلکو ګڼه ګوڼه هم زیاتېده یو نیم شیخ بل هم رازیاتېده، خو ما هغې چیني جلۍ ته اشاره وکړه چې بل راوړه، هغې بل راوړ (۴۵) درهمه یې په کې لیکلي وو، پیسې مې ورکړې او نور بې خونده له هاله را بهر شوم، څو شېبې مې په اتاق کې دهمدې یونلیک پر لیکلو تېرې کړې او نور ویده شوم.

سهار چې کله پاڅېدم نو یو څو شېبې مې پر یون لیکلو تېرې کړې، بیا راباندې خوب راغی، کله چې راویښ شوم ساعت ته مې وکتل یوولس بجې وې، ریسپشن ته مې تلیفون وکړ، چې چای راته راوړي، هغه لکه چې زما په خبره سم پوه نه شو، نیم ساعت ووت، خو چای رامعلوم نه شو، بیا مې تلیفون وکړ، داځل غوړۍ بل شخص جګه کړه هغه راته وویل لومړي منزل ته لاړ شه، هلته چای تیار دی، لومړی منزل مې پیدا نه کړ، لاندې ریسپشن ته لاړم، هغه راته وویل لفت کې د لومړي منزل بټن ووهه چای هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

څښي، هلته لاړم، چاى هم اخر و، يـوازې يـو څـو تنـه ناسـت و، چاى يې څښه، يوه هم په کې يوه توره افريقايي مېـرمن وه چـې هغه د چا خبره پوره ننداره يې کېدله او که پـر کـوم ډارن سـړي دشپې له خوا ورغلې واى نو زړه به يې پرې بوټ کښلى واى. هر چا په خپله ځان ته چاى اچوه، يوه دېګ کې لږ شان سره کـړې غوښه، يو بـل ځـاى کـې لـږ پنيـر او وچـه ډوډۍ ايښـي وو، دوو ترموزونو کې ګرمې اوبه وې چې ورسره څنګ ته وچ چاى، قهـوه او بوره ايښي وو، ما د شين چاى يوه ټوټه راجګه کړه، ګيلاس مې له اوبو ډک کړ او چاى مې په کې وواهه، چاى مې وڅښه او بېرته خپل اتاق ته لاړم.

څو شېبې مې بيا پر يونليک تېرې کړې، خوب رابـاندې راغـى تـر يو ساعت خوب وروسته پاڅېدم لمونځ مې وکړ او بيا د پاکسـتاني هوټل پر لوري رهي شوم، خو مخکې تر دې چې پاکستاني هوټل ته لاړشم، داځل مې نو يو دوه درې کوڅې اخوا دېخوا هم قدم وواهه او په اصطلاح لږ مې ځان نور هـم بلـد کـړ، خـو دا مهـال دګرمۍ زور ورو ورو زياتېده، نو ځکه خلک چندان پـر سـړکونو او واټونو نه ښکارېدل، هلته هسې هم دود دى، چې خلک د ورځې خوب کوي او د شپې چکر وهي تر مازيګر وروسـته ماښـام نـږدې څخه دخلکو ګڼه ګوڼه زياتېږي او ټوله شپه خلک کار وبـار کـوي، په حقيقت کې ټول امارات په تېره بيا دوبۍ دشـپې ښـار دى، او دښار ښکلا هم دشپې له خوا د ورځې په انډول څو ځله زياته ده.

ډوډۍ مې په پاکستاني هوټل کې وخوړه او بيا همداسې په دې نيت په واټونو کـې ګرځېـدم کـه کـوم افغـان هيـوادوال چېرتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیداکړم، په لاره کې ځینې څېرې راته اشنا ښکاره شوې، خو دخبرو اترو جرئت مو ونه کړ، یو ځای کې مې له یوه افغان څخه د اماراتو دبېلابېلو سیمو څو پوستکارتونه واخیستل، هغه کلي بندونه، پوسترونه انتیک زنځیرونه خرڅول او د سړک پر سر یې کار وبار کاوه. له هغه څخه مې پوښتنه وکړه چې د ورځې څو روپۍ ګټې هغه وویل، همداسې ۵۰-۶۰ روپۍ ګټم کله زیاتې کله کمې، مقصد ګوزاره ده روانه کړې موده، څه وکړو، چاره څه ده؟ ډېر مې زړه و چې داسې کوم افغان پیدا کړم چې وزګار وي او ماسره وګرځي او دا پاتې سفر راسره تمام کړي، خو څوک مې پیدا نه کړل، کمره هم راسره وه، د ښار په منځ کې مې دعکسونو داخیستلو ډېره هڅه ځکه نه کوله ماویل چې هغه دهوټل معامله تکرار نه شي. په لاره کې یوه سوپر مارکیټ ته پورته شوم، دژوندانه هر ډول سامان په کې خرڅېده او داسې منظم او په خوند خوند یې سره ایښي وو چې د سړي دومره اشتاه راولي چې جیب دې له پیسو ډک وي نو ته وایې چې ټول راونیسم.

داسوپر مارکیټ مې په نښه کړ، ما ویل څه بله ورځ به په کې ځینې شیان واخلم، قیمتونه خو یې هسې هم فکس دي او درغلي په کې نه شته. ماښام ماښام به و، چې کالیفورنیا هوټل ته راغلم، دریشي مې وایستله او جامې مې واغوستلې، لمونځ مې وکړ او څو شېبې مې بیا پر یونلیک تېرې کړې، تلویزیون مې چالان کړ، کیبل تلویزیون و، یوازې اوه اته چینلونه یې نیول، چې اکثره یې خپله له همدې اماراتو خپرېدل او نور ټول هغه چینلونه چې اخلاق خرابوي سانسور شوي وو، څو شېبې مې خبرونه واورېدل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوسپورتي چینل ننداره مې وکړه، بیا رابانـدې خـوب راغـی. پـه اتاق کې سرې باندې ځکه خوب راته چې بهر تـه بـه ووتلـې نـو ګرمې هوا دې دمخ پوټکی سېزه، داچې یو څـه پلـی مـزل، دې هم وکړ او وجود به دې خولې شو، نو چې بېرته تـه بـه اتـاق تـه راغلې، وجود به دې یخ شو په اتاقونو کـې دایرکنډیشـن داسـې سستمونه لګولي وو چې هډو فکر دې نه کاوه چې اوړی هم شـته که نه، دشپې له خوا به مې دومره یخ وشو چې کمبله بـه مـې پـر ځان راکارله دشپې مې همداسې یخ وشو، د ایرکنډیشن د درجې په کمولو هم نه پوهېدم، ایرکنډیشن هم نه معلومېده چې چېرتـه دی، خو کله چې مې پاس چت ته وکتـل، نـو پاسـني چـت او د لاندې ورختلي دېوال ترمنځ دیوې لوېشتې په ارتفـاع او دڅلـور اینچو په اوږدوالي یخه هوا راچلیدلـه، شـاوخوا مـې وکتـل چـې ریموټ کنترول پیداکړم، د دېوال په یو تاق کې ریمـوټ نصـب و څو ځله مې راواخیست، خو پر سستم یې پـوه نـه شـوم، بیـا مـې رسپشن ته تلیفون وکړ یو تن راولېږه، هغه تنکی ځوان هندو، هغـه ته مې په ګوډه ماته اردو وویل چې ای سي ډېـره لـوړه ده، هغـه کنترول کړه او بیایې چل راته راوښود، تر هغه وروسته نو په اتـاق کې هوا ډېره نورماله وه.

له خوبه چې پاڅېدم، ساعت ته مـې وکتـل، نـو د افغانسـتان پـر وخت دشپې (۱۲) بجـې دي او ددې ځـای د ماسـختن د ډوډۍ وخت دی. مخ و لاس مې ومینځل چې بیا مې دموسـیقۍ اواز تـر غوږو شو، چې اوازونه نور هم ګرم شول، کله چې مې په ریسپشـن کې بیا ښې لاس ته وکتل، نو ایراني موسیقي هال کـې ښـه ګڼـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونه جوړه وه، خو زما چې تېره خاطره راپـه زړه وه، همداسـې بهرته لاړم او دپاکستاني هوټل پر لوري رهي شوم.

په پاکستاني هوټل کې مې بیا دمعمول په شان ډوډۍ وخـوړه او بېرته په کالیفورنیا هوټل کې دخپل استوګنځي پـر لـوري راروان شوم. په اتاق کې تر یو څه مطالعې او لیکنې وروسته ویـده شـوم، سهار چې له خوبه پاڅېدم نوپلان مې دا و چې دا ځل ضرور کوم افغان پیدا کړم چـې ماسره پـه دې پـاتې یـوه ورځ کـې چېرتـه وګرځي، دخپل یادښت کتابچه مې راوکښله خو دا زمـا د تلیفـون دیادښت نوې کتابچه وه، چې ما په کې دخپلو دوسـتانو دتلیفـون نمبرونه اخیستي وو، زما زړه کتابچه چـې تقریبـاً لـه درېیـو کلونـو راهیسې زما دبېلابېلـو ملګـرو خصوصـاً دبهرمېشـتو ملګـرو تلیفـون نمبرې په کې دي، هغه راسره نه وه، پـه هغـه کـې پـه امـاراتو او دوبۍ کې زما ډېر داسې دوستان وو، چې له دې ځـایونو بـه یـې هیلې مجلې تـه، لیکونـه، شـعرونه او مضـامین رالېـږل او مـوږ بـه خپرول، ان جلال خپلـواک خـو پـه امـاراتو کـې دهـیلې مجلـې استازی هم و. خو نوې یادښت کتابچه کې مې پـه دوبـۍ کـې د هېڅ بلدي افغان ادرس او تلیفون نمبر پیدا نه کړ. لږ چې هوا بهر ته د وتلو شوه، نو له هوټل څخه بهر شوم کمره مې هم ځان سره واخیسته، تر یوه ځایه چې لاړم، پـه لاره کـې دعمـومي سـړک پـر غاړه دیوه جګ تعمیر سیوري ته درې تنه افغانان چې یو تن سـره یې لاس ګاډی هم دی، ناست دي او خپلو منځو کې پښتو خبرې کوي، زړه مې و چې وګرځم، خو بېرته ټکنی شوم، ما ویـل هسـې نه چې له کاره روزګاره یې وباسم، همداسې مـې خپـل مزلـه تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوام ورکړ، هغه سوپرمارکیټ ته لاړم، چې مخکې مې په نښه کړی و او قیمتونه یې فکس وو.

مارکیټ تـه وختلم، دماشومانو دلوبـو ځینـې سامان، دکـور د پخلنځي ځینې شیان او ځینو انډیوالانو ته مـې څـو بوتلـه عطـر، شامپو او ځینې نور شیان واخیستل، لس کم درې سوه درهمه بـل یې راکړ، پیسې مې ورکړې او بېرته د اتاق پر لـوري رهـي شـوم، ساعت نیم به په اتاق کې ناسـت و، چـې بیـا د ډوډۍ پـه نیـت پاکستاني هوټل ته لاړم، داځل ډوډۍ ډېر خوند وکړ، ځکـه چـې زه ډېر پلي ګرځېدلی وم او ډېر ستړی شوی وم.

تر ډوډۍ وروسته مې یو څو واټونه نور هم تر پښو لانـدې کـړل، خو ډېر به خپل ځای ته متوجه وم چې راځخه ورک نـه شـي. تـر ګېنټې نیمې مزله وروسته بېرته خپل اتاق تـه راسـتون شـوم او تـر دریشي بدلولو ساعت وروسته ویده شوم.

دپنجشنبې ورځ زما دسفر وروستۍ ورځ ده، نور نو دوبۍ ماته پـه زړه پورې ځای نه دی، دسهار چای مې وڅښه، نو یو ځل بیا مـې دیونلیک پر لیکلو پیل وکړ، څو شپې لا نه وې تېرې شـوې، چـې خوب راباندې راغی، کله چې له خوبه پاڅېدم، نو بیا پخـه غرمـه وه، ډوډۍ مې وخوړه او داځل مې ځان سره پرېکړه وکړه، پـرون چې کوم درې تنه افغانان لیدلي، چې یوه سـره یـې لاس ګـاډی هم و، ټیک به همغه ځای ته ځم، دهمغه ځای په نیت روان شوم، خو په لاره مې په یوه درملتون سترګې ولګېدلې، راپه یـاد شـول، چې لږ څه درمل ته هم ضرورت دی، ورم کال چې زه جرمني ته تللی وم، نو زما ملګري شېرولي شېر ماتـه ډېـره زیاتـه دوا درمـل

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړل، په دغو درملو کې دلوړ فشار او ټیټ فشار لپاره هم پرېمانه درمل وو، کله چې ما هغه کور او یا لغمان ته یوړل، نو ځینو ناروغانو ته هغه دچاخبره ټک و پټری شول، ځکه چې ځینو دلوړ فشار له امله سرټکاوه او ځینو د ټیټ او ما ددې دواړو لپاره ښه جرمني دوا راوړې وه. نو بیا به هم ډېرو خپلوانو راڅخه هیله کوله چې که چېرته بیا خارج ته لاړې، نو موږ ته به هغه اصله دوا راوړې، نو ځکه درملتون ته پښه نیولی شوم، زړه مې وکړ، چې ورداخل شم، هسې خو ماته په دوبۍ کې پته لګېدلې چې اوله ژبه په کې اردو، دویمه انګریزي، بیا عربي، فارسي او پښتو، ما ویل چې مشکل به خپل حل کړو.

کله چې درملتون ته ننوتم، نو له اټکل سره سم هندوانو په کې کار کاوه، (پاناډول) ګولیو پاکټ ته مې لاس ونیو ما ویل(پور پاکټ سي ضرورت هی) هغه څلور پاکټه راکړل، بیا مې ورته وویل: های پریشر اور ډاوون پریشرکیپسول کی ضرورت هی، خو هغه هندو زما په خبره سم پوه نه شو، دې وخت کې یوه ښځه چې همدې درملتون کې یې کار کاوه، او سپینه چپن یې پرتن وه، راغله، ما ورته خپله خبره تکرار کړه، هغې سر وخوځوه او دوه وړې قوطۍ یې راته راکړې او ویې ویل چې یوې کې دلوړ فشار لپاره دي او بلې کې د ټیټ، دحساب په ماشین یې راته حساب کړې ما پنځه سوه درهمه ورکړل، هغوی ترې څلوېښت درهمه وګرځول او نورې یې بېرته راکړې.

دپنجشبې ورځ دمارچ (۲۴) مه په دوبۍ کې زما وروستۍ ورځ وه، نور نو ډېر په تنګ شوی وم. همغه تکراري حالت و، له هوټله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووځه، یو څو واټونه وګوره او بیرته راشه، بیا له هوټله ووتلم، پرهمغه سړک لاړم چې دمخه مې څو تنه افغانان چې لاس ګاډې هم ورسره وو او دکار په تمه ناست وو، لیدلي وو. ګورم چې همغه کسان بیا ناست دي او خپلو کې پر خبرو بوخت دي، سلام مې پرې واچوه، هغوی سلام ته وعلیکم والسلام وویل، ما ویل ورونو تاسو کې څوک لږ وزګار نه شته، چې ماسره دلته څو دقیقې وګرځي، زه نابلد یم، خیر دی داچې تاسې له کار روزګاره وځئ، دهغه به زه درته همغومره اجوره درکړم، چې تاسې یې په دې وخت کې ګټئ، دې وخت کې درې واړه رابرګ شول نه وروره دا څه خبره کوې، موږ درې واړه درسره ځو، پیسې څه شی دي، د پیسو خبره مه کوه، پښتو خرابېږي، ته پښتون یې چې هر چېرته غواړې موږ درسره ځو، بغیر له هغه نه هم اوس موږ خپله اتاق ته تللو، ما ویل نه درې واړو ته ضرورت نه یوازې یو تن، چې ستاسو هر یو غواړئ، دې وخت کې یوه وویل: میرولي ځه ته ورسره لاړ شه او ښه یې وګرځوه، میرولي خپل لاس ګاډی هغو نورو اندېوالانو ته ورتسلیم کړ او زه و دی رهي شو، میرولي ته مې وویل اول ځان راته معرفي کړه، دکوم ځای یې دلته څه کاروبار کوې او ګوزاره دې څنګه ده؟ ده وویل نوم مې میرولي دی، دپکتیا ولایت څخه یم او دلته داڅه کم درې کاله کېږي، چې اماراتو کې کار کوم، بیا مې په پکتیا کې دځینو مشرانو او مخورو په باب پوښتنه ورڅخه وکړه، ده ځینې پېژندل او ځینې یې نه پېژندل، میرولي ته مې خپل ځان ورمعرفي کړ، هغه وویل بس استاده ومې پېژندې له بي بي سي او ازادۍ رادیو مې دې مرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدلي او زموږ د اتاق ټولو ملګرو څو څو ځله داخبره کوله، چې دا يون څومره تکړه او زړور دی، چې په هېڅ رايه نه وهي، خدای دې سرته ورته خير کړي...

خير نو استاده ښه چې ځان دې راوپېژنده اوس خو به نو ماسره ضرور اتاق ته ځې، هغه زموږ نور انډيوالان چې تا وويني څومره به خوشحاله شي سبا به کار ته نه ځم او ښه ډېر به دې وګرځوم، ما ويل نه زما يوازې همدا يوه شپه پاتې او سبا ته په خير روان يم، دلته به هغه وړاندې ځای کې په کاليفورنيا هوټل کې اوسم او نن مې پنځمه شپه ده، هغه وويل هوټل څه کوې راځه چې ځو، کالي به دې هوټل څخه واخلم او لاړ به شو اتاق ته، څومره ښې غورې به وکړو، موږ لس دولس تنه په يوه اتاق کې اوسو، ښه ساعت به دې تېر شي، ما ويل نه همدا يوه شپه پاتې او سبا سهار وختي روان يم، ميرولي وويل سبا سهار وختي به دې موږ ميدان ته ورسوو ما ويل نه که بيا بل ځل راغلم نو ضرور به ستاسو څنګ ته درځم، له ميرولي څخه مې تليفون نمبر هم واخيست، ميرولي ښايسته ټينګ ست وکړ، خو ما خپل ټينګار وکړ. ميرولي ته مې وويل چې لومړی به دلته يو څه پيسې ماتې کړو او بيا به ګرځو چکر به ووهو! ميرولي فکر وکړ چې زه غواړم افغانستان ته څه پيسې حواله کړم، نو په ډېرو کړو وړو لارو يې څو کوڅې اخوا دېخوا ديوې ودانۍ دويم پوړ ته پورته کړم، هلته يو پاکستانی پښتون، په يوه وړه خونه کې غلی ناست و او لاندې ترې رخت پلورنځی و، ظاهراً داسې فکر کېده چې دا خلک د رخت کاروبار کوي، ميرولي ورسره پېژندل، هغه ته يې زه معرفي کړم، هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ووېل چې څه ډالر ورسره دي، څنګه به شي، هغه ووېل چېرته يې حواله کوې، ماوېل نه حواله کوم يې نه، زه غواړم ډالر په درهمو بدل کړم، او بيا دلته څه سودا وکړم،

کې ميرولي هم پوه شو، خير نو چې داسې ده راځه نو چې صرافي ته ځو، له هغه شخص څخه مو رخصت واخيست او صرافي ته لاړو، څلور سوه ډالر مو په درهم بدل کړل او دښار بېلابېلو واټونو ته دچکر په نيت ووتلو، ميرولي زه بېلابېلو ځايونو کې وګرځولم. ماهم ترمخه ښه خوب کړی و او د پلي مزله ښه شيمه راکې وه، ميرولي ته مې ووېل ستړی کېږې خو نه، هغه ووېل نه بابا ټوله ورځ لاس ګاډی چلوم اوس خو لاتش ګرځم، ميرولي څخه مې پوښتنه وکړه چې څنګه دی روزګار دې او دنورو افغانانو څه حال دی؟ هغه ووېل هسې نوم يې د دوبۍ دی او خلک فکر کوي چې پلانکی په دوبۍ کې دی او سختې پيسې به يې ګټلې وي، خو مونږ چې دمياشتې هر څومره زور ووهو تر اته نهو زرو کلدارو زياتې نه شو بچت کولای، ټولې زر يوولس سوه درهم ګټو، چې دا څه د اتاق خرچه شي، څه هغه چاته ورکړو، چې زمونږ تصديق کوي، کله اوزګار هم پاتې کېږو، خو دا نور ټول مصارف چې ترې وباسو په پای کې همدا اوه اته، نهه زره کلدارې پاتې کېږي، نورڅه نه کېږي، ما ويل چې دومره پيسې خو اوس افغانستان کې هم هر څوک ګټلای شي، هغه ووېل زه هم خبر شوی يم، که ماته کوم داسې کار پيداشي، زه يوه ورځ هم دلته نه تېروم، خو چې هلته کار دايمي وي، خبر شوی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په پوځ کې خلک نیسي او ښه ډېل معاشونه ورکوي، ما ویل له هره څه سره کېدی شي همدومره برابر شي، همدې خبرو کې وو، چې میرولي دښار منځ یو واټ ته بوتلم راته یې وویل چې استاده راځه دلته به یو څو عکسه واخلو، زه ودرېدلم دا یوه لویه څلور لارې وه، مېرولي مې عکس واخیست دا دشپې اته بجې وې شاوخوا رڼاګانو سیمه دومره روښانه کړې وه، چې له ورځې سره یې تفاوت نه کېده، میرولي تر عکس اخیستلو وروسته اخوا دېخوا کتل، ما ویل څه خبره ده؟ ده ویل دلته په دې ځای کې یو ډېر برېتـور سړی ولاړ وي، ډېر غټ او اوږده بریتونه لري، ډېر خلک راځي او ده سره یادګاري عکس اخلي، لس دي که څو درهمه بیا دی ترې غـواړي، د ورځـې پـه لسګونو خلک لـه ده سره یادګاري عکسونه اخلي، ما ویل دا ده دبرېتو حق الزحمه او ګټه، داخو د ورځې تر زرو درهمو زیاتې پیداکوي، میرولي وویـل هـو که نه! له هر ځایه خارجیان راځي، ښځې او نر ده سره عکسونه اخلي، ښه نمونه یې سړی دی، خو نن فکر کوم نه دی راغلی که څنګه درک یې نه لګي.

میرولي بیا وویل استاده! که ستړی نه یې لـږ څـه وړانـدې هلتـه بحر راغځېدلی او ښار منځته رارسېدلی، ډېر ښه دسیل ځای دی، راځه هغه به هم وګورو، ما ویل درځه چې ځـو، لـس پنځـه لـس دقیقې مزل به مو کړی وي، هلته چې لاړو په سوونو خلک راتـول وو، ورې ورې تفریحي بېړۍ په بحـر کـې ګرځېـدې راګرځېـدې، ماېوګـان یې اکثره هندیان او پاکستاني پنجابیان وو، څو تنه به یې په کښتۍ کې سواره کړل او تر اوه اته دقیقو مزله او چکر وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې بېرته همدې ځای ته راوړل، ديو تن پر سر يې څو درهمه اخيستل، دخلکو ګڼه ګوڼه دومره زياته وه، چې يوه بېړۍ هم څو دقيقې وزګاره نه پاتې کېده، يانې دماښوګانو بازار ښه تود و، ميرولي وويل استاده که زړه دې غواړي، سواره به شو، ما ويل نه همدا ليدل يې کفايت کوي، دوه يخې پيپسيانې مو هلته دبحر تر غاړې له کانتين څخه راواخيستې، وموڅښلې او نور بېرته دبازار پر لوري را رهي شو.

ميرولي وويل: که سودا کوې وبه ګرځو، ما ويل سودا مې کړې که بيا هم څه داسې انتيک شی وي سرې يې واخلي، ښه به وي، هغه وويل دوبۍ کې، خو نو ډېر شيان د وړلو دي، خو ځينې شيان له دې ځايه افغانستان کې ارزانه دي هسې نوم د دوبۍ ډېر مشهور دی، دلته خلکو سره پيسې زياتې دي، خو نرخونه ډېر اوچت دي. ميرولي وويل دلته کندهاري دکانداران يو ډول لوکسې چرمي څپلۍ خرڅوي هغه ډېرې کلکې او ښې دي، هلته لاړو دڅپليو يوه دوه درې دوکانه وو، دکانداران يې کندهاريان وو، عيناً لکه دکابل دڅپليو خرڅولو بازار، همغه صحنه يې ذهن کې تداعي کوله، خو دلته ځل وبل، پاکي او صفايي زياته وه که نه نور خو دکندهاري هېيوال په‌لهجه کې ګرد سره تغير هم نه و راغلی، دڅپليو ځينې شيپونه مو وکتل، خو زموږ په کې څه خوښ نه شول، له هغه ځايه يو بل دوکان ته لاړو، دکاليو يو اتو مو په پنځه ويشت درهمه واخيست، وخت نور دشپې يوولس بجې وې، ميرولي ته مې وويل چې نور به درنه رخصتېږم، هغه يو ځل بيا ډېر ټينګ شو چې ماسره اتاق ته لاړ شه، ما ويل نه دشپې خپلې غوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارومه او سهار وختي حرکت دی په خیر، میرولي ته مې دېرش درهمه په زوره ورکړل چې زما له خوا پرې خپلو اندېوالانو ته یو څه مېوه واخله، هغه پیسې نه اخیستلې، خو ما په زوره ورته ورکړې او زه دهوټل پر لوري ترې را رهي شوم.

یوځل بیا پاکستاني هوټل ته لاړم، ډوډۍ مې وخوړه او بیا خپل اتاق ته لاړم، دهوټل ریسپشنیست ته مې وویل چې سبا ته زما پرواز دی، سهار شپږ بجې به ما ته زنګ ووهې او که تر هوایي ډګره دټکسي غم راته وخورې، نو ډېره به ښه شي، هغه وویل ټیک ده څه مشکل نه شته، دشپې مې په اتاق کې خپله کړې سودا په یوه لوی او دوو وړوکو بیکونو کې منظمه ځای پر ځای کړه، دریشي مې وکښله، جامې مې واغوستې اودس او لمونځ مې وکړ، یو څو شېبې مې تلویزیون چالان کړ او بیا ویده شوم، سهار وخته پاڅېدم، تر لمانځه وروسته مې دریشي وکړه او کله چې مې ساعت ته وکتل نو لس کم شپږ بجې وې، ما ویل ودرېږه چې ریسپشن نه تلېفون راځي که نه؟ دوه درې دقیقې شپږو ته پاتې وې چې زنګ راغی او ماته یې ویل چې ځان تیار کړه! ما ویل تیار یم، یوبیک مې اوږه کې یو یو لاس او بل په لاس کې ونیول او لفت کې راکښته شوم، له ریسپشن څخه مې خپل پاسپورټ او هغه بل تر لاسه کړل چې څو ورځې په کې زما لګښت لیکل شوی و، له هغوی مې خدای پاماني واخیسته، دوه تنه یې راسره کړل، چې زما بکسونه ټکسي ته انتقال کړي، څو شېبې دهوټل مخې سړک ته ورسېدو، خو ټکسي رانښکاره نه شوه، بیا هغوی وویل لږ وړاندې به هغه عمومي سړک ته چې یو پنځوس متره لرې و، لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، هلته چې ورسېدو، نو يوه يو سيټه ډاټسن زموږ مخې ته ودرېده، ډريور يې پښتون و، ما ورسره هم سملاسي پښتو خبرې پيل کړې، ما ويل هوايي ډګر ته به مې بوځې، هغه ويل صحيح ده، زما بيکونه يې شاته په موټر کې واچول دهوټل له کاريګرو سره مو خداى پاماني وکړه او دهوايي ډګر پر لوري رهي شو، په لاره کې مو له ډريور څخه پوښتنه وکړه چې دکوم ځاى يې او دلته دې ګوزاره څنګه ده؟ هغه وويل دپکتيا يم او ګوزاره مو شکر دى فضل دخداى دى همدغه موټر چلوم ګوزاره مو پرې کېږي، دې موټر کې څه ورې راوړې؟ دې کې مال او سامان وړم راوړم.

دا مهال تر رسمياتو دمخه وخت و، پر سړکونو ګڼه ګونه ډېره کمه وه، په خبرو خبرو کې هوايي ډګر ته ورسېدو، ډريور زما بيکونه کښته کړل، ما ويل استاذه څو روپۍ شوې، هغه ويل نه وطندار يې پيسو ته حاجت نه شته، ما ويل نه ضرور به يې اخلې، بيا يې وويل خير نو شل درهمه راکړه هغه ته مې شل درهمه ورکړل او ما يوه ټاير لرونکى لاسګاډى چې لږ وړاندې په ګڼ شمېر کې ولاړ وو، رابېل کړ او خپل بيکونه مې په کې کېښودل، لږ وړاندې مې دهغو خلکو پر لوري حرکت وکړ، چې له ورايه افغانان معلومېدل، هغوى ته ورسېدم، سلام مې واچوه، ځينو سره مې په لاس روغبړ وکړ، دپرواز پوښتنه مې وکړه ټولو ويل په ټکټ کې خو يې نهه بجې ليکلي دي.

تر هغه پورې ايله چکن مکن خلاص شي، څو شېبې انتظار مو وويست چې دترمينل داخل ته يې دننوتو اجازه راکړه، ټول په منظم ډول له خپلو لاس ګاډو سره ترمينل ته داخل شو، د دوبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوايي ډګر د دنيا له لويو هوايي ډګرونو څخه يو دى، چې دوه نړيوال ترمينلونه لري، موږ دويم ترمينل ته راغلو، کله چې ترمينل ته ورداخل شو، نو خپل بيکونه مو تر چک کوونکي کمپيوټره تېر کړل او دې سره د ودانۍ هغې برخې ته ورداخل شو، چې دلسګونو هوايي شرکتونو سر لوحې دهرې يوې ټاکلې غرفې له پاسه ځړېدلې وې، دا هال دومره لوى و، چې سلګونه مسافرين په کې هېڅ معلومېدل هم نه، کله چې کمپيوټر چک څخه تېر شو، نو زموږ پر هر بيک يې يوه نومره ووهله، يانې دبيک په تسمې پورې يې ونښلوله، بيا هر مسافر دهغه هوايي شرکت دلوحې پر لوري ورته چې ټکټ يې ورڅخه اخيستى و، ما د(کام اير) دهوايي شرکت پر لوري حرکت وکړ، هلته دوه درې تنه ولاړ وو، دلته يې ټکټ کاته او چک کاوه يې او هم يې سامان وزن کاوه، دچا چې به سامان تر ټاکلي حده زيات و، نو هغه ته به يې د اضافي بار دمحصول دتحويلۍ پاڼه ورکوله او تقريباً شل متره ورانـدې بيا هلته په يوه بله غرفه کې دمحصول پيسې تحويلېدلې او دپيسو درسېدو سند يې ورکاوه، خو اکثره افغانان چې د سفر له شرايطو او کړاوونو سره اشنا دي، هغوى همېشه په دوو يا درېو بيکونو کې خپل سامان تنظيموي، يوغټ بکس چې ټول وزن يې تر يوويشت دوه ويشت کيلو زيات نه شي، بل داسې يو بيک چې اوږه کې يې وي او ټول وزن يې تر لس پنځه لس کيلو وانه وړي او بل هم داسې يو لاسي بيک يابکس چې په لاس کې ونيول شي او ايله اوه اته کيلو بار په کې ځاى شي، دې دوو وړو بيکونو ته اجازه ورکوي، چې ځان سره يې الوتکې ته پورته کړې او هغه بل بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالوتکې دبار وړنې برخې (شاته) دوی خپله انتقالوي.

موږ خپل بیکونه یو یو دتول لپاره وړاندې کړل، زما خو تر ټاکلي وزن کم و، نو ژر یې نومرې پرې ووهلې او دا نومرې داسې وي، چې یوه برخه یې ترې شلوي مسافر ته یې ورکوي او بله برخه یې دبیک په تسمې پورې نښلوي. زما ټکټ یې ټاپه کړ او یوه پاڼه یې چې دڅوکۍ نمبر په کې لیکل شوی و، هم په کې کېښوده، لاسي وړوکی بیک مې په دې بل متوسط بیک کې کېښود او اوږې ته مې کړ، خو مخکې تر دې چې زه حرکت وکړم، یوه مسافر افغان د زیاتي بار پر سر دکام ایر شرکت له مامور سره خبره تاوه کړه، خو بلاخره مامور پر زیاتي بار سترګې پټې کړې او لانجه غوڅه شوه.

زه په هغه لین کې ودرېدم، چې مسافرین دترمینل داخلي برخې ته ورداخلېدل، دلته وروستی چک و، پاسپورت او ټکټ یې کتل او په پاسپورت کې یې خروجي ویزه وهله، خو بیکونه یې تر هغه دمخه یو ځل بیا له کمپیوټر چکه تېرول، ما مخکې خپل بیک دکمپیوټر په لین کې کېښود، بیک له کمپیوټره تېر شو، خو مسئولې ښځې زما بیک بلې خواته کېښود، پر کتلو یې پیل وکړ، ټول شیان یې ترې راوکښل، خو څه یې په کې پیدا نه کړل، ما ورنه دلاس په اشاره پوښتنه وکړه چې څه خبره ده؟ هغې په ګوتو دبیاتي اشاره وکړه او د کمپیوټر سکرین ته یې متوجې کړم، په کمپیوټر کې یې بیاتي ښکاره کوله، چې په سره لیکه ترې چلیپه راتاوه وه، ما بیک ته لاس کړ او بیاتي مې ترې راوکښله او ماموري ته مې ورکړه، هغې بیاتي ستنه کړه او ما ته یې دتګ اجازه راکړه، هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پته ولګېده چې الوتکې ته له ځان سره ان د واړه چاقو او
وړې بیاتې د وړو اجازه هم نه شته. تر دې تالاشۍ وروسته هغې
غرفې ته په لین کې ودرېدم، چې پاسپورټ یې چکاوه او خروجي
ویزه یې وهله، غرفه کې دوه عرب مېرمنې ناستې وې په قد او
ښکلا متوسطې وې، تورې جامې یې پر تن وې، یوازې دمخ کاسه
یې ښکاره کېدله او بس، پاسپورټ مې دغرفې په ښیښه یې سوړه
کې ورداخل کړ، زما پاسپورټ یې واخیست کمپیوټر کې یې ثبت
کړ او تر یو دوه دقیقو ځنډ وروسته یې راته ټاپه کړ، یانې خروجي
ویزه یې ووهله او بېرته یې راکړ، هلته یولس ګامه لرې یو پولیس
ولاړ، هغه ته لاړم خپل پاسپورټ مې ور وښود، هغه پاسپورټ ولید
او تر کتلو وروسته یې دترمینل بهرنۍ برخې ته، چې مسافر په کې
د الوتنې لپاره منتظر وي، اجازه راکړه. هغه نو ښه لوی هال و
تقریباً دوه درې سوه متره پراخوالی به یې درلود، دناستې لپاره په
کې په سلګونو عصري او نرمې څوکۍ ایښې وې، یوه خواکې یې
سوپر مارکیټ هم و، چې مسافرو په کې ځان ته سودا کوله، البته
دې سوپر مارکیټ کې اکثره انتیک شیان وو، چې خپله د اماراتو
محصول ګڼل کېدل، دالماسو، سرو زرو او سپینو زرو ګوتمۍ او
غوږوالۍ هم په کې پیدا کېدلې، د اماراتو په باب بېلابېل مصور او
تشریحي کتابونه، پوسترونه او لنډه داچې هر څه دې غوښتل دلته
دې کتلای او اخیستلای شول، خو دې سوپر مارکیټ کې شیان
دومره قیمته وو، چې دبازار تر نرخه دوه درې ځله پورته اټکلېدی
شول، وړاندې یو لوکس کرولا ته ورته موټر هم دسمپل (نمونې)
په توګه ولاړ و او داسې ښکارېدله چې ډېر قیمتي موټر دی، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې حساس ځای کې یې ځای ورته جوړ کړی دی. څو شپې په سوپر مارکیټ کې وګرځېدم، داماراتو څو پوست کارتونه مې واخیستل او د اماراتو په باب کتاب مې هم وکوت، چې د اماراتو دېلابېلو ښارونو نقشې، تصویرونه او انکشافي بهیر په کې راغلی وو، دکتاب دپښتی پر څنډه لیکل شوي وو، (پنځوس درهمه) هغه مې بېرته کېښود، یوازې نهه لس پوسترونه مې واخیستل چې ټول شل درهمه یې راځخه واخیستل، په دې سوپر مارکیټ کې اکثرو ښځینه کارکوونکو کار کاوه، له څېرو یې ښکارېدله چې له فلپین او یا چین څخه به وي.

تر لږ ګرځېدو راګرځېدو وروسته پریوې اوږدې څوکۍ کېناستم او کمره مې له بیکه راوکښله، ما ویل چې څو عکسونه واخلم، دې وخت کې یو دریشي کړی سپینکی هلک ماته مخامخ ناست دی، راته موسک او رانږدې شو، استاده په خیر! لاس یې راکړ، ما ویل په خیر، ویل یې استاده دلته څه ته راغلی یې؟ ما ویل هسې! ده وویل رسمي راغلی یې که شخصي؟ ما ویل نه د دوستانو لیدو ته راغلی یم، ده ویل زه دې ونه پېژندم، ما ویل نه والله چې که ځان راته معرفي کړې، نو ډېره به ښه شي، ده ویل زه به دې په یاد کې پاتې نه یم، زه تقریباً درې کاله وړاندې دپېښور ګل حاجي پلازې ته له حنان حبیبزي سره درغلی وم، زه د بغلان یم نوم مې محمد نسیم دی او تاسو هغه وخت ماته ډېر زیات کتابونه هم راکړل چې بغلان کې یې پښتنو ته ورسوم او ما بیا هغه کتابونه ټول بغلان ته یوړل او ډېرو ښو خلکو ته مې ورکړل. ما ویل ښه نو ته دلته څه کوې؟ ده ویل زه یو کال دمخه دلته شارجې ته راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم، شپږ میاشتې دمخه پولیسو ونیولم او بندي شوم، همدا پرون له زندانه راخلاص شوم او نن مې دا دی له اماراتو رسماً باسي، ما ویل ولې بندي شوی وې؟ دلته خو ټول افغانان قاچاقي راځي صحیح اسناد نه لري، زه هم په همدې ډول راغلی وم، شپږ میاشتې مې کار وکړ بیا پولیسو ونیولم او اوس دادی په ډېر تکلیف له زندانه راخلاص شوم، ډېر نور افغانان لا په زندان کې شپې تېروي او خپلوان یې په تمه دي، چې دوی به دلته پیسې ګټي! محمد نسیم د زندان ډېرې اوږدې او ترخې کیسې وکړې، دې وخت کې مې مخامخ له چت نه پر راځوړند شوي سکرین باندې سترګې ولګېدلې، چې بېلابېلو هېوادونو ته د الوتنو ټایمونه په کې دقیقه په دقیقه لیکل کېدل او مسافرو دخپلې الوتنې وخت په کې کتلای شو، دکابل پرواز ته متوجه شوم دوبی- کابل لس بجې لیکل شوی، ساعت ته مې وکتل یو ساعت وخت پاتې و، محمد نسیم ته مې وویل وخت ډېر پاتې څه کوو؟ هغه وویل کمره درسره ده راځه چې څو قطعې یادګاري عکسونه واخلو، ما ویل ټیک ده هغه زما څو قطعې عکسونه واخیستل، ما دهغه عکس واخیست او بیا مو په ګډه یو قطعه عکس واخیست، دترمینل په دې برخه کې مو ورو ورو پر قدم وهلو پیل وکړ، یو ځل بیا سوپر مارکیټ ته لاړو او شیان مو بیا له نظره تېر کړل، محمد نسیم وویل دلته شیان څو چنده قیمته دي، ما ویل هو ما مخکې بیه کړل، محمد نسیم په اماراتو کې یو څه وخت تېر کړی و، دعربو پرخوی بوی یو څه بلد و، نو ځکه یې دعربانو دکلتور او د پانګوالو داخلاقو په باب ډېرې ښې او بدې خبرې وکړې، تر لږ ځنډ وروسته ما یو ځل بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکرين ته وکتل، محمد نسيم تـه مـې وويـل لکـه چـې د الـوتنې وخت رانږدې کېدونکی دی، هغه وويل هو وخت کم پاتې، شـل دقيقې به پاتې وي چې مساپرين له ترمينل نه هوايي ډګر ته د وتو پر لاره ليکه شول، هر کس چې تر ترمينله وته نـو ټکـټ يـې ديـو پوليس له خوا په نيمه څيرېده، او هغه برخه چې نـومره يـې لرلـه مسافر ته ورکول کېدله، ټـول مسـافرين لـه ترمينلـه ووتـل نـو دوه (۳۰۲) موټر راغلل او موږ په کې سواره شو، تر يو دوه دقيقې مزلـه وروسته يې دکام اير الوتکې تر سينې لاندې کوز کړو، الـوتکې تـه دختو په نيت په لين کې ودرېدو، دوه درې دقيقې به لا وتـې نـه وې چې ټول الـوتکې تـه وختـو او هـر سـړی پـر خـپلې څوکـۍ کېناست، له نېکه مرغه چې دمحمد نسيم او زما څوکۍ څـنګ پـه څنګ شوې، زه دښيښې خواتـه کېناسـتم او ژر مـې دالـوتکې لـه ښيښې څخـه پـه کمـره د هـوايي ډګـر يـو څـو قطعـې عکسـونه واخيستل، ما ويل ځه څو چې الوتکـه الـوتنې تـه چمتـو کېـږي، داعکسونه خو به واخلم، کلـه چـې الوتکـه الوتنـه کـوي، نـو يـو عمومي اعلان کوي، چې الکترونيکـي او مخـابراتي وسـايل لکـه تلېفون، کمره او مخابره ټول بايد ګل وي چې داټول الـوتنې تـه ستونزه راولاړوي.

پوره لـس بجـې بـه وې، چـې دالـوتکې ځرخونـه وڅرخېـدل، دالـوتکې عملـې لومـړی پـه الوتکـه کـې لـه معمـول سـره سـم دکمربندونو د تړلو، دخطر په حالت کـې لـه الـوتکې د خروجـې دروازې څخه د وتلو لارې او له اکسيجن څخـه دګټـې اخيسـتنې لارې چارې په ګوته کړې، پـه لوکسـو الوتکـو کـې دا چـارې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

الوتکه کې دلګېدلو تلويزيونو له لارې ښودل کېږي، خو په معمولي الوتکو کې دا چارې خپله دالوتکې دعملې له خوا د وسايلو په ښودلو او دلاس په اشارو تر سره کېږي، تر لارښوونو وروسته الوتکه په نوبت سره دالوتنې عمومي کرښې يا رنوې ته برابره شوه، د دوبۍ هوايي ډګر دومره لوی دی، چې پر يوه وخت دالوتنې څو ليکې لري چې داټولې په کې بيا پرخپل وخت مصروفې وي، دلته له دې کرښې څخه هم په دقيقه کې دوه درې پروازه کېدل، الوتکې د الوتنې پر کرښې ځغاسته پيل کړه، تر يوې دقيقې چټکې ځغاستې وروسته الوتکه له ځمکې پورته شوه، کله چې الوتکه يا له ځمکې پورته کېږي او يا کښې نو دسړي زړه ډېپ لوېږي، داسې لکه په خوب کې چې څوک له بامه اويا هم لوړ ځايه راولېږي، زړه يې ودرزېږي، خو ژوبل نه شي او بيا پوه شي چې دا خوب دی او رښتيا نه دي، ياهم داسې لکه د مهترلام- سرخکانو پر سړک په ګړندي حالت کې چې موټر يو دم په خوړ کې کښته شي او يا هم دکابل - جلال اباد لويه لاره چې موټر په خوړ کې کښته شي، دسړي زړه ډېپ ولوېږي، دالوتکې دالوتنې او ناستې پر وخت هم همداسې يو حالت رامخې ته کېږي.

الوتکه د دوبۍ پر سر وڅرخېده کله چې دې لاندې کتل، نو په زرګونو موټر په واټونو کې تېر وبېر کېدل، نو هلته سړي ته پته لګېدله، چې دلته ژوند څومره ګرم او په تېزۍ سره روان دی، لاندې پاک، لوړ او ستره تعميرونه چې دې کتل، عقل ورته کار نه کاوه، چې په څه ډول دا جوړ شوي دي. نو هلته سړي ته هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد الفت دا شعر ورپه زړه شي چې:

ډېر تفاوت شته په انسان کې د مانا په لحاظ

واړه مشغول دي ځينې ځان ځينې جهان جوړوي

دې وخت کې ماته په دوبۍ کې هغه د دوو افغان قوماندانانو خبره هم رایاده شوه، چې په جنګ او دځاني ګټو په ترلاسه کولو کې يې ډېر مهارت درلود، ټول ذهن يې د ورانۍ په باب مصروف و او د عمران هېڅ فکر ورسره نه و. دا دواړه قوماندانان په دوبۍ کې ګرځېدل پر يوه لوړ شل پوړيزه شيشه يي تعمير يې سترګې لګېدلې وې، نو يوه بل ته يې ويلي وو: ياره چې له دغې زاويې (کونج) څخه يې وولې نو په يوه ډز سره ټول چپه کېږي، قوماندان صيب په ويشتلو او چپه کولو کې ډېر مهارت دلود، خو په ودانۍ نه پوهېده، ما ويل خداى(ج) به کله هغه وخت راولي چې زموږ د هېواد ټول خلک د ورانۍ پر ځاى د ودانۍ په فکر کې شي.

همدې چُرت کې وم چې الوتکه له وچې دبحر تر غاړې تېره او بلې فضا ته داخله شوه، دبحر ترغاړې پر اوږده ليکه بې شمېره ودانۍ تر سترګو کېدې او په سلګونو بېړۍ ورته را روانې ښکارېدې، الوتکې ورو ورو خپله ارتفاع لوړوله، خو بياهم په بحر کې لويې لويې بېړۍ د وړو وړو کښتيو په بڼه ښکارېدې، بلاخره الوتکه دومره لوړه شوه، چې يوازې دبحر د اوبو شنه سطحه ملعومېدله اوبس، تر څه کم نيم ساعت مزله وروسته داسې ښکارېدله، چې الوتکه د ايران د بندر عباس بندر له لارې د ايران خاورې ته ورداخله شوه، دلته هم څه ناڅه ابادي تر سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، خو تر یو څو دقیقو مزله وروسته تر الـوتکې لانـدې یـوازې یوه سپېره دښته معلومېدله او بس، کله کله به یوه توره نرۍ لیکـه هم ترې تر سترګو کېدله غالباً چې عمومي سـړک بـه و، ډېـر لـرې لرې په دښتو کې کلي ودان ښکارېدل، خو نه دومـره ودان چـې شینوالی یې د سـړي زړه راکـاږي، الـوتکې همداسـې د سـپېرې دښتې له پاسه مزل کاوه، چې ماباندې لږ تنده راغله د اوبو بوتـل ته مې لاس کړ، ګورم چې اوبه په کې لږ کمې شوې دي، کله چې مې دبوتل سر خلاص کړ نو چس هوا ترې ووته، محمدنسیم راتـه وویل چې دلته اوبه کمېږي، اکسیجن له لاسه ورکوي او ماتـه بیـا په مکتب کې دکیمیا د استاد خبره رایاده شوه، چې اوبـه لـه دوو عناصرو، اکسیجن او هایدورجن څخه جوړې شوې دي، نـو دلتـه زه پوه شوم چې یو یې په لوړه ارتفاع کې په غاز بدلېږي، نو ځکه په بوتل کې اوبه کمې شوې دي، تر اوبو څښلو وروسته رابانـدې خوب راغی، نیم ساعت خوب به مې کړی وي، چې بیـدار شـوم، کله چې مې لاندې وکتل له یو خړ ګرد پرته نور څه نه معلومېدل، ما اول فکر وکړ چې دا ګڼې وربځې دي، خو وروسته متوجه شـوم چې له دښتو څخـه راپورتـه کېـدونکی ګـرد دی، دافکـر کـوم د افغانستان او ایران ترمنځ سرحد یانې دنیمروز او د ایران د بلوچو سیمه ده، محمدنسیم وویل چې لـه همـدې لارې اکثـره افغانـان ایران ته په قاچاقي ډول راځي او مخدره مـواد هـم لـه همـدې لارې قاچاق کېږي، دلته قاچاق وړونکي اکثره وسلوالې ډلې لري او دپولیسو پرې هم چندان زور نه رسـېږي، خـو بیـا هـم د دواړو غاړو ترمنځ سختې نښتې کېږي او ډېر پولیسان او قاچـاق وړونکـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې وژل کېږي، ډېر افغانان هم، دې لارې وخوړل.

همدې خبرو کې وو، چې دالوتکې په دهلېز کې له یوه ګرځنده یخچال ته ورته لاس ګاډي څخه هرې څوکۍ ته ډوډۍ وېشل کېدله، یوې ښځینه کارکوونکې یو یو پتنوس چې څو خونې یې درلودې دهر چا دڅوکۍ دمخه پر مېز چې دمخنۍ څوکۍ له شاتنۍ برخې سره وصل و او د اړتیا پر وخت به بېرته کېده او تړل کېده، اېښوده، دپتنوس په یوه خونه کې وریجې، په بله کې لږ سره کړي کچالو او همدارنګه په وړو وړو پاکټونو کې درومیانو مایع او یو څه وچه ډوډۍ البته روټ ته ورته وچه ډوډۍ، پلاستیکي قاشغې او کاشغېنجې او په یوه خونه کې دپیپسي لپاره یو پلاستیکي ګیلاس ایښودل شوي وو. ډوډۍ یې ډېره خوندوره نه وه، خو بیا هم د افغانستان په شان یو هېواد لپاره دا هم مناسبه غذا وه، په الوتکه کې به ټول دوه سوه شاوخوا مسافرین ناست وو، ماته الوتکه روسي ساخت معلومېدله، پیلوټان یې هم روسان وو، په الوتکه کې غرس هم زیات و، یانې د اریانا افغان هوایي شرکت تر اوسنیو الوتکو یې سرویس لږ کښته و، خو غذا یې په دې ډول ترتیب کړې وه، چې افغانانو او بهرنیانو دواړو ته دمنلو وړ وه، یانې د دواړو ترمنځ وه، په دې الوتکه مو لږ سره ګڼ شمېر بهرنیان هم وو، چې کابل ته راروان وو. ددې ډوډۍ پتنوس او سامان یوازې یو ځل د استعمال وړ و او بس. لږه شېبه وروسته یې چای هم راوړ او چا چې غوښته خپل ګیلاس یې ورنیوه او کارکوونکې ورته ډکاوه. تر ډوډۍ وروسته چې مې لاندې وکتل نو یو نیم ځای کې به دشینوالي څرک ولګېده او چرته دلوړو غرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر سر به د واورو سپین څادر غوړېدلی ښکاره شو، الوتکې بیا خپل مزله ته دوام ورکړ، یو وخت پیلوټ غږ کړ چې الوتکه کابل ته نږدې کېدونکې ده، انشاءالله چې (۲۰-۲۵) دقیقې وروسته به الوتکه دکابل پر نړیوال هوایي ډګر کښته شي، لاندې تړوله فضا وربځو نیولې وه، هېڅ نه ښکارېدل، کله چې به الوتکه په وربځو کې ننوته، نو سخت ټکان به یې وخوړ، ما محمد نسیم ته وویل: څو موده دمخه په همداسې حالت کې دکام ایر شرکت یوه الوتکه دکابل دخاک جبار په غرونو کې راولوېده، چې بیا خدای مه کړه هغه حالت تکرار نه شي. هغه وویل څه خدای(ج) مهربانه دی. الوتکې یو دوه دورې ووهلې او خپله ارتفاع یې راکمه کړه، تر وریځو راکښته شوه، نو لاندې دځمکې سطح راڅرګنده شوه، الوتکه چې څومره ټیټېدله نو لاندې ځمکه ښه لیدل کېده، دالوتکې وزرو ته مې پام شو چې د باران څاڅکي پرې ورېدل، څو شېبې وروسته پیلوټ په درېیو ژبو: پښتو، دري او انګلیسي اعلان وکړ چې الوتکه ناستې ته چمتو ده، هیله ده چې خپل کمربندونه وتړئ! الوتکه دکابل پر نړیوال هوایي ډګر کېناستله او موږ ترې په نوبت کښته شو، همدې وخت کې مې له الوتکې څخه دهوایي ډګر یو دوه قطعې عکسونه واخیستل او له الوتکې کښته شوم، دالوتکې تر څنګ دوه (۳۰۲) ته ورته موټر ولاړ وو او موږ یې تر ترمینله پورې ورسولو، زموږ غټ بیکونه یې په یوه بل موټر کې ترمینل ته راوړل، په ترمینل کې بیا یوه اوږده انتظار وځورولو، نږدې یو ساعت کې ایله زموږ د دخولي ویزې کار خلاص شو، یانې دا چې اول مو پاڼه ډکه کړه، بیا په لین کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدو او هغې ټاکلې غرفې ته چې تر څو رسېدو ساعت راباندې تېر شو. د دخولي ويزې تر وهلو وروسته چې دې بلې برخې ته راتېر شو، نوهر څوک دخپل بکس په لټه کې و، ما مخکې يو پوليس ته دبکس نمبر ورکړی، هغه زما بکس وختي پيدا کړی، چې يوه تسمه يې لا د واره په همدې ټېل ماټېل کې شلېدلې وه. څنګ ته يې دګمرک دچک يوه دروازه هم وه، چې کمپيوټر په کې ايښی و او خپل بيکونه به دې دلته هم چک کول، ماخپل بيکونه کېښودل، ژر يې تېر کړل او څه يې ونه ويل، خو ځينو نورو مساپرو سره يې جنجال و، کله چې مې پوښتنه وکړه، يو تن وويل دا د ګمرک محصولي غرفه ده، ځينې خلک له خارج څخه قيمتي شيان لکه سره زر او نور راوړي، دا بايد دلته وکتل شي او محصول شي، نو دا غرفه دهمدې قيمتي شيانو د محصول لپاره ده.

دلته نو دهمدې ځای ډېر زيات جواليان ولاړ دي، چې له دې ځايه لږ څه وړاندې ياني دسلو مترو په واټن ټکسي پورې درسره په لاس ګاډي کې شيان ور وړي، خو د مزدورۍ په نامه نه، بلکې دشېرينۍ په نامه در څخه ډېلې پيسې اخلي، اکثره افغانان چې له بهر څخه راځي نو دوی سره افغانۍ نه وي، نو دوی چې درې څلور ډالره هم ورکړي، دوی ته ډېر شی دي. زما بيکونه يې په لاس ګاډي کې واچول، زه، محمد نسيم او يو بل په يوه ټکسي کې سره کېناستو، ټکسيوان ته مې وويل لومړی به ما (شش درک او بيا به دوی خپل خپل ځای ته ورسوې، پر سړک ښه باران شوی و، دختو او ناپاکيو هېڅ کمی نه و، نيم ساعت کې شش درک ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېدو، محمد نسیم او هغه بل ملګري ته مې ښه ټینګ ست وکړ، خو هغوی راسره پاتې نه شول، موټروان ته مې پنځه ډالره ورکړل ما ویل چې دا دې کرایه، هغه خوشحاله شو او زه له خپل سامان سره کور ته ور دننه شوم، په کور کې تر روغبړ او ستړي مه شي لږ وروسته یې راته چای کېښود، چای مې څښه چې همداسې چُرت یوړم، کابل او دوبۍ، افغانستان او امارات مې سره مقایسه کړل، بیامې سره پرتله کړل، دیوې اوونۍ سفر مې ټول له نظره تېر کړ، دواړه هېوادونه او سیمې هېڅ دپرتلې نه وو، یو ځل بیا چُرت کې ډوب شوم ما ویل چې زه هېڅ هلته تللی نه یم او دا هر څه چې مې لیدل دا هسې یو خوب او خیال و او بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځورونه

حاجي دلاجان

عبدالحفيظ زريني

تاج ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يون په دوبۍ کې د بحر تر غاړې

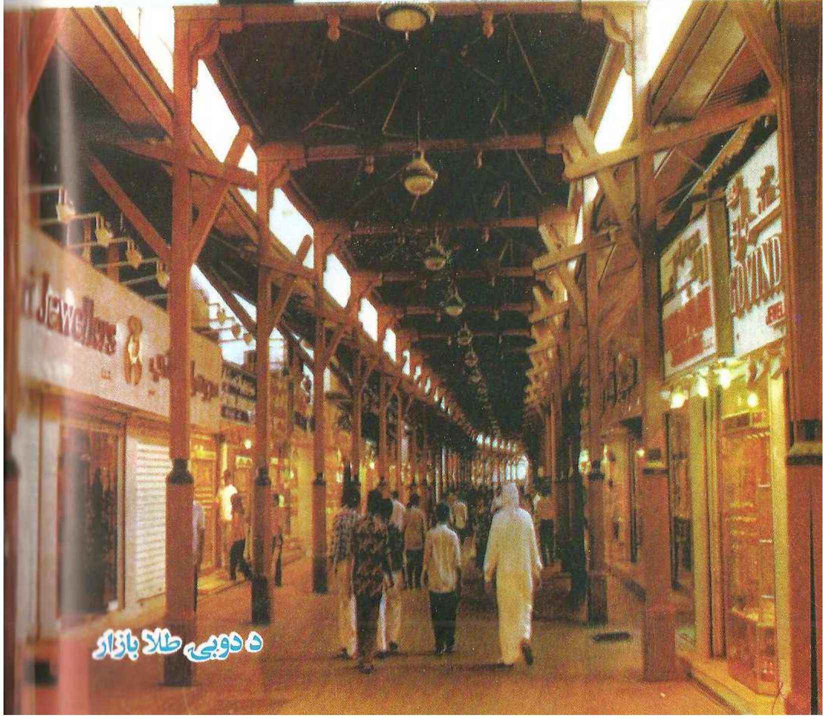

د دوبۍ طلا بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

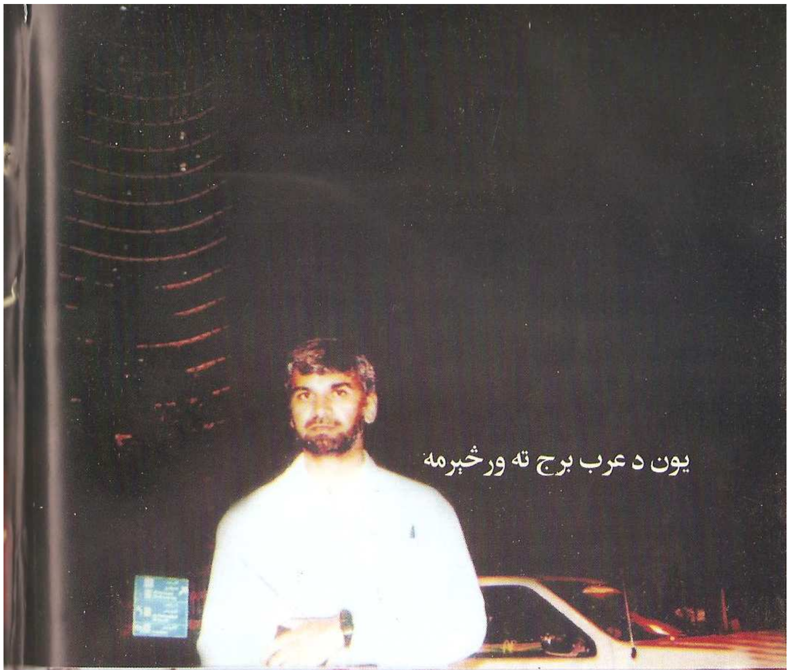
یون د عرب برج ته ورڅېرمه

د عربو د عنعنې یو تصویر

(c) ketabton.com: The Digital Library

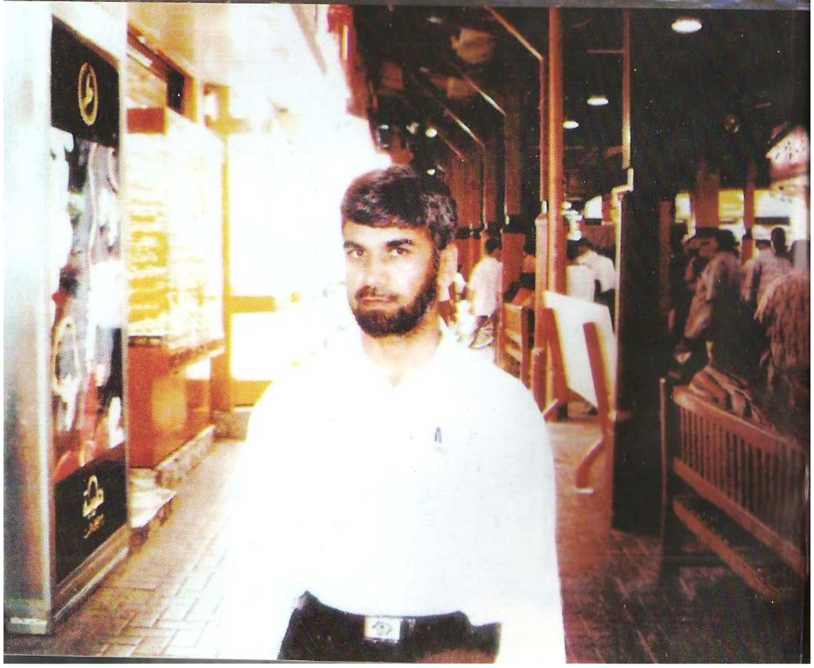

(c) ketabton.com: The Digital Library

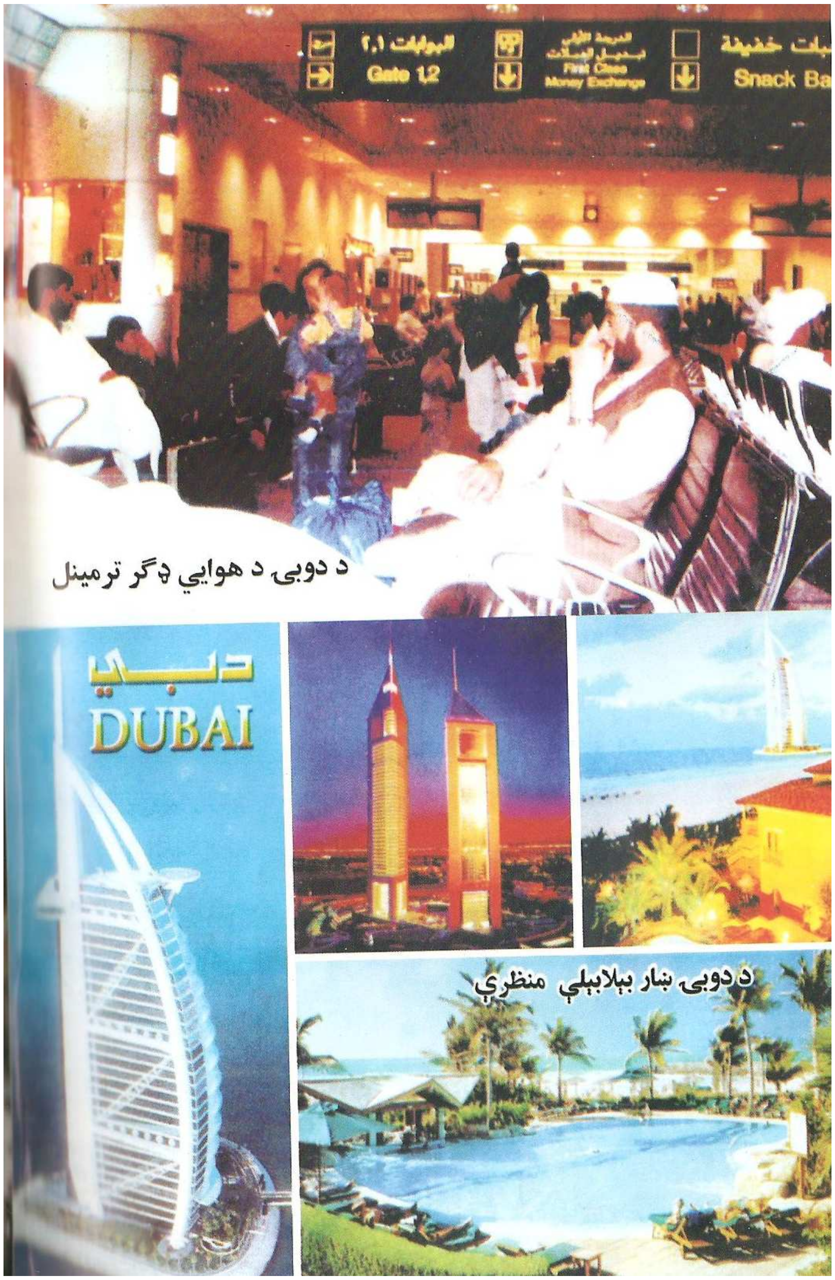

د دوبۍ د هوايي ډگر ترمينل

د دوبۍ ښار بېلابېلې منظرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

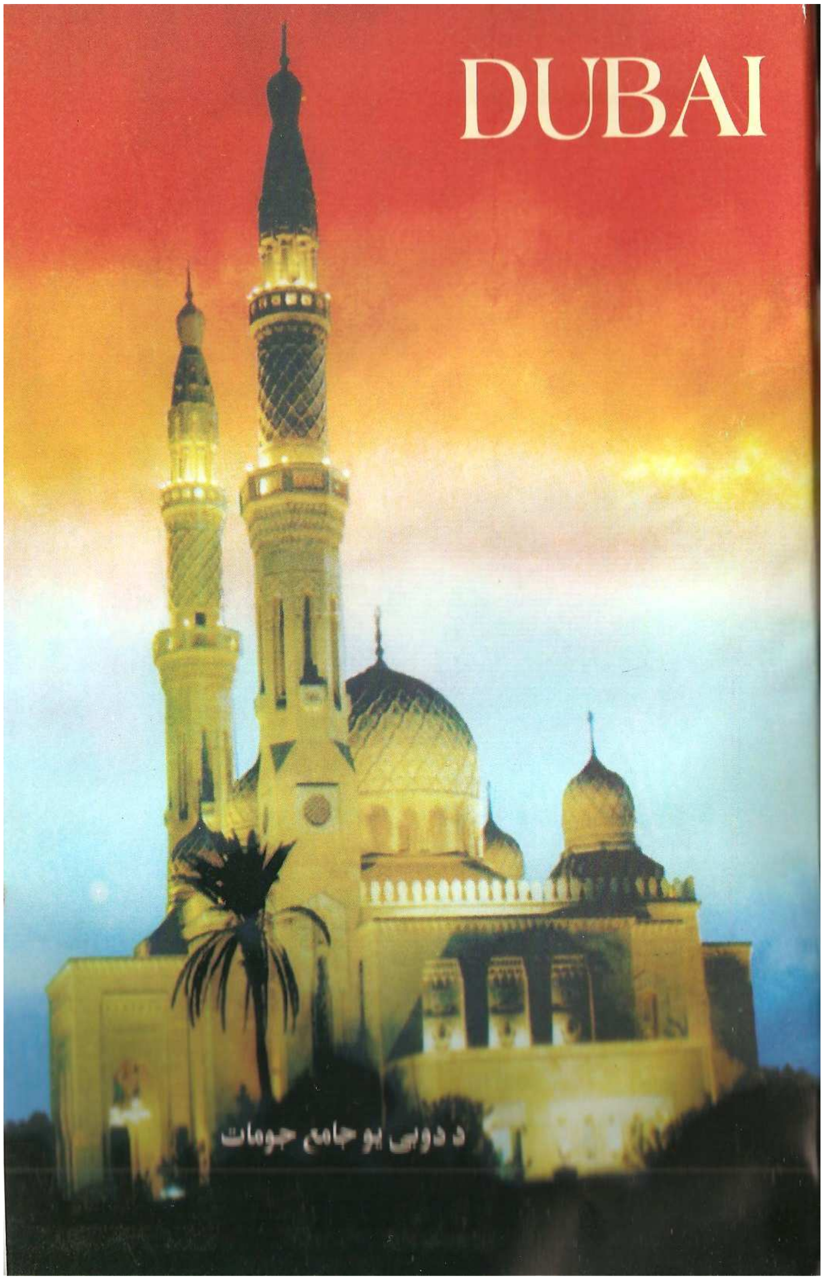

(c) ketabton.com: The Digital Library

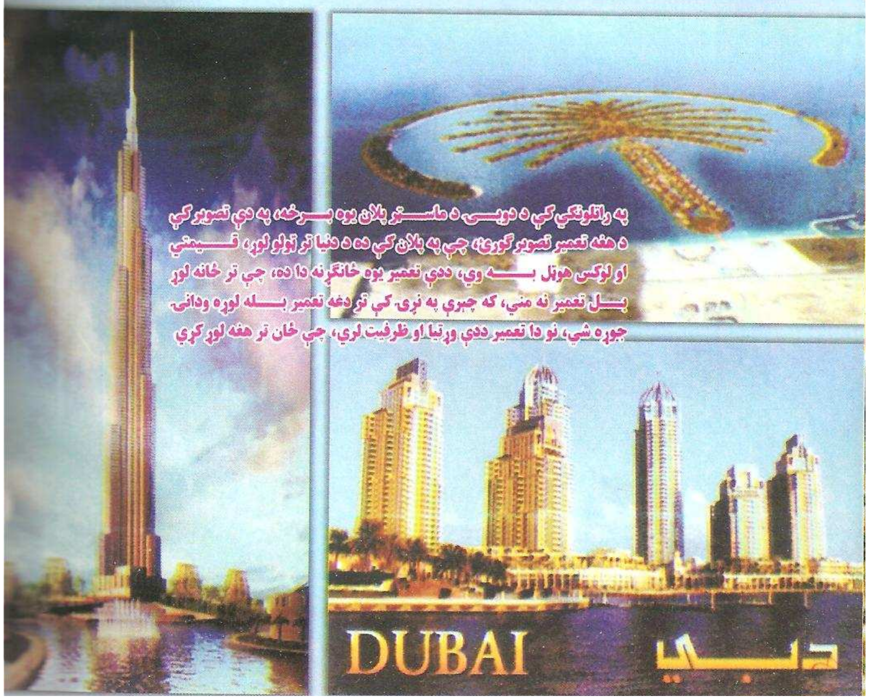

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زیږېدلی دی. لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولې دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نوموړې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال ببرته دپښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانګه کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د (پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او ((شمشاد)) مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه د یو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، د دې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیا د جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې د لومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا د دې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول. استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمهوري رياست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لويو جنګسالارانو او ځينو تنظيمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زيات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد يون ته وړانديز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد يون ونه منله او خپلې استادۍ ته يې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته يې د ځينو ملګرو په زيات ټينګار او غوښتنه، د جمهوري رياست د ملي امنيت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د رياست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي. استاد يون پر ۱۳۸۵ ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده يې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد يون د خپلواک ليکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنيز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راديويي او ټلويزيوني مرکو کې يې د واقعيتونو او حقايقو د ځرګندېيان له امله د خلکو په زړونو کې ځای نيولی دی. که څه هم ډېر خلک د يون ليکنې، مرکې او نظريات خوښوي، خو يو شمېر داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او ګټورو نظرياتو ته هم غلط رنګ او تعبير ورکوي، دا ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد يم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې يې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس دمشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنګي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر يو نيم کال راهيسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته اېښودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد يون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی، په پېښور کې يې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې» او«د پښتني فرهنګ د ودې پراختیا ټولنې» د همکار په توګه د بېلابېلو لیکوالو په لسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې،سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	ځرنګوالی	چاپکال
• مټکور	لومړۍ شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دويمه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

• هیلې	ګډه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• نیمګړي ارمانونه	د حيران شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د نازو انا یاد	د سیمینار د لیکنو ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د استاد الفت نثري کلیات	داستاد الفت نثرونه	دریيم ۱۳۸۷
• سیندونه هم مري	د اسحق تګیال شعري منتخبات	دويم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  دپوهنوال روستارتره کي اثر دویم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنګي میراثونو ته یوه کتنه
  د نینسي دوپرې اثر دویم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر دویم ۱۳۸۷

د- یونلیکنې:

- د اماراتو سفر د اماراتو یونلیک دویم ۱۳۸۷
- که یون دی یون دی د اروپا یونلیک لومړی ۱۳۸۷
- دپنټاګون ترڅنډو د امریکا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه دویم ۱۳۸۷
- استاد زیار د پښتني فرهنګ یو ځلاند ستوری دویم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود دویم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زیانونه دویم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دویم ۱۳۸۷
- ساینسي پرمختیاوې دویم ۱۳۸۷
- ببرنۍ لویه جرګه ولسواکي او زورواکي دویم ۱۳۸۷
- اندیال خوشال لومړی ۱۳۸۷
- هیله د خپلو سریزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري یون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مرکه او مرکې — لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال — لومړی ۱۳۸۷
- د کتابونو په وړمو کې — لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلیچ کې — لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون — لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ — لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ — لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله (ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته د نور زغم او اوسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

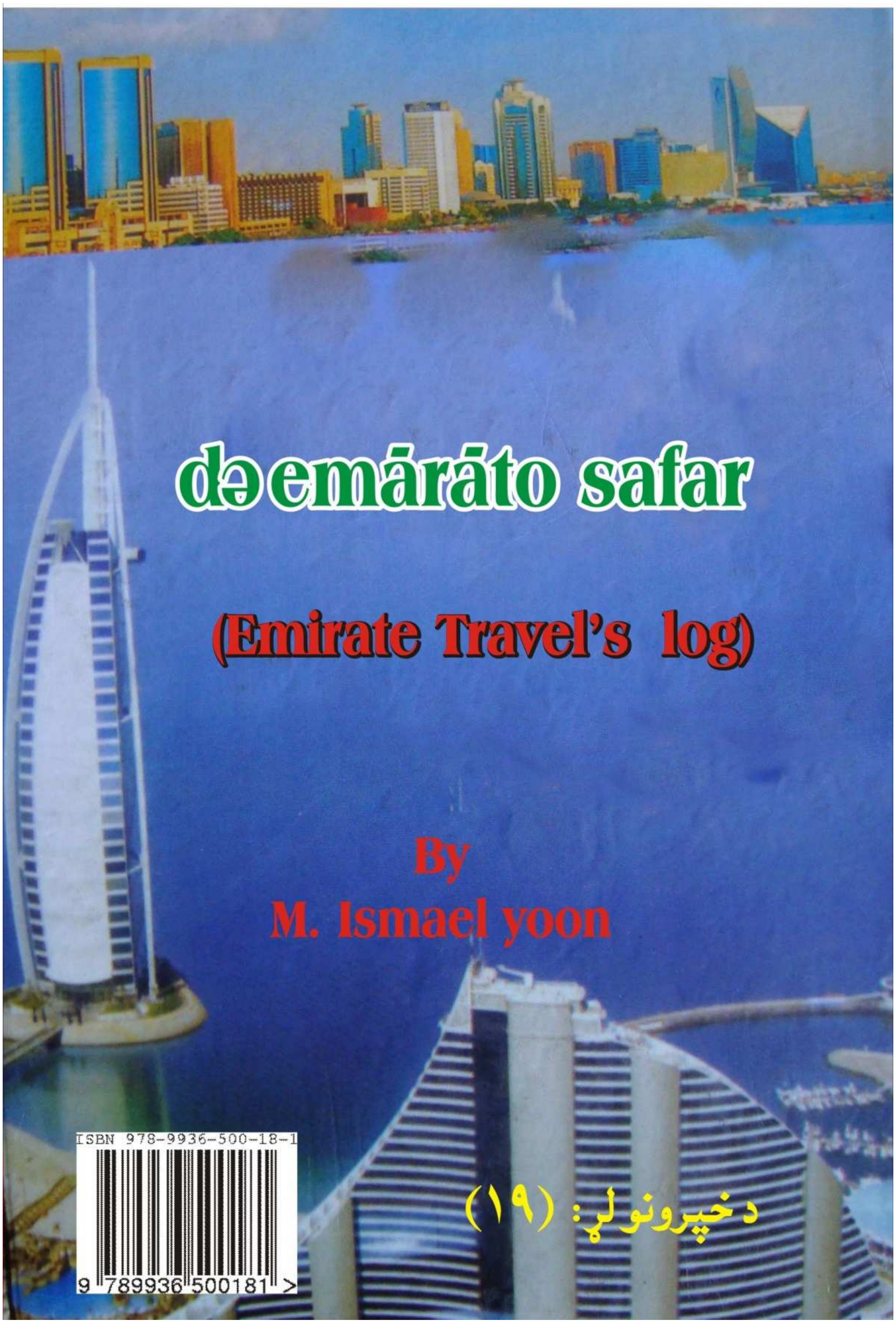

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library